XV. évfolyam 50. szám. **Ára: 1 forint** 1959. December 10.

Ludas Matyi

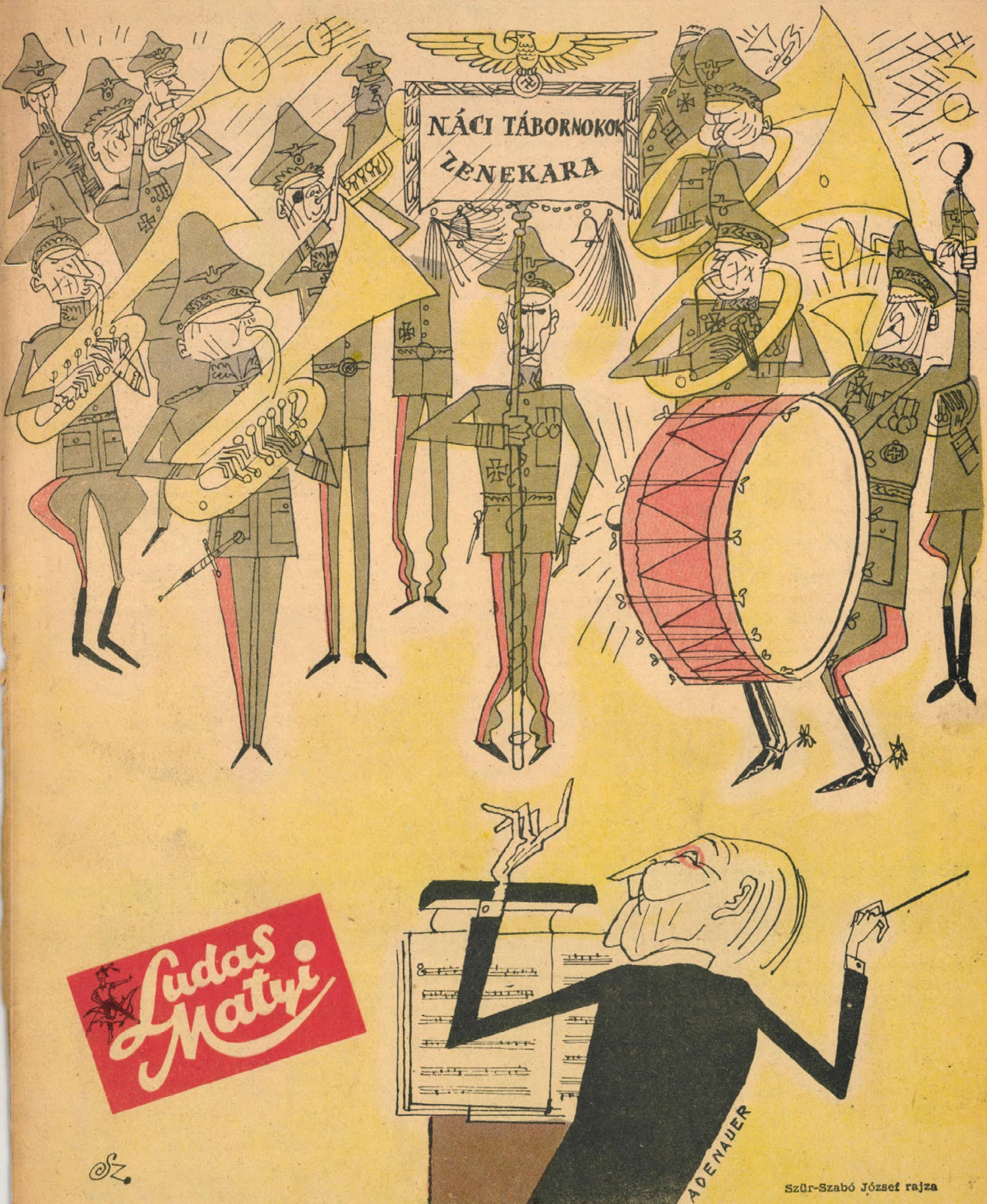
NÁCI TÁBORNOKOK ZENEKARA
ADENAUER
Sz.

Szür-Szabó József rajza

— Tábornok urak, maguk ne törődjenek azzal, hogy én mit vezényelek, maguk csak fújják tele tüdőből a harci indulót!...

Játékok, elmés óraszerkezettel

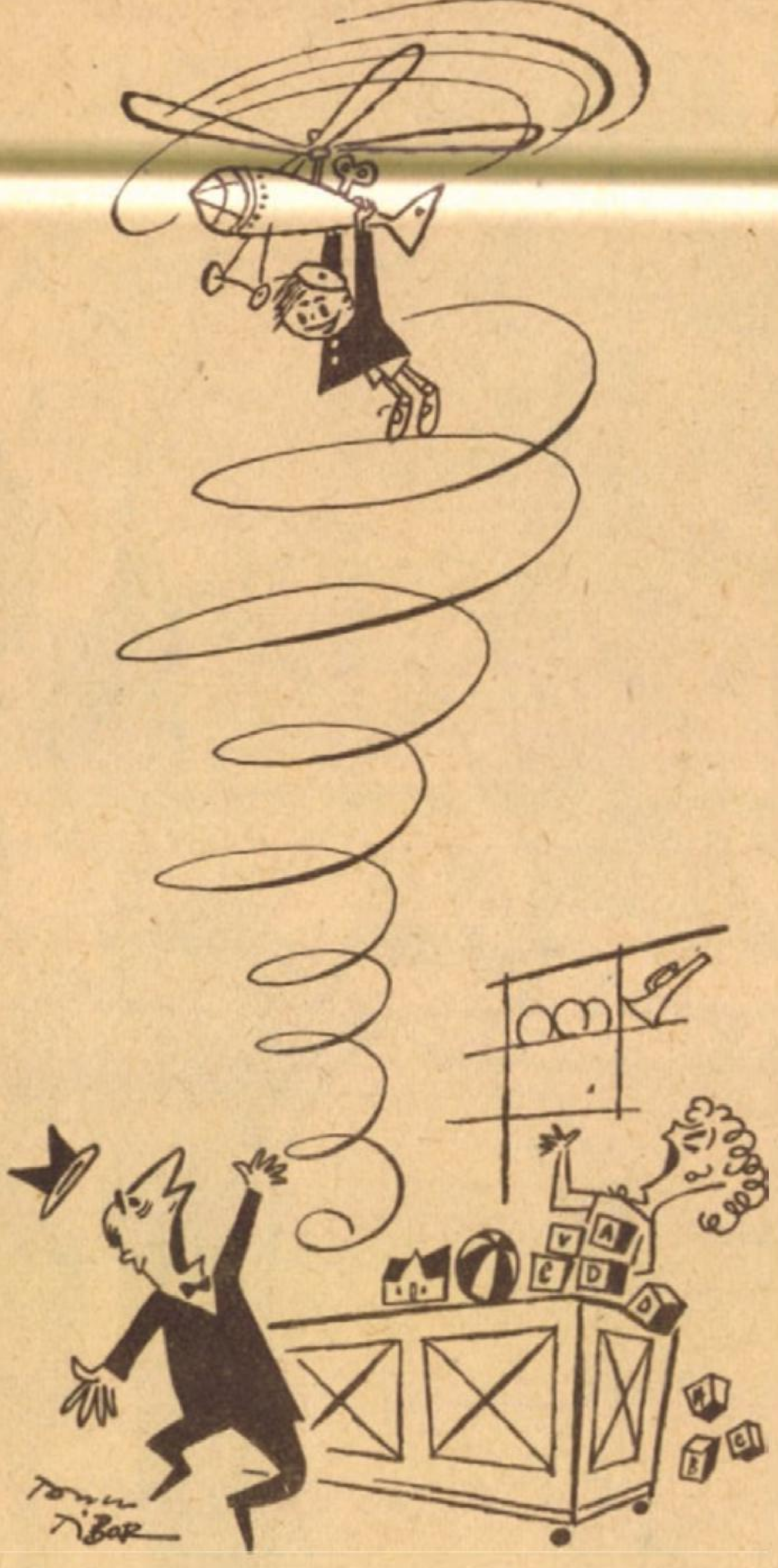

– Apu, ez hibátlan, kifizetheted!

Záróra

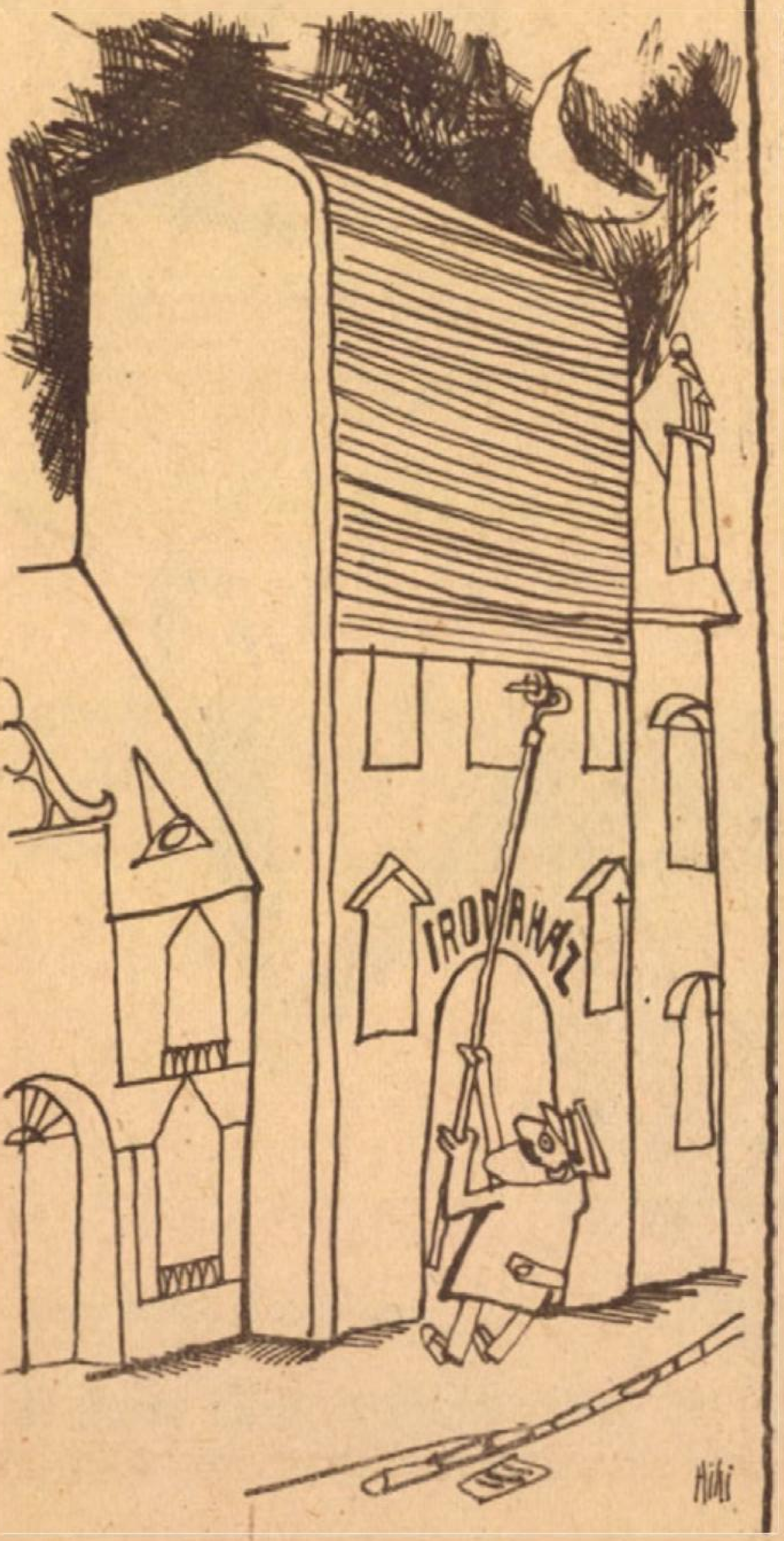

Az orvos és a Színész

I. rész

(Történik a színész öltözőjében, két felvonás között. A színész talpig vasban ül az öltözőasztala előtt, karddal oldalán. Feketézik és cigarettázik. Sisakja a díványon hever.)

Orvos (bedugja a fejét az ajtón és félve rebegi): Bejöhetek?

Színész (mennydörgő hangon): Jöjjön, jöjjön, doktorkám! Üljön le!

Orvos: Dehogyis merem önt zavarni, mester, az alkotás nemes perceiben, amidőn ...

Színész: Na, üljön le csak nyugodtan! Akar egy Kossuthot?

Orvos: Ó, dehogy ... Még most sem tértem magamhoz az ámulattól, a révülettől. Ön csodát mível az emberrel, drága mester ... Ne haragudjék, de nem tudtam ellenállni a kisértésnek, hogy feljöjjek, felrohanjak és személyesen is elmondjam: el vagyok ragadtatva ... bámulom az ön nagy-nagy művészetét ...

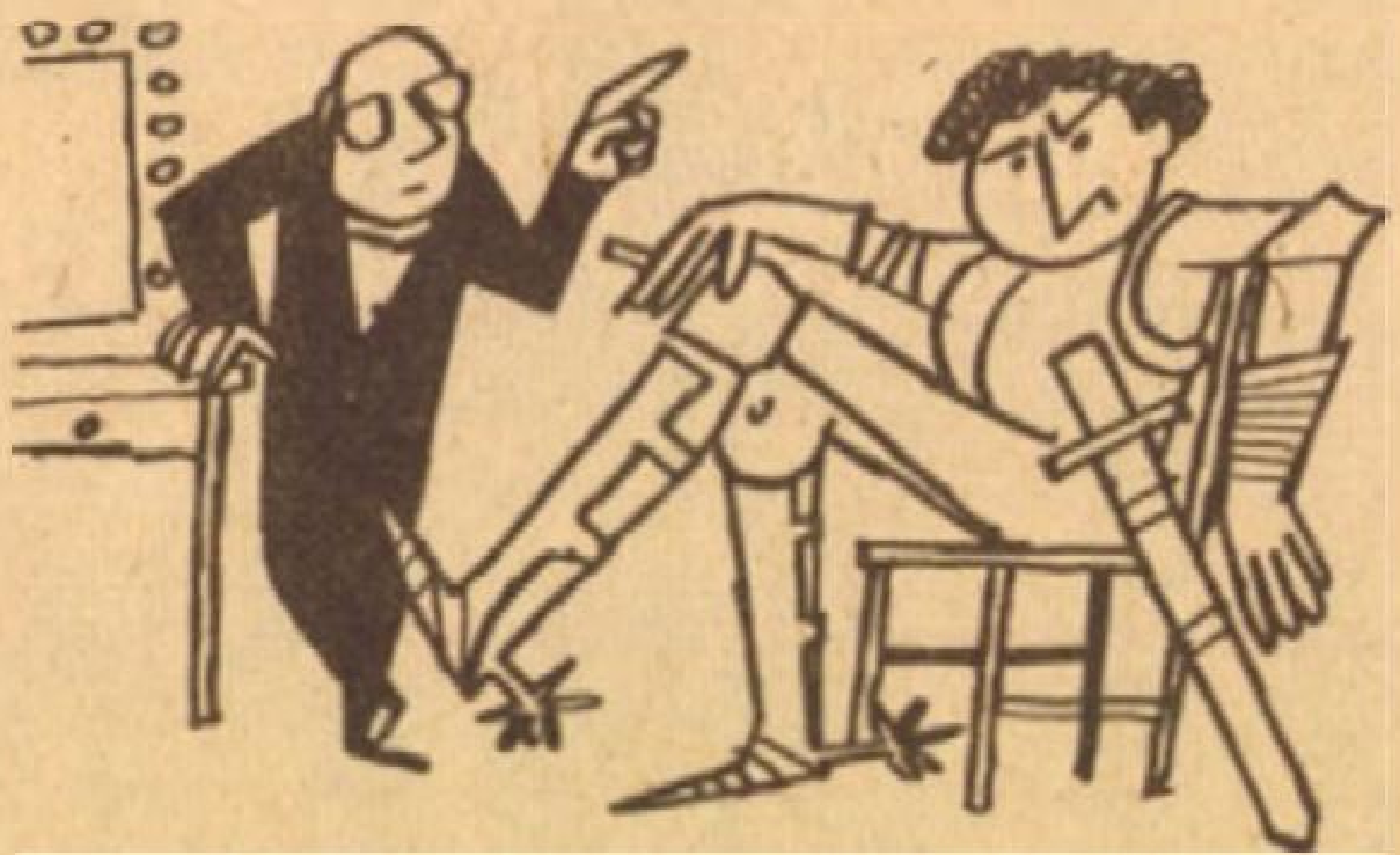

Színész: Nagyon kedves ... A kedves felesége is itt van?

Orvos: Lent hagytam a büfében, még mindig sír ... Ó, drága mester ... Hogy is tud ilyen nagy művész lenni! Az a jelenet, amikor kardjával ledöfi a herceget, egyenesen utolérhetetlen ... A feleségem fel is sikoltott ... Nem tetszett hallani?

Színész: De. Hallottam egy női sikolyt ...

Orvos: Az a feleségem volt ... Na, és a halálra ítélés? Amikor meghallja a halálos ítéletet és áll, szemrebbenés nélkül, emelt fővel ...? Az ember azt gondolja magában: íme! Ez a férfi, ez a hős! A bátor, a rettenthetetlen, amilyennek tulajdonképpen lennünk kellene ... Felejthetetlen ...

Színész: Örülök, hogy tetszett ... És nem ülnek nagyon messze, jól hallanak?

Orvos: Minden szótagot! Az ön csodálatos, érces hangja betölti az egész színházat. Még a suttogását is úgy hallani, mintha a fülébe suttogna az embernek ... Csodálatos ...

Színész: És a búcsúm a hercegnőtől? Az hogy tetszett?

Orvos: Az volt a legszebb ... Az a sóhaj a végén, amikor úgy össze tetszik omlani és sóhajtani tetszik ... Szívbemarkoló! Ilyen erőteljes, férfias sóhajt még nem hallottam magyar színpadon ... Örülök, hogy mindezt elmondhattam és kifejezhettem hálámat és csodálatomat ... *(Feláll.)*

Színész: Köszönöm, nagyon kedves ... Nekem is mennem kell a színpadra ... *(Felteszi a sisakját és eloltja a cigarettát.)* Viszlát, doktorkám, továbbra is jó mulatást!

II. rész

(Történik egy hatágyas kórteremben. Az egyik ágyban a színész fekszik. Nyílik az ajtó és megjelenik fehér köpenyben, zsebében sztetoszkóppal, az orvos. Méltóságteljes tartással vonul be, három orvos és egy ápolónő követi. A teremben halálos csend lesz. Az orvos a színész ágyához lép.)

Orvos: Jóreggelt, művészkém! Hogy vagyunk, hogy vagyunk?

Színész (remegő hangon): Köszönöm szépen, főorvos úr ...

Orvos: Köszönöm, jól, vagy köszönöm, rosszul?

Színész (áhitattal): Ha önt látom, főorvos úr, rögtön jobban leszek ... De mindenki ... Ön az emberiség jótevője, főorvos úr ...

Orvos: Igen ... *(Nézi a lázlapot.)* Fáj még a hasikánk?

Színész (nyöszörög): Tegnap rossz éjszakám volt ...

Orvos: Nem hallom, fiacskám, beszéljen értelmesen ...

Színész: Tegnap rossz éjszakám volt ... Alig aludtam valamit ...

Orvos: Majd adunk valami altatót ... Vegye le a pizsamáját ... *(Belemarkol a színész hasába.)* Ez fáj?

Színész (ordít): Fáj! Nagyon fáj!

Orvos (diktál a segédorvosnak): Nyomásra kissé érzékeny ... *(Hallgatózik a sztetoszkóppal.)* Sóhajtson ... *(A színész sóhajt.)* Nagyobbat sóhajtson! Nem tud sóhajtani? Na, végre ... Felveheti a pizsamát ...

Színész: Főorvos úr, kérem, nagyon súlyos a bajom?

Orvos: Semmi különöset nem találtunk ... Holnap még veszünk egy próbareggelit ...

Színész (rémülten felordít): Nem! A csövet nem hagyom ledugni! Inkább meghalok ... Főorvos úr kérem ... *(Összeteszi a kezét, úgy könyörög.)* Ne tessék a csövet ... Én azt nem bírom ...

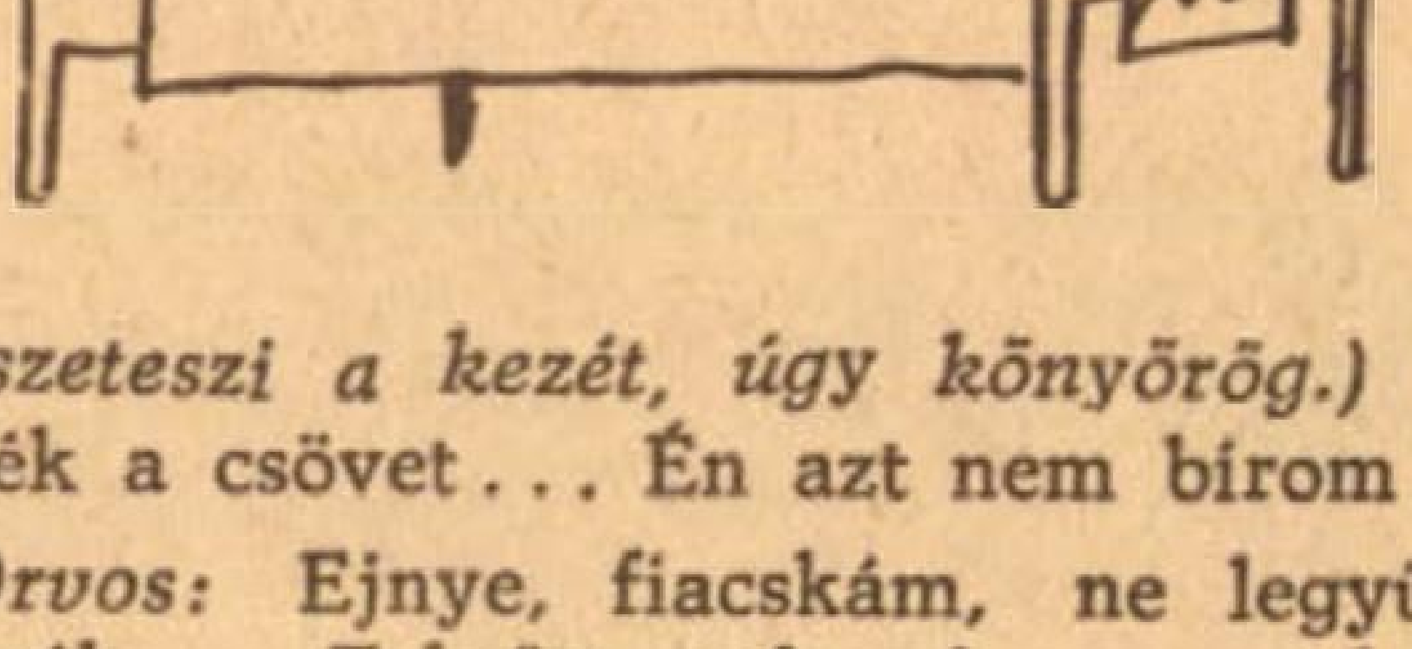

Orvos: Ejnye, fiacskám, ne legyünk gyávák ... Felnőtt emberek vagyunk ... Egy perc alatt ledugjuk a csövet, észre sem veszi ... Na, fel a fejjel ... Van valami kívánsága?

Színész: Igenis, főorvos úr, kérem ... Minden nap rizsát kapok garnírungnak. Nem lehetne krumplit? Azt jobban szeretem ...

Orvos (az ápolónőhöz): Írja fel, kérem ... A tizenkettes mától kezdve krumplit kap ... Visszlát, művészkém ...

Színész: Alázatos szolgája, főorvos úr ...

Gádor Béla

H. Benadov:

a strandon

A várnai strand. A homokon, a szivárvány minden színében tündöklő fürdőruhákban hevernek a férfiak és nők százai. A forró homokon, keresztül a félmeztelen testek összevisszaságán egy modern Apolló igyekszik, erősen fejlett izmokkal, vékony, nagyon vékony fekete bajuszkával és fénylő, fekete hajjal. Nyilvánvalóan keres valamit. Egyszercsak megáll egy tarka napernyő mellett, amely alatt egy rikítóan zöld fürdőruhába bújt szőke nő fekszik. Valami külföldi képes folyóiratot olvasgat.

– Jó napot kívánok! – üdvözli Apollónk nagyon szívélyes tónusban a hölgyet.

– Jó napot kívánok! – válaszol erősen külföldies kiejtéssel a nő.

Apolló leül mellé, s a legnagyobb figyelemmel veszi szemügyre a nő fürdőruháját, a gyöngyöket a nyaka körül, majd megpihen tekintete a karcsú kezet ékesítő férfi-karórán. Ragyogó számlapja van és rengeteg a mutató rajta.

– Nájlon van?

– Nincsen – mosolyog a nő.

– Tornacipő van? – kérdi Apolló.

– Nincs!

– Óra van? – kérdi barátunk.

A nő bizonytalanul elmosolyodik, amivel azt akarja közölni, hogy nem értette a kérdést.

Apolló magyarázgatja: – Tik-tak, tik-tak... és a nő kezén levő órára mutat. Tudja már, hogy a nő csehül beszél, de nem érti, amit mond.

A csehszlovák nő viszont megérti miről van szó, újra mosolyogni kezd.

– Van.

– Mibe kerül?

A nő egy másodpercig gondolkodik, majd így szól:

– Négyszázötven!

Apolló fürdőnadrágjának hátsó zsebéből elővesz egy bankjegyet, egyik oldalán a már régesrégen elfelejtett cár arcképével, másik oldalán pedig „Ötszáz leva" felirattal és odaadja a külföldi nőnek.

– Ötszáz leva – mutatja a számokat, miközben óvatosan körülnéz.

A nő leszedi kezéről az órát és átadja neki. Meg akarja magyarázni, hogy nincs ötven levája, nem tud visszaadni az ötszázasból, de Apolló nagylelkűen int neki:

– Nyicsevó, nyicsevó – majd utána igyekszik minél előbb eltűnni a tett színhelyéről.

Közben mind a ketten szívélyesen mosolyognak.

Apolló az öltözőbe tart, gyorsan felöltözik és megindul a város felé.

Belép az egyik órásüzletbe.

– Komám, nézd már meg ezt a svájci órát, hány köves?

Az órás sietség nélkül felteszi a vastag nagyítót a szemére, kézbeveszi az órát a ragyogó számlappal és rengeteg mutatóval. Kinyitja, s egy pillanat múlva közönyösen visszaadja..

– Nincs ebben egyetlen rubin sem!

Apolló érthetetlenül áll.

– Hogyhogy nincs benne egy kő sem, hát nem svájci óra?!

– Svájci, de hamis. Nem látod, milyen a szerkezete?

Apolló belenéz az órába és látja, hogy az óra szerkezete legfeljebb egy nyolcéves gyermek játékának volna jó... Hiszen ez még hamisabb, mint az ő ötszázlevása volt!

Bolgárból fordította: Bebők G. Vera

Holdrakéta kísérlet CAPE CANAVERALBAN

Baj van a hajtóanyaggal...

Toncz Tibor rajza

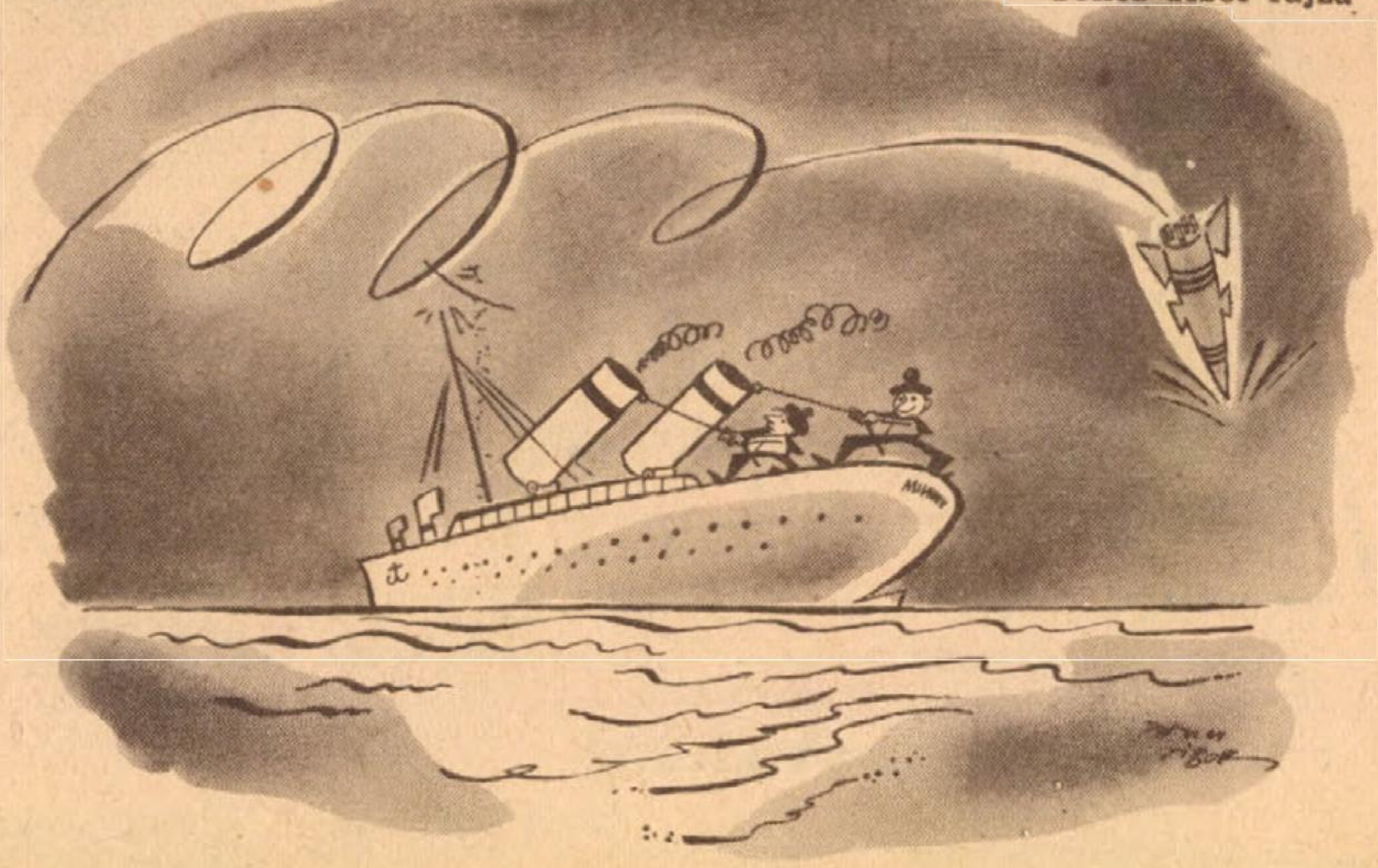

Hogy ne legyen baj vele...

Várnai György rajza

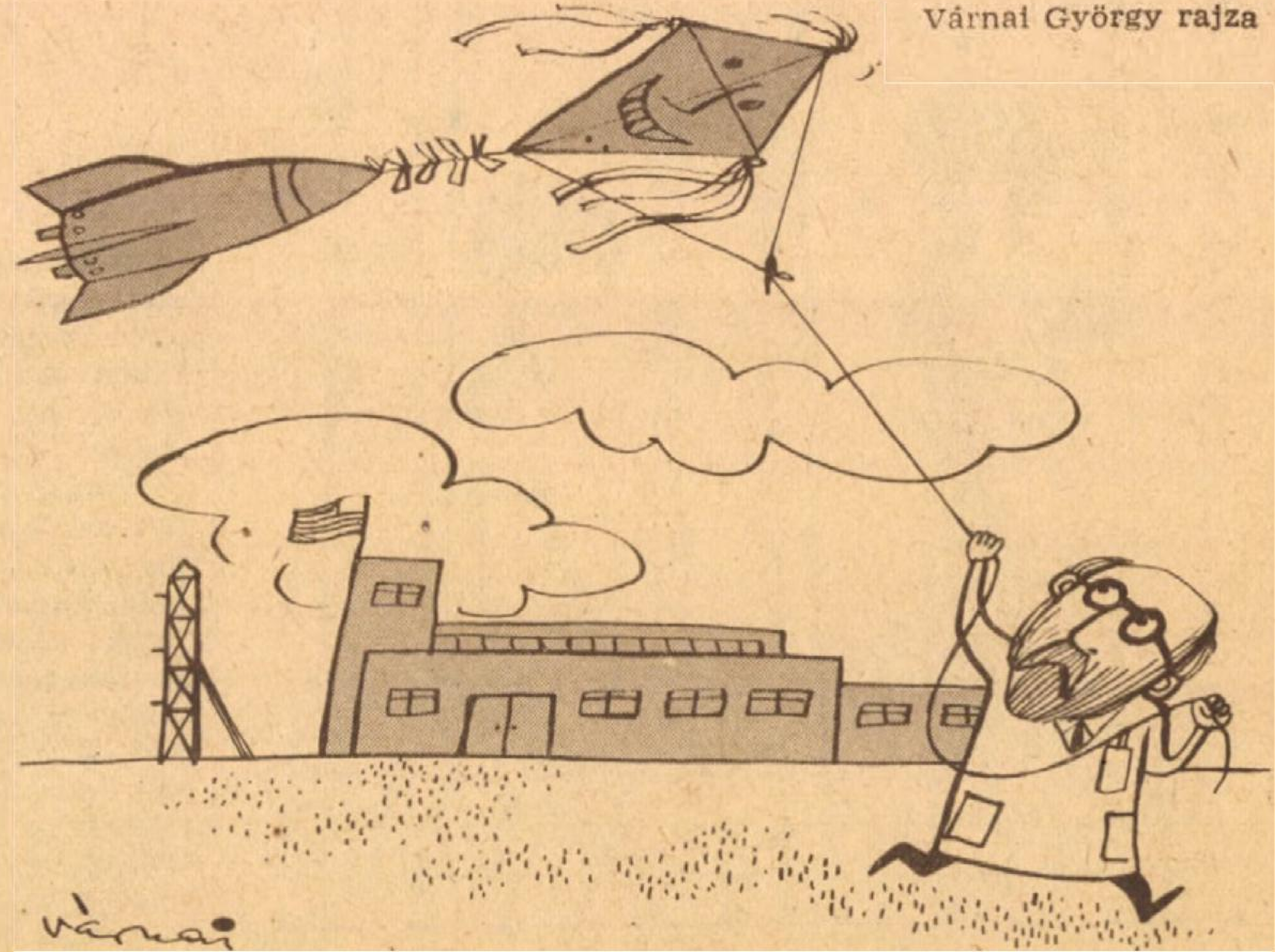

Ikrek

Szür-Szabó József rajza

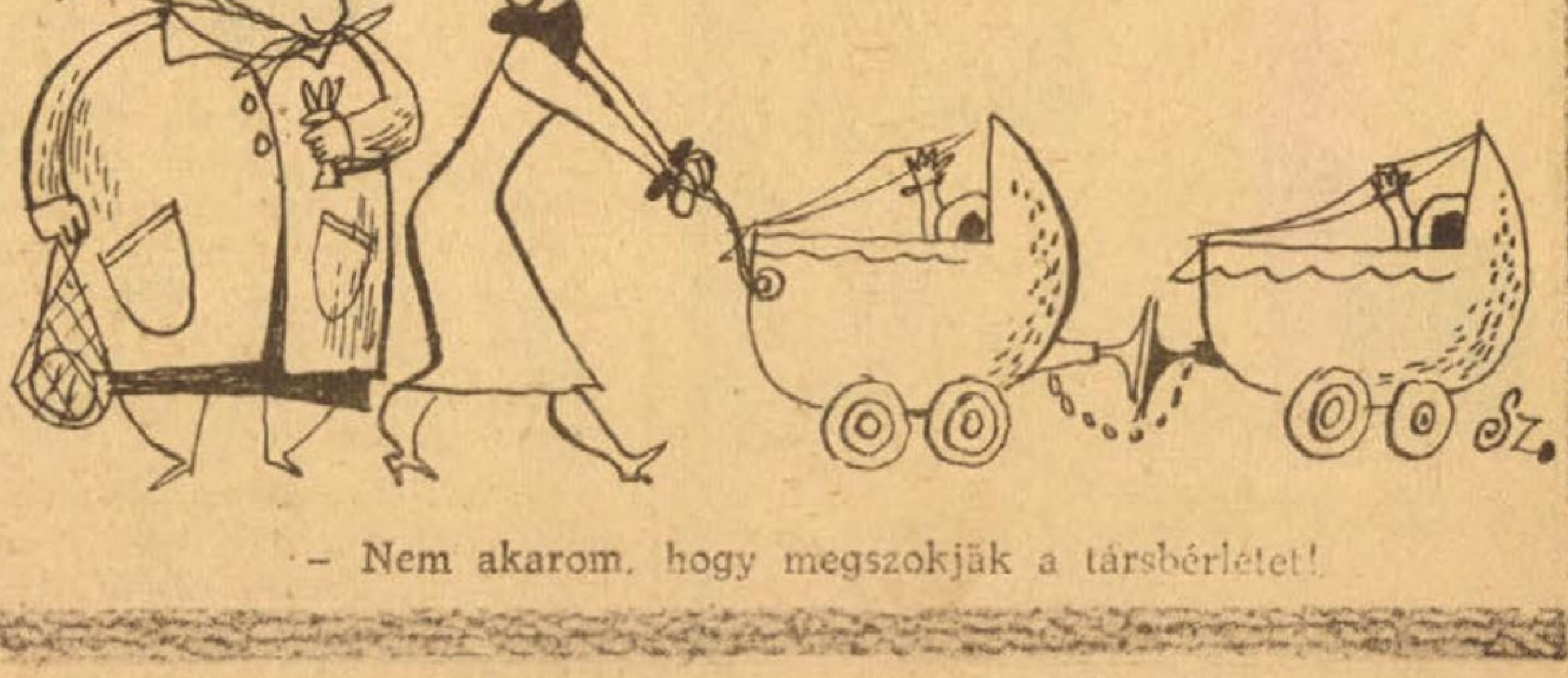

– Nem akarom, hogy megszokják a társbérletet!

Sznob a vursliban

Várnai György rajza

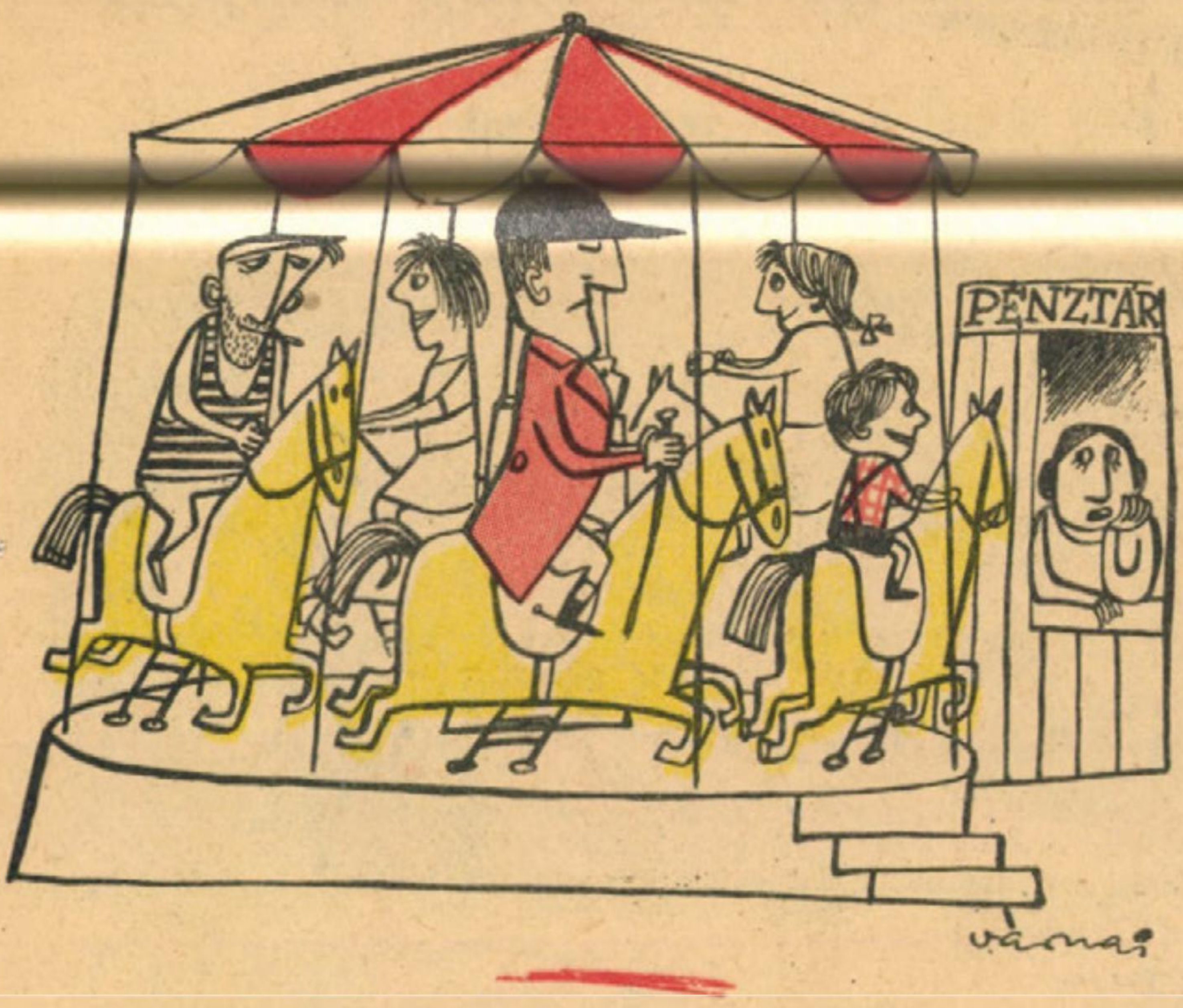

Cézár-frizura a divat

Kaján Tibor rajza

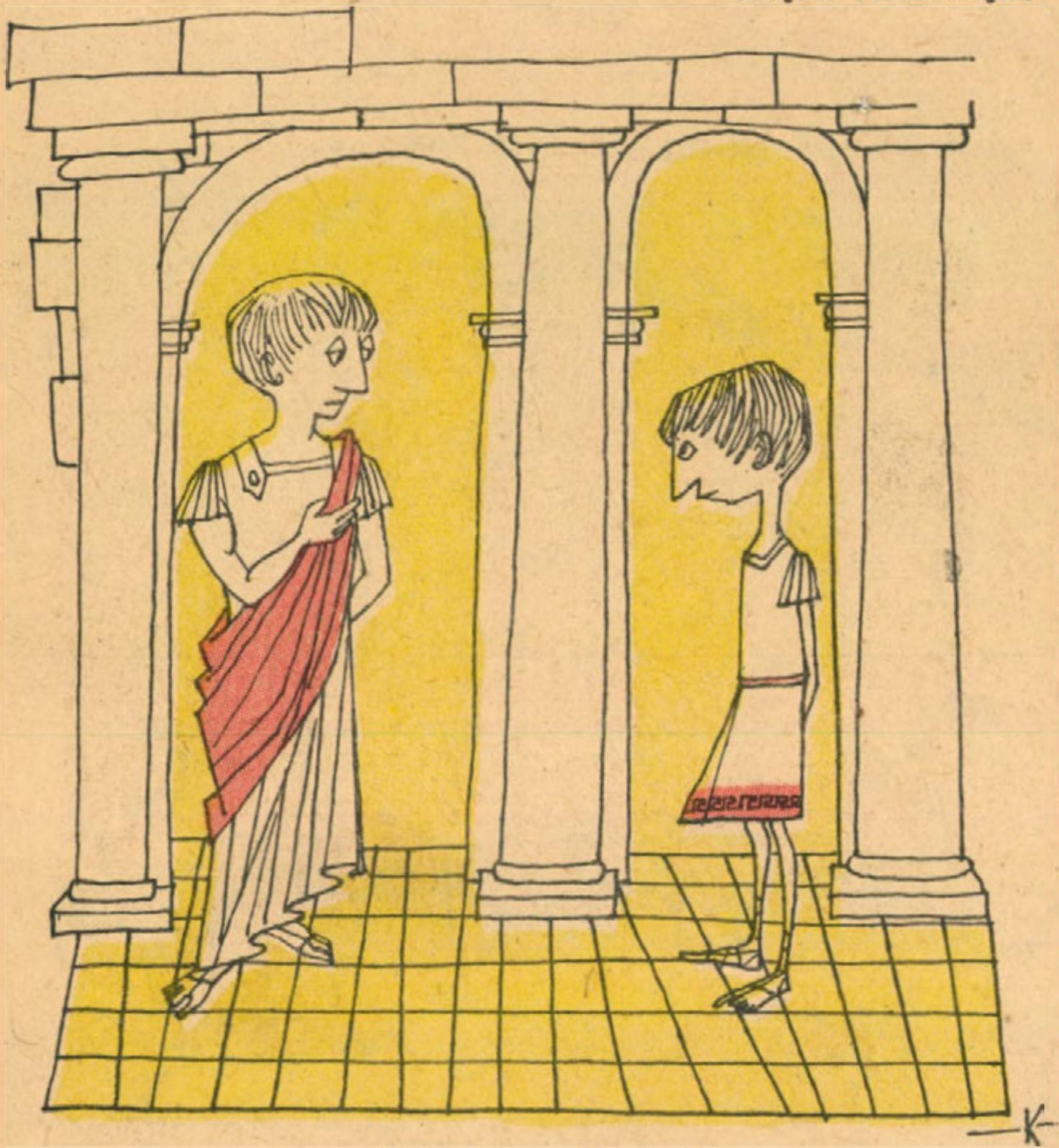

– Te is, fiam, Brutus?

Apró dolgok

Milyen fásultak, közönyösek vagyunk mi felnőttek!

Ez jutott az eszembe egy bábszínházban, ahol a gyerekek közbekiabálásokkal figyelmeztették Hamupipőkét: „Vigyázz! A gonosz mostoha mérgezett almát kinál neked!" Néhány nappal előbb ugyanis Az ember tragédiáját láttam a Nemzetiben és a sok felnőtt közül egy sem akadt, aki figyelmeztette volna Keplert:

– Vigyázz! Megcsal a feleséged!

*

Azzal a gondolattal foglalkozom, hogy lapot inditok „Jó étvágyat!" címmel, az evés közben olvasók széles tömegei részére.

Elképzelésem szerint az újság kisalakú lesz, négy oldalas, papundeklire nyomva. Azért papundeklire, hogy magától megálljon az asztalon, ne kelljen vizes kancsóhoz, vagy levesestálhoz támasztani. A lap szöveganyaga teljesen közömbös, fontos az, hogy sok betű legyen benne: régi időjárásjelentéseket, több éves moziműsorokat, elavult vezércikkeket fogok közölni és a cikkek között ismeretlen emberek fényképeiben gyönyörködhetnek az olvasók. Egy ilyen újságot kényelmesen ki lehet olvasni leves és tészta között.

A lap közepén pedig egy kis lyuk lesz, amelyen pompásan láthatjuk a velünk szemben ülőt.

*

Módfelett érdekelnek a természettudományos kérdések és mindig elolvasom az újságokban az idevonatkozó cikkeket. Legutóbb például azt olvastam, hogy a Föld forgása meglassult, következésképpen a napok is hosszabbak százezred másodperccel.

Régi elvem: „tanulj, hogy tanithass!", ezért gyorsan felolvastam a cikket a feleségemnek is, aki így kommentálta:

– Na látod, most több időd lesz dolgozni . . .

*

Változnak az idők . . .

Ha régen egy író azt mondta: „Géza megkapta élete első hosszú nadrágját", az olvasó sejtette, hogy a fiú körülbelül tizennégy éves, Most tudja, hogy egy éves.

Ha régen egy író azt irta: „Géza órát kapott ajándékba a szüleitől, mert jól tanult", az olvasó sejtette, hogy a fiú sikeresen maturált. Most tudja, hogy sikeresen szavalt el egy verset az óvodai záróünnepségen.

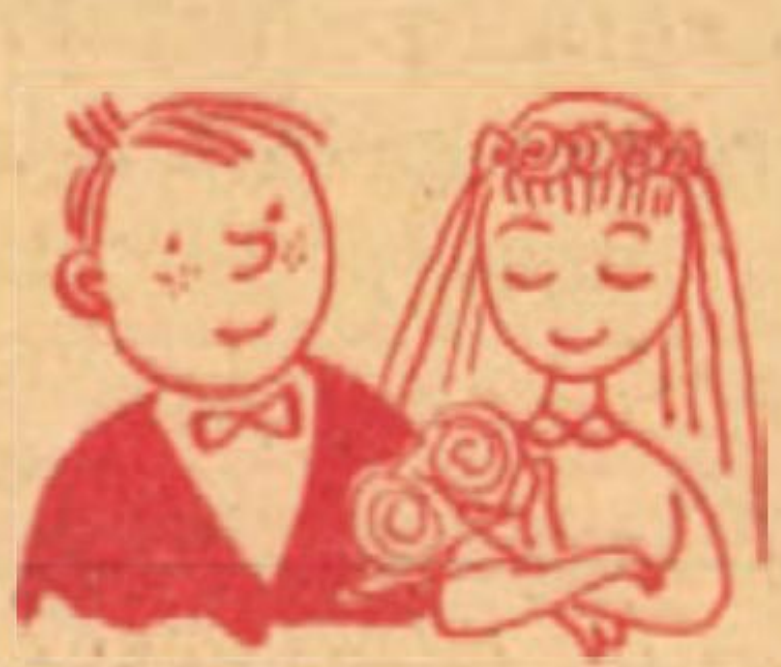

Ha régen egy író azt irta: „Géza megunta az egyedüllétet, a legényéletet és elhatározta, hogy megnősül", az olvasó sejtette, hogy Géza cirka 30–35 éves. Most tudja, hogy tizennyolc.

m. gy.

Jucika vásárol

Pusztai Pál rajza

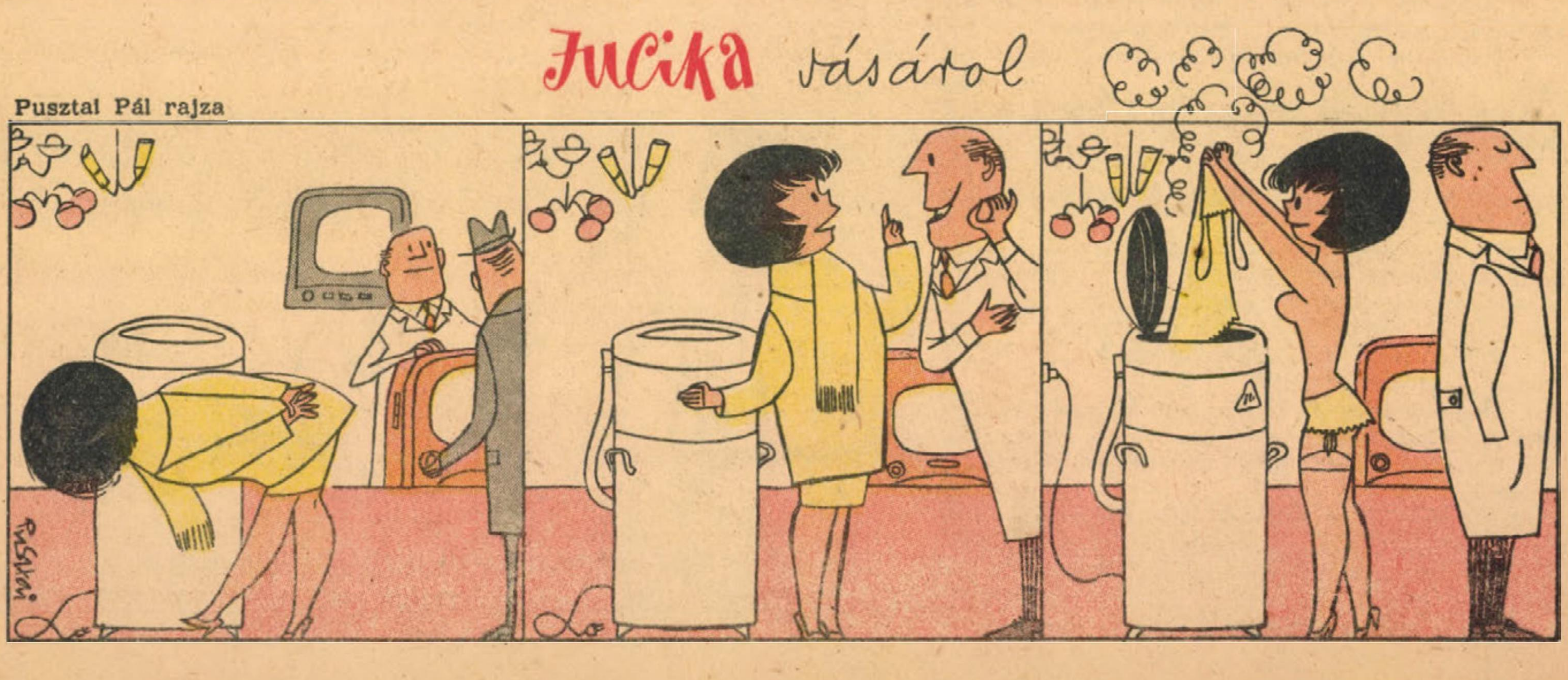

Tanulságos történet

Mészáros András rajza

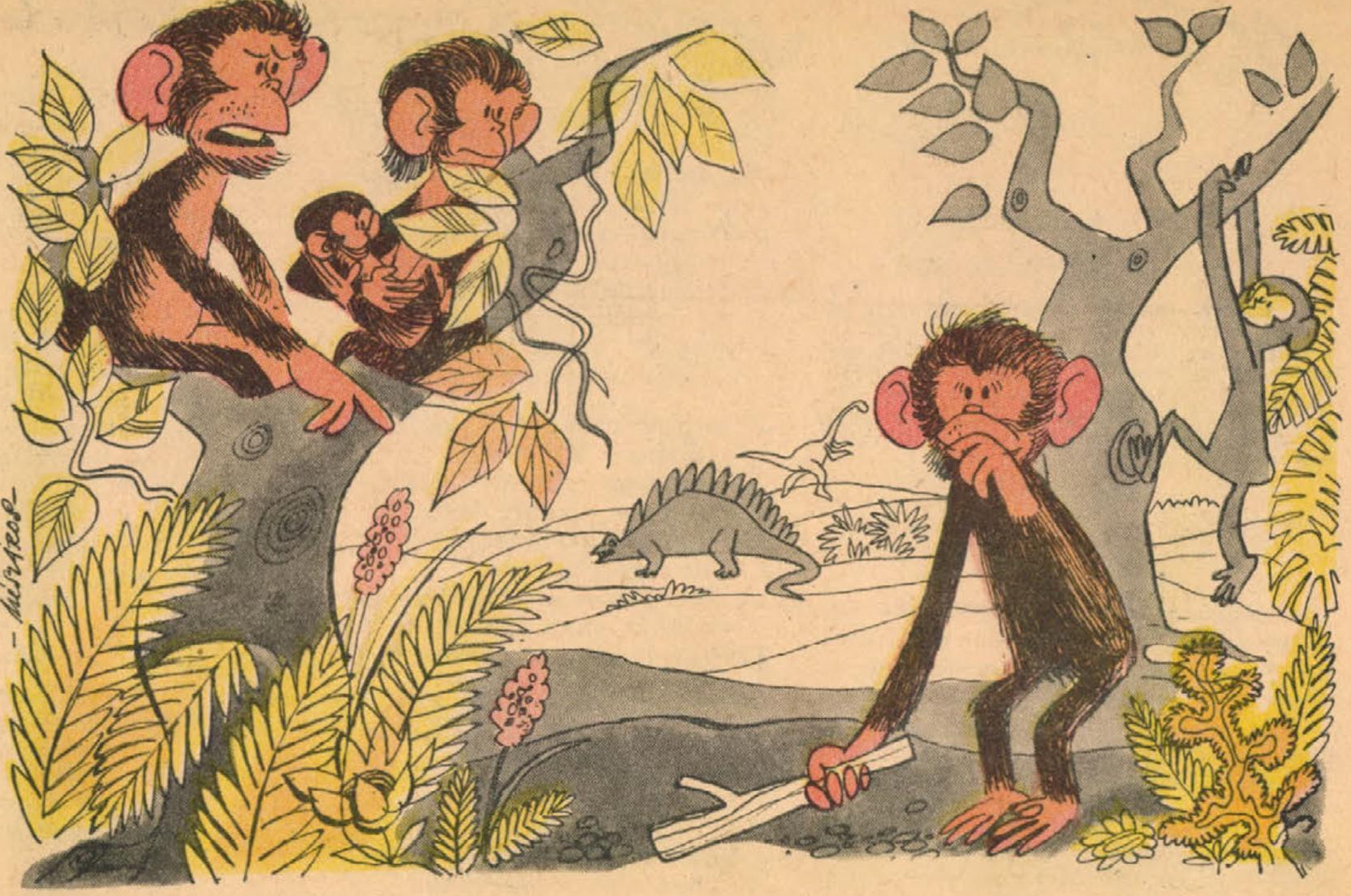

– No, ennek az új életformának nem jósolok valami nagy jövőt... Mi nem állunk kétlábra, mi maradunk a fán ülve...

Téves kapcsolás

Felcsörög a telefonom,
lágy női hang szól, simogat:
— Kérem, vállal kilós mosást
jövő hétre a Patyolat?

Izgatottan rebegni kezdem:
— Itt nem a Patyolat beszél, de
ne tegye le azért a kagylót, —
nem tudom, barna, szőke, szép-e,
csak azt tudom, hogy hangja máris
szívem mélyébe belopódzott,
gondolja meg, a Sors akarja,
— összekötve két kusza drótot —
hogy én s maga egymásra leljünk
s az életünk teljessé váljon;
nem tudom, asszony-e vagy lány-e,
de maga tán a vágyam, álmom;
áldani fogjuk mind a ketten
a távbeszélőkészüléket,
ha általa e perctől fogva
nekünk mindig szép lesz az élet,
kövessük hát a Sors parancsát,
ne tegye próbára türelmem,
ismerkedjünk meg még ma este,
találkozunk, ugye? Feleljen!

— Találkozunk hát! Mikor és hol?...
De ezt egy bőszült férfi mondja.
— Téves — hebegem... Hogy a
ménkű
csapjon e ronda telefonba!

Polgár István

Hóvégi hajrá — húsz év múlva

Toncz Tibor rajza

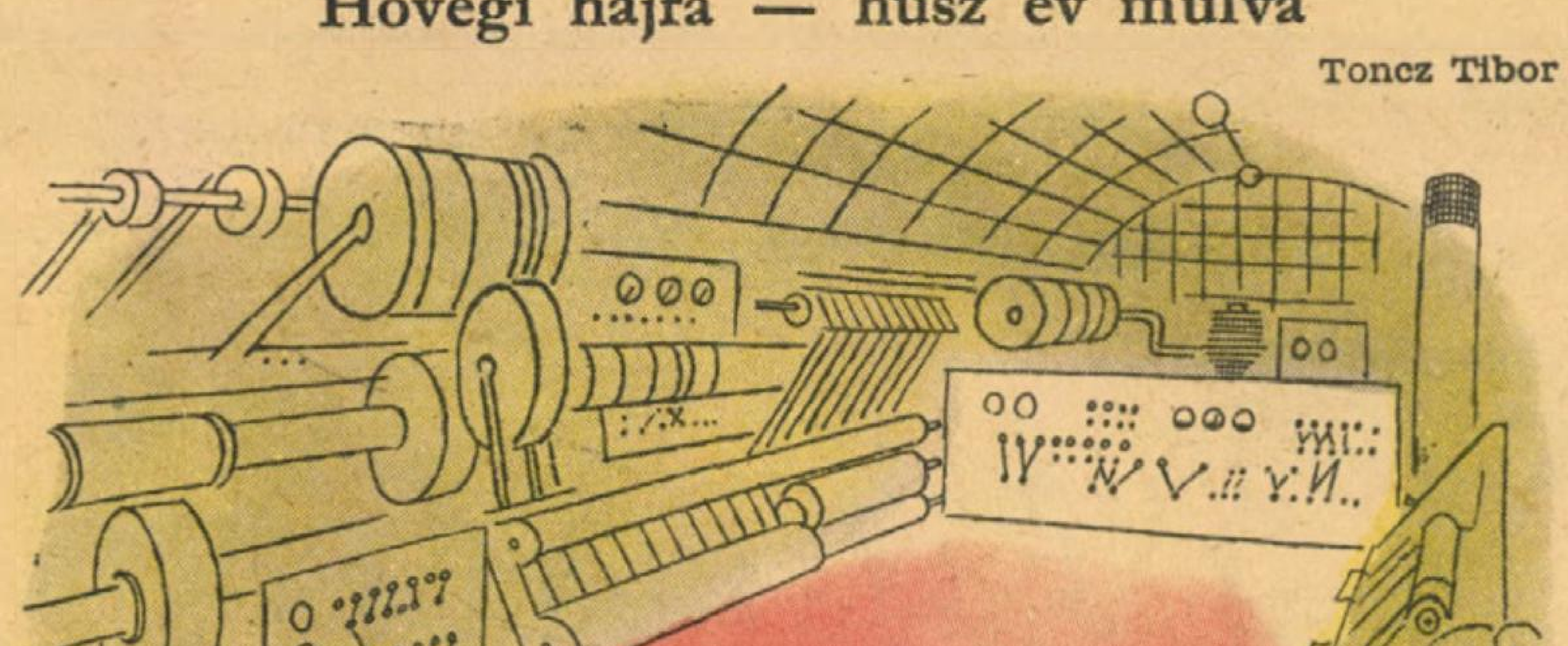

Kép a jövőből

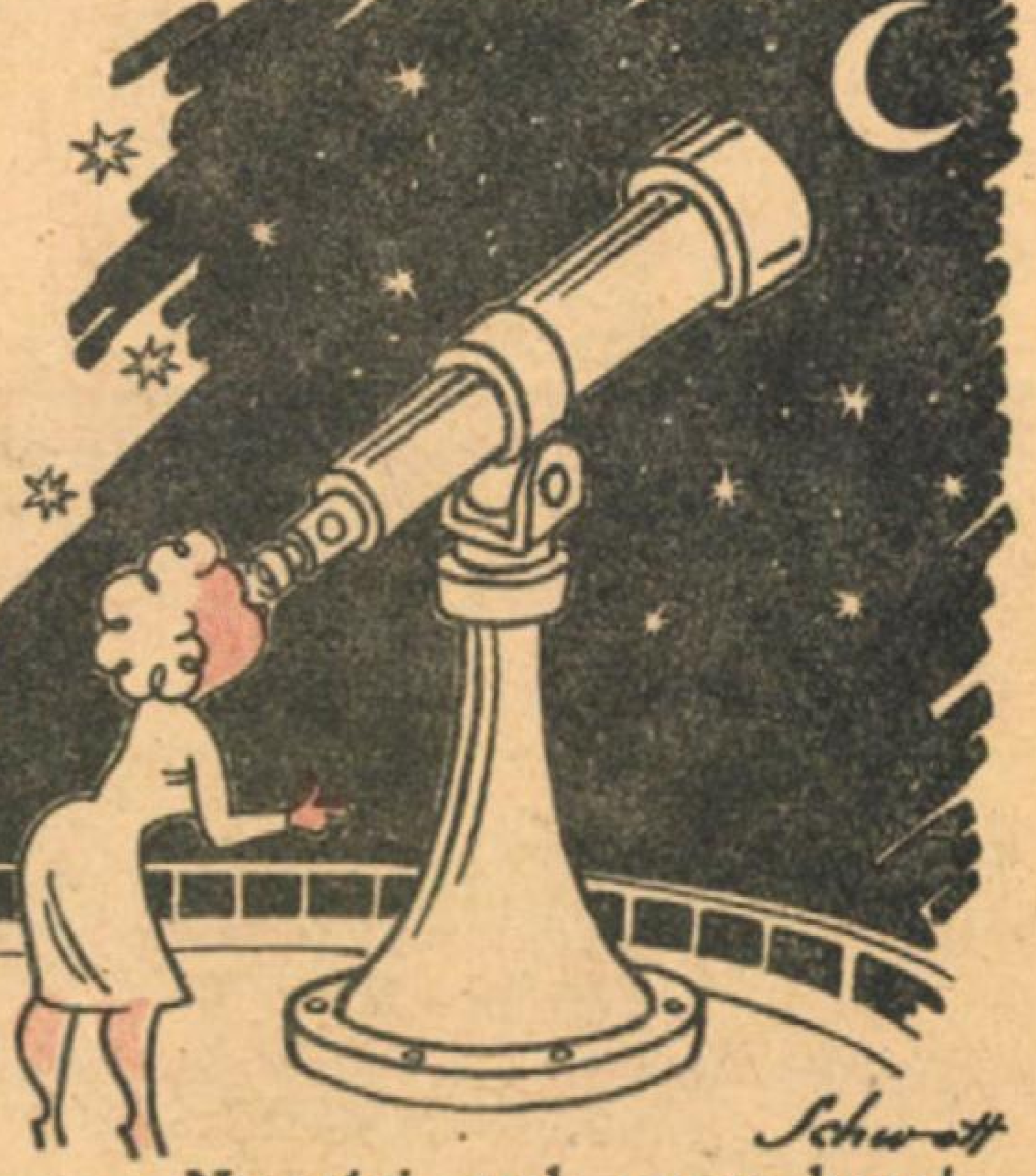

– Na várj, csak gyere haza!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

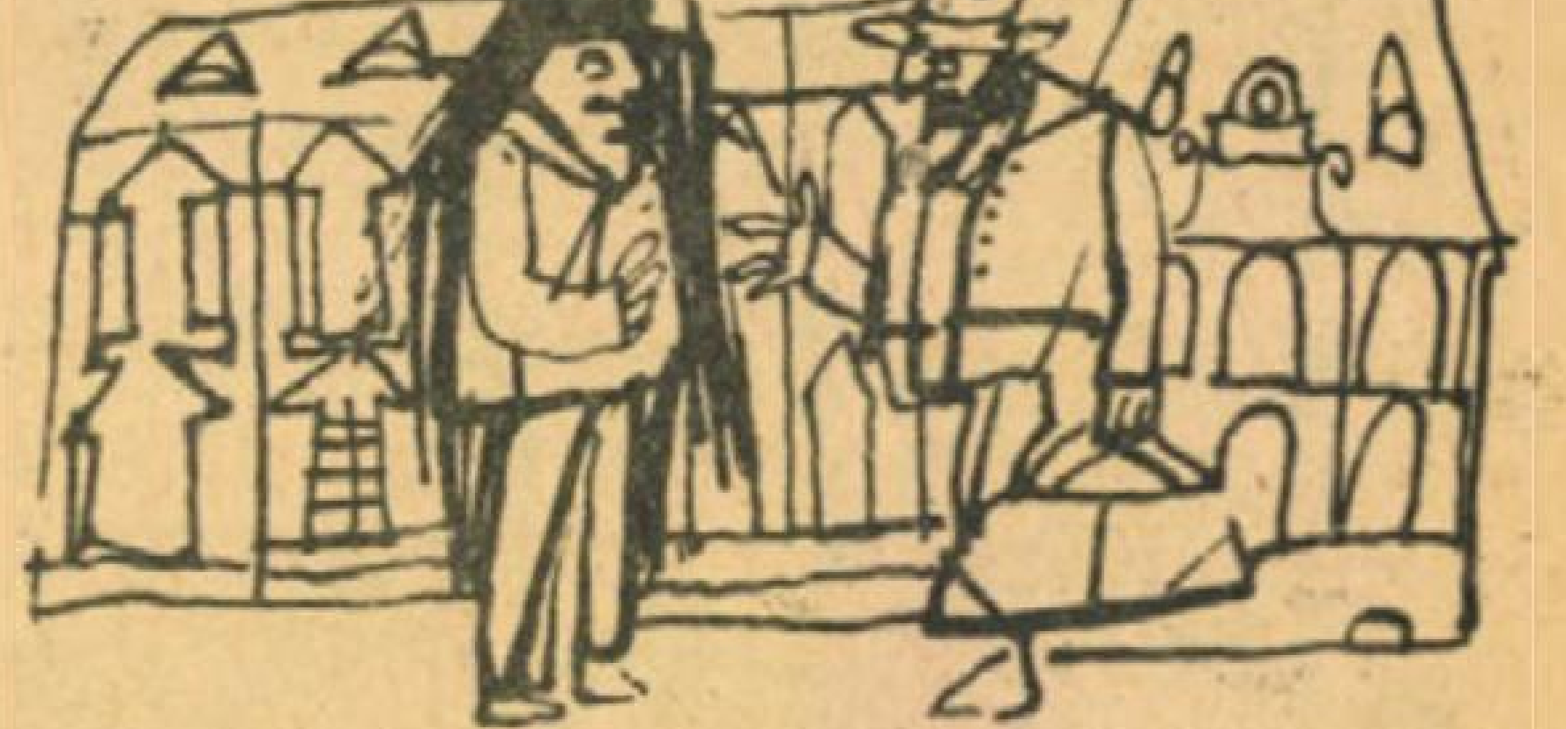

Kovács egy vidéki városba érkezik és szálloda után érdeklődik.

– Mondja kérem – szólít meg valakit az utcán – melyik a legjobb szálloda a városukban?

– Vannak akik a Fehér Bárányt tartják a legjobbnak, mások az Aranykast szeretik jobban. De elárulhatom önnek, bármelyikbe megy a kettő közül, aludni úgysem fog tudni.

– És miért?

– Mert egész éjjel azon fog sopánkodni, hogy miért nem ment inkább a másik szállodába.

KÉSZ vicc

(Régi lapokból idézünk)

Felszállás kötélhálózattal

A század utolsó napján arról értesültünk, hogy Tarczal Viktor polgári iskolai tanár hétévi munka után elsőnek készített mechanikai rendszerű repülőgépet. A találmány lényeges része az, hogy az állomásszerkezet kötélhálózatból áll, amelynek segítségével fel- és leszállni tud a repülőgép.

(Pesti Napló, 1901. I. 1.)

Nehogy jogigényük legyen a gyógyításra

A nyilvános ingyenes rendeléseknél perselyezéseknek helye nincs, mert a közönségben azt a hitet keltené, hogy jogigényt támaszthatnak a gyógyításra.

(Pesti Napló, 1901. I. 5.)

A főhercegnő báli ruhája...

Az udvari bálon Mária Jozefa főhercegnő tejfehér atlasz ruhát viselt, arany díszítéssel. Az aljában háromsoros, koszorú alakú, arannyal áttört igaz csipkével hímzett medaillon volt. Alul gazdag habos rüssel készítették a ruhát, amelyen arany öv is volt. A főhercegnő igazgyöngysort és gyémántriviert viselt. Szőke hajában briliánsokból álló nap díszlett.

(Pesti Napló, 1901. I. 12.)

...és két apróhirdetés

1.

Két éves gyermekemet örökbeadnám, mert nem tudom eltartani. Szabó Elvira néven a kiadóba.

2.

Egy ügyes, intelligens, 24 éves fiatalember bármilyen szolgai állást elvállal. Nagy József, Vörösmarty utca 62. fsz. 6.

(Pesti Napló, 1901. I. 12.)

Nagyanyáink csintalan apróhirdetései közül...

Csinos, tisztességes jukker úriasszonyka gazdag, idősebb úr barátságát keresi, aki őt anyagilag rendszeresen támogatná.

(Pesti Napló, 1902. III. 11.)

A BOLDOG ANGOL

Az Arlberg-expressz befutott
és Mr. Smith leszállt:
„Ezt megnézem most magamnak —
— így szólt — az angyalát!
Hát ez a híres Bjudapeszt!
azt mondják, csodaszép...
All right ... meglátjuk ...” — dörmögé,
s föltette pótszemét.

S megindult véle ringatón
a pompás Ikarusz...
Ajkát biggyeszté Mr. Smith:
„Ez nem londoni busz...”
És mutatták a házakat,
a sugárutakat, —
de Mr. Smith csak ásított
amint a busz haladt.
Megfitymálta az operát,
a szép színházakat,
a Hősök terén blazirtan
s únottan áthaladt;
a Műcsarnokban körbe járt...
és semmi változás:
fejét csóválta, hümmögött:
„Londonban, hej, de más...”
Megnézte parlamentünket,
s a Mátyás templomot,
a hidakat, a gyárakat
és egyre dohogott.
A Halászbástya: ócska lom...
A Margitszigetet
egy legyintéssel lőtte le
és tovább ügetett:
rossz volt a sok szép áruház,
s az Úttörővasút,
a kilátón, a hegytetőn,
már majdnem elaludt...
Esténként búsan ment haza
s letéve tar fejét:
elátkozta, hogy Pestre jött,
ahol nincs semmi szép...!

Egy reggel felkelt angolunk,
s kinézvén ablakán — — —
— — mennyei derű ömlött szét
kerek ábrázatán...
„Well, well... — dörmögte —
rendben van,
e város mégis szép...”
S kövér boldogság szállta meg
derék angol szívét...
...mert odakünn a házakon,
szép városunk fölött
bután és szürkén gomolygott
a leglondonibb köd — — — — —

Tavaszi Sándor

Pesti tudósítónktól

A pesti csúcsforgalom megtaposottjai bizonyára örömmel olvasták, hogy jövőre 180 új autóbuszt kapunk.

A híradásból csak egy fontos adat maradt ki. Tessék mondani, *üres* autóbuszokat kapunk?

*

Az életszínvonal emelkedése egy szépnevű külföldi gyógyszert hozott divatba, a preludint. Ez a gyógyszer étvágytalanító hatásával eltünteti a fölösleges kilókat, széppé, karcsúvá tesz. Egy kicsit drága gyógyszer, főként a magánforgalomban, de fösvény ember nem érdemli meg a szépséget.

Viszont a szépségnél is fontosabb az igazság. A legnagyobb sajnálatomra kénytelen vagyok kiábrándítani a preludinistákat a csodaszerből. A londoni „Daily Mirror” érdekes esetről számolt be november 20-i számában. A 21 éves Elizabeth Ann Lewis, modell szeretett volna lenni, de ehhez egy kicsit kövér volt. Preludinnal igyekezett megszabadulni a fölösleges fontoktól és unciáktól. Egy idő múlva az addig példásan becsületes Miss Lewis, különös változáson ment keresztül. Egy sereg holmit vásárolt magának, fizetni viszont elfelejtett. Számos feljelentés eredményeként a leányzó a rendőrségre került, ahol töredelmesen bevallotta, hogy elkövette a terhére rótt több, mint húsz bűncselekményt. Sir Laurence Dunne rendőrbíró megállapította, hogy „ez a hitvány, bestiális szer az oka annak, hogy a vádlott ide jutott”. Miss Lewis enyhe ítéletet kapott, s azt is felfüggesztették háromévi próbaidőre, azzal a feltétellel, hogy kórházi kezelésnek kell alávetnie magát.

A tanulság ebből az, hogy az ember inkább legyen kövér, de becsületes.

*

Vállalati történet, a napokban hallottam.

A goromba igazgatótól mindenki félt. Végre az egyik dolgozó elhatározta, hogy jöjjön, aminek jönnie kell – megmondja a véleményét a főnöknek. Bement hozzá és minden szépítés nélkül alaposan beolvasott neki. Az igazgató megragadta az illető gallérját és magából kikelve bömbölte:

– Maga nyomorult, hogy merte előttem eddig eltitkolni ezt az építő bírálatot?!!

f. l.

A törperádió néhány alkalmazási módja

Hegedűs István rajza

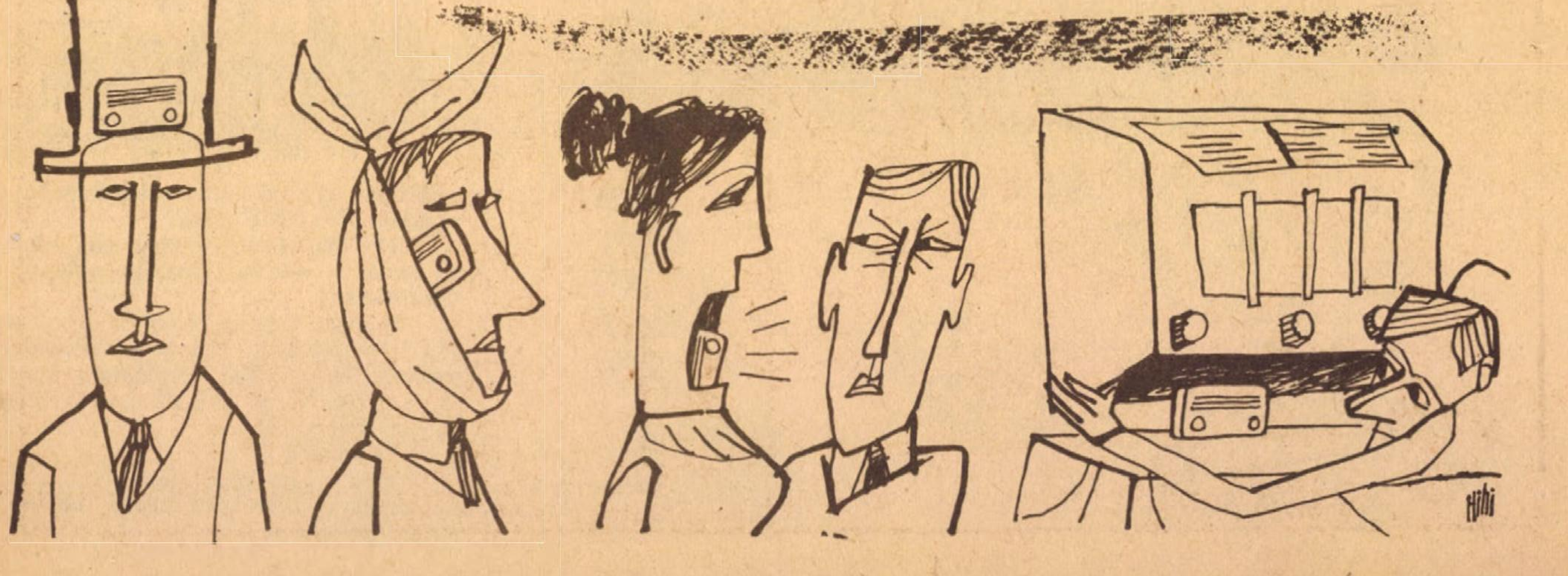

Az özvegy beszámolója

Gerő Sándor rajza

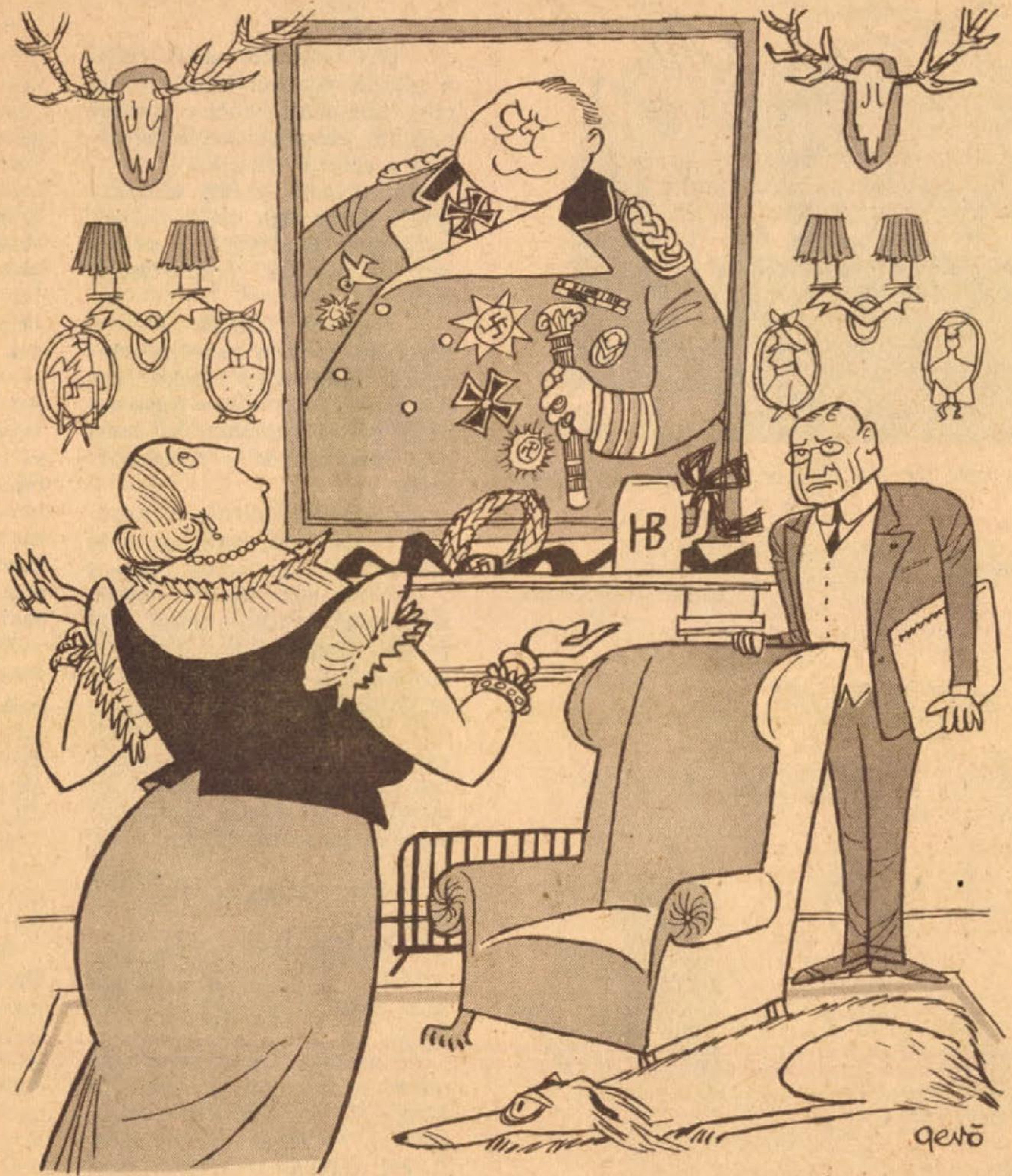

Göringné: Drága Hermannom, visszakaptuk a gyárat, a földbirtokot, a műkincseket, rehabilitálni fognak, hogy nem te gyújtattad fel a Reichstagot, most már csak a szentté avatásod van hátra...

Salamon meséli:

Nagy Endre az Abbázia kávéháznak volt a törzsvendége és bizony sokszor megkritizálta az Abbázia feketéjét. Többnyire így rendelte meg a feketéjét a pincérnél, de úgy, hogy azt a Steuer, a főnök is hallja: „Hozzon nekem egy jó feketét, de a Japán kávéházból hozza!"

Egy kávés részére a legnagyobb sértés, ha a konkurrens kávéház feketéjét dicsérik és még hozzá az övét ócsárolják.

Egyszer Nagy Endre előadás után ezúttal is megrendelte feketéjét, de vigyázott rá, hogy Steuer, a kávés is hallja. „Kérek egy jó feketét, – szólt a pincérnek – de a Japán kávéházból hozza!" A tulajdonos már nem tudta magát türtőztetni. Gondolta, megleckézteti a sértegető vendéget, odament Nagy Endréhez és azt mondta: „Kedves Nagy Endre, ha magának csak a Japán kávéházban ízlik a fekete, miért nem megy oda feketézni?" Mire Nagy Endre azt felelte: „Mennék, de nem vagyok úgy öltözve."

Költői élmény

„A bányászokról írok mostan"
Így szólt a költő nagy-hangosan,
S leszállt a bánya mélyibe;
Ott írt egy verset, büszke ódát,
De ezalatt a bugyogóját
A szénpor dúsan lepte be.

Most eszpresszóban ül s így töpreng:
„Bányába nem szállok le többet,
Nehogy megint piszkos legyek.
A pincérnőkről írok inkább
A presszóban; a ragyogóját!
Azokról csak kényelmesebb."

Gyárfás Endre

Bevásárlás után

Pusztai Pál rajza

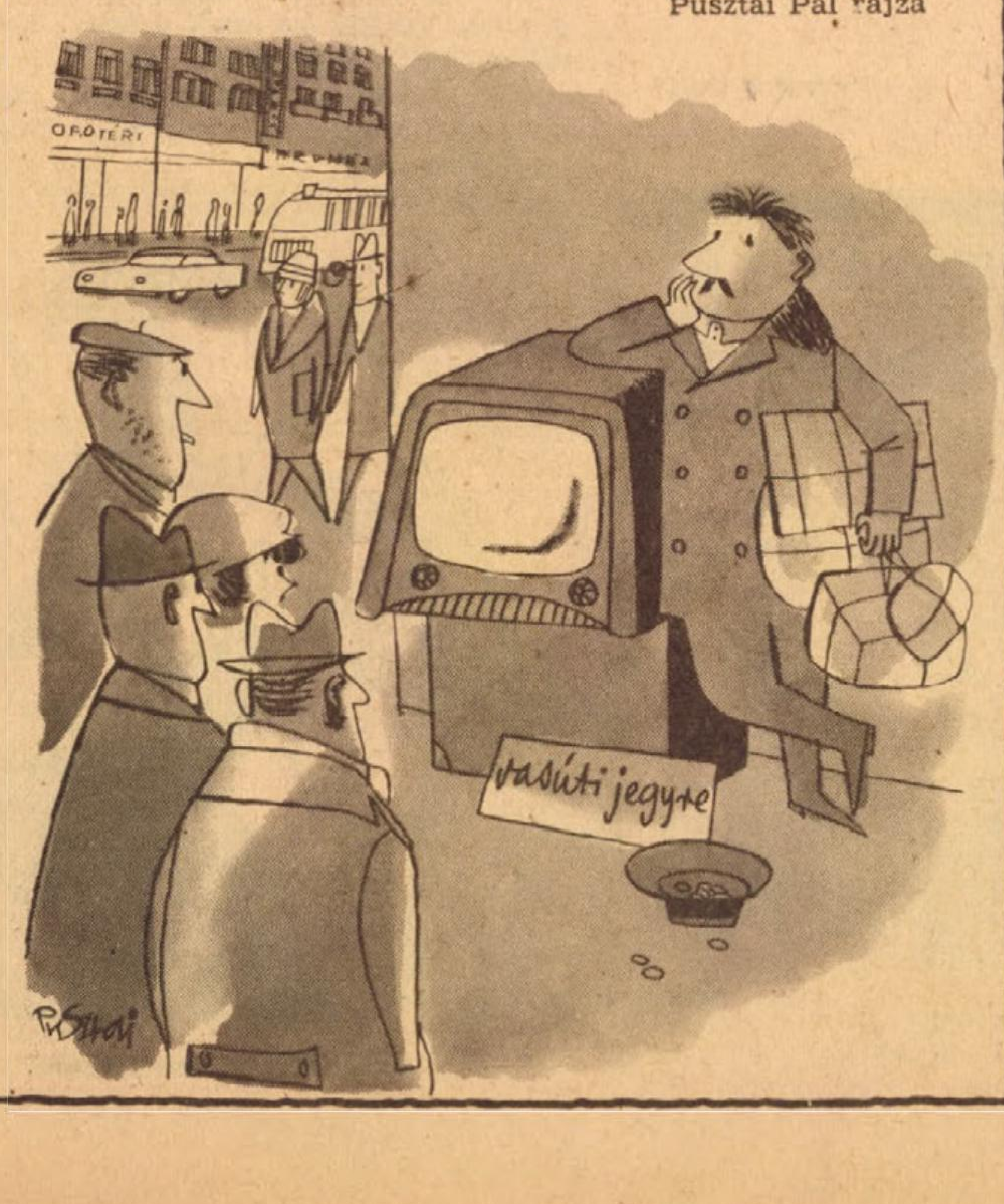

Maholnap így lesz...

Toncz Tibor rajza

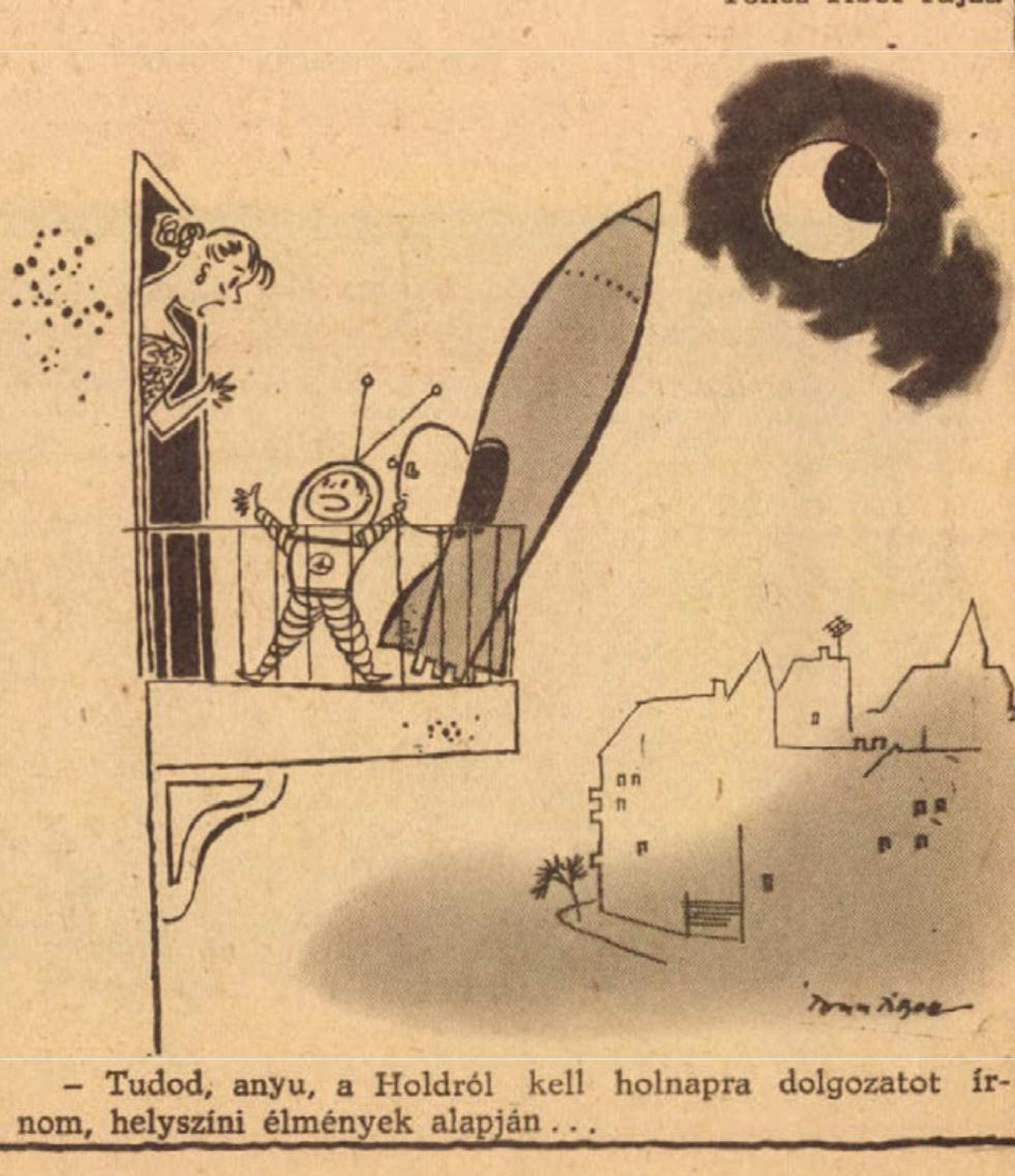

– Tudod, anyu, a Holdról kell holnapra dolgozatot írnom, helyszíni élmények alapján...

Önállóság

Szűr-Szabó József rajza

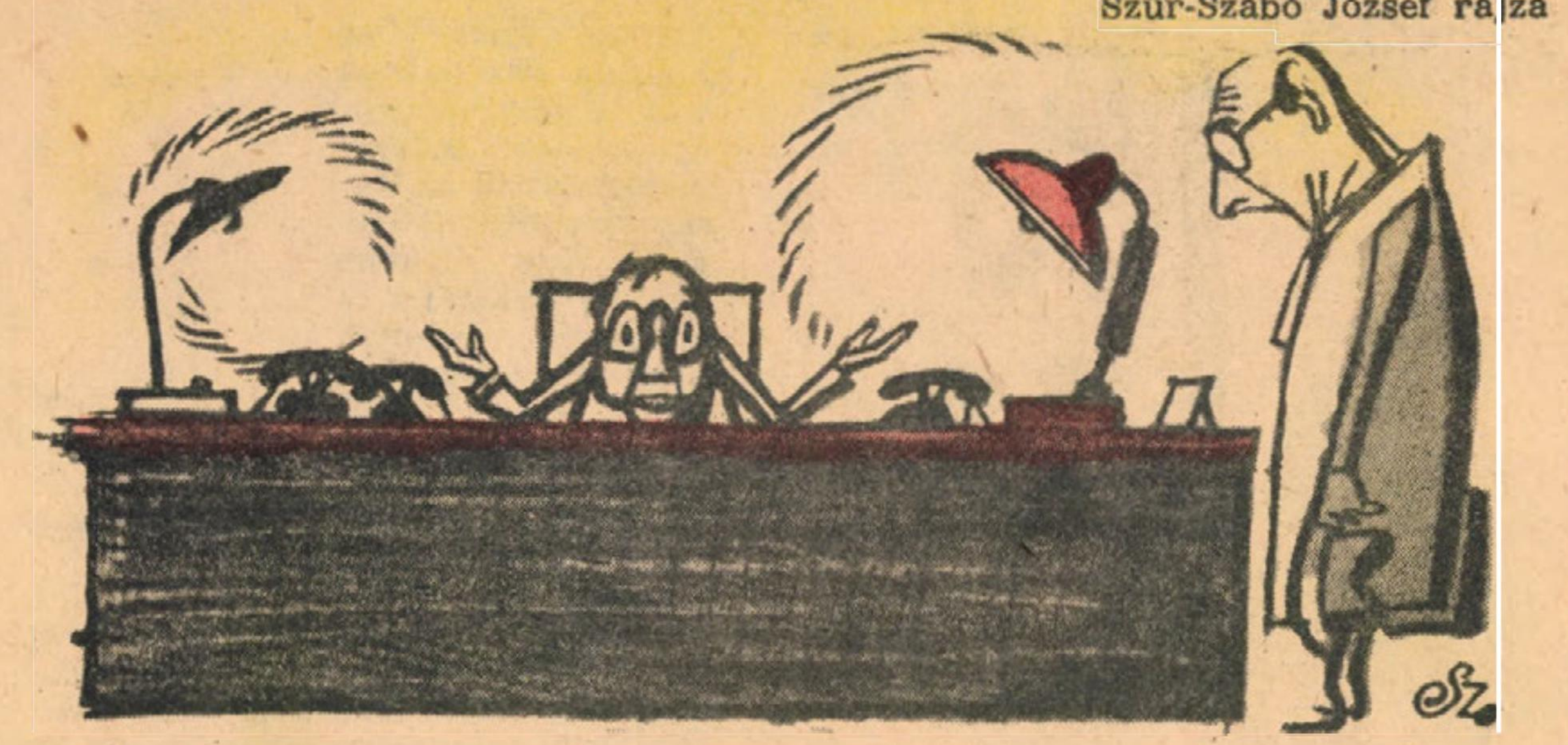

– A tröszt 40-es, a minisztérium 60-as égőt írt elő az asztalomra. Így nem érhet szemrehányás...

Mai szatír

Kaján Tibor rajza

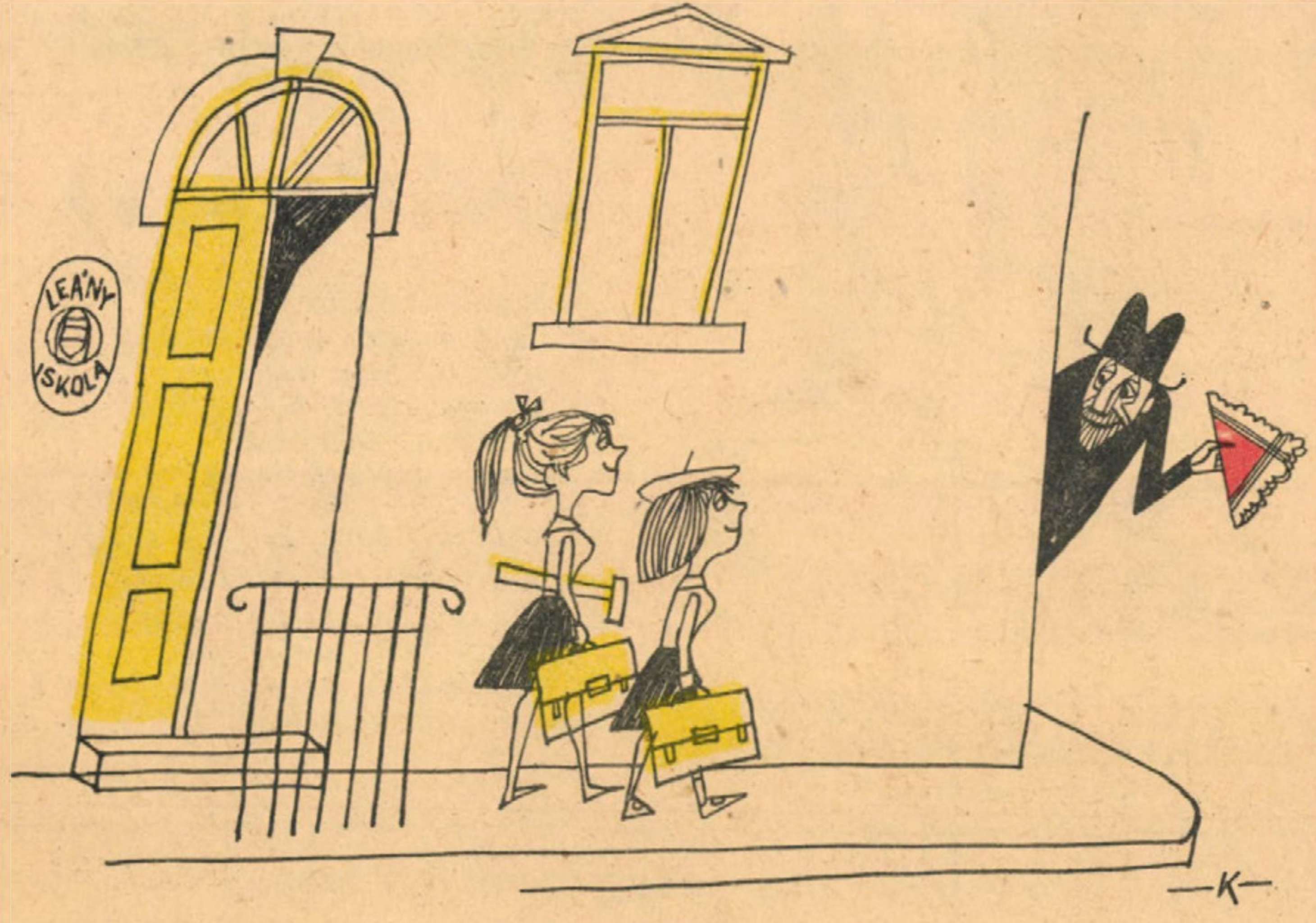

Karácsonyi vásár

Gerő Sándor rajza

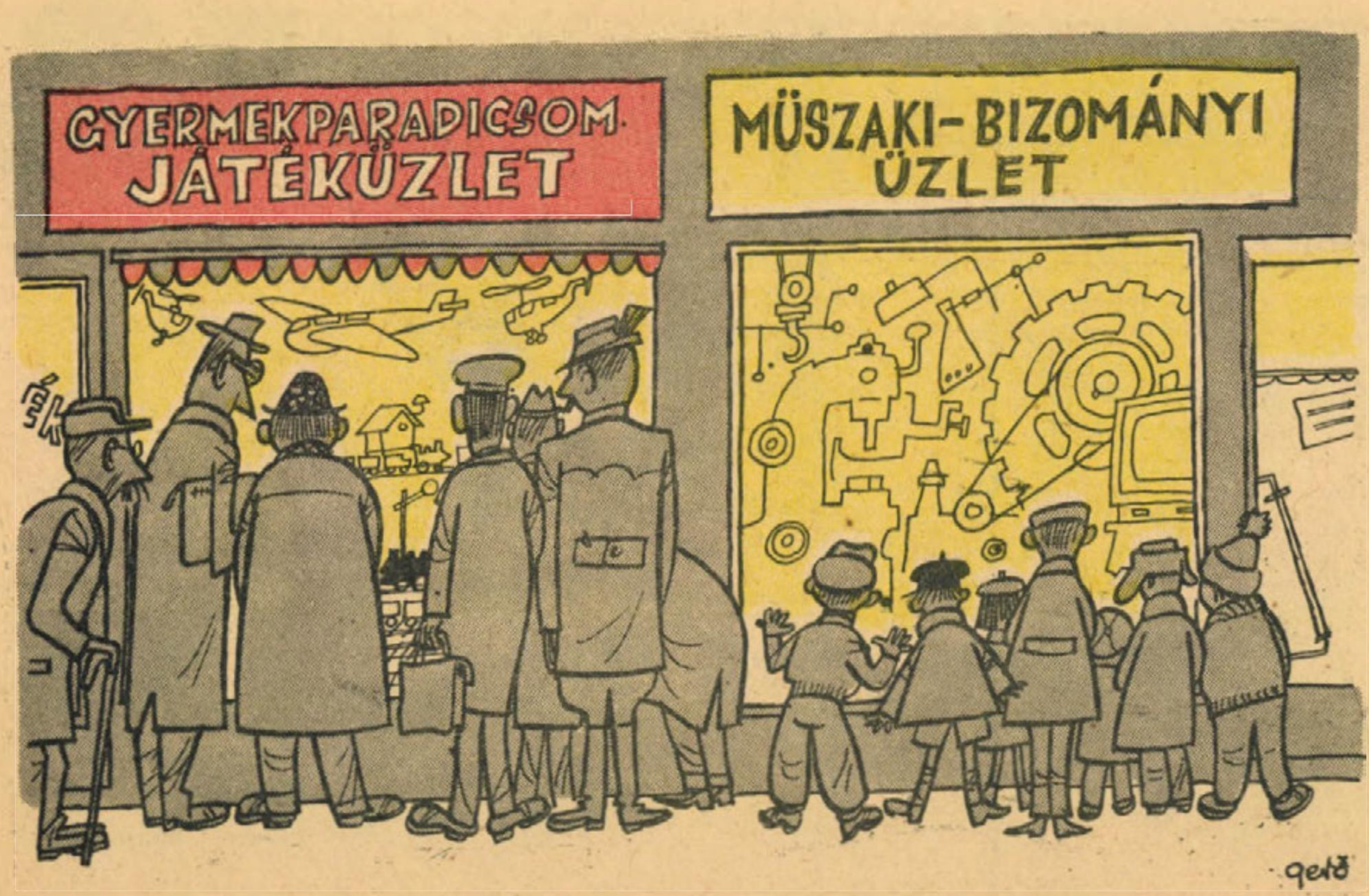

A spórolt pénz

A férj televíziót akart venni a spórolt pénzből, a feleség is televíziót akart venni a spórolt pénzből, mégsem vettek televíziót a spórolt pénzből.

Ha ugyanis a férj elmakogott néhány szót arról, milyen nagyszerű találmány a televízió, a felesége rögtön letorkolta:

– Nem is akarok hallani róla! Addig nem veszünk televíziót, amíg nincs rendes függönyünk, amíg nincs legalább négy váltás ágyneműnk, amíg nem húzattuk át a bútorokat, amíg...

Ha a feleség ejtette ki a száján a televízió szót, a férj csattant fel:

– Csak nem akarsz televíziót venni, amikor nincs egy rendes függönyünk, elegendő ágyneműnk és a bútorhuzatok is foszladoznak?!

S közben mind a ketten majd megvesztek egy televízióért, de egyikük sem merte kimondani a döntő mondatot, egyikük se merte vállalni a felelősséget.

Egyszer aztán a férj felbátorodott:

– Tudod, mit kellene vennünk? – kérdezte könnyedén, állát simogatva. – Egy te...

Az asszony szemöldöke gyanakodva felrepült a homloka közepére, de a szeme ragyogott és helyeselt és biztatott. A férj azonban tétovázott: nem tudta, a szemnek higgyen-e, vagy a szemöldöknek. Az utóbbinak hitt és így fejezte be a mondatot:

– Egy termoszt... Már többször akartam mondani...

A termoszt megvették, de rögtön el is dugták, mert ingerültek lettek, ha csak megpillantották. Egy másik alkalommal a feleség kérdezte meg a férjtől, miközben dorombolva hozzásimult:

– Api, tudod, mit kellene vennünk?

Most, most! – suttogta magában a férj. – Most fogja kimondani a döntő szót. Nem én, hehe, ő fogja kimondani. Igyekezett udvarias, érdeklődő arcot vágni, de a szája remegése elárulta izgatottságát.

– Mondd csak, fiam, mondd csak! – szólt tettetett ridegséggel.

– Vegyünk egy te... teveled szeretném megvenni... – hebegte a feleség és a férje száját lesve, várta, hogy az befejezi helyette a mondatot. De nem, a férj makacsul összezárta a száját és dacosan néma maradt. – Te... Teca is vett egy te... – folytatta az asszony.

Mit? Mit? Mit? – sürgette magában a férfi.

Az asszony azonban óvatos volt, egy váratlan fordulattal Tecáról kezdett el mesélni, akinek nős ember udvarol, pedig hányszor mondták neki, Teca, ne kezdj nős férfival...

– Azt mondd meg, mit akarsz venni?! – robbant ki a férjből.

– Egy te... egy teafőzőt – vágta rá az asszony, aki megijedt a férje türelmetlen hangjától, idegesen csapdosó tekintetétől, ellenséges szájától.

Megvették a teafőzőt is, aztán vettek teknőt, termofort, terpentint, terítőt és a rokonok, ismerősök dicsérték őket, hogy végre megkomolyodtak, aztán vettek tejet, tejfölt, tepertős pogácsát, teknősbékát, tentát és teltőtollat, csak televíziót nem vettek.

A férj érezte, hogy napról napra erőtlenebb és a Hang, amely azt kiáltotta benne: „Televíziót veszünk!", egyre hangosabb lett, egyre követelődzőbb. Érezte, már nem bírja sokáig és ki fogja mondani a döntő mondatot, mint hajdan Galilei az „és mégis mozog a föld"-et. Igenis ki fogom mondani: – biztatta önmagát – „És mégis veszek televíziót!" Lehet, hogy sokan szidni fognak érte, de az utókor engem fog igazolni. Aki nem halad együtt a korral, az elbukik. Mit nekem függöny, ágynemű, bútorhuzat! Megvesszük a televíziót, aztán jöhetnek a rokonok, az ismerősök és meggyújthatják alattam a máglyát. Az utolsó pillanatban is a televíziót fogom nézni és búcsúzóul csókot hintek a szép bemondónőnek...

De mégse mondta ki a döntő mondatot. Az utolsó pillanatban inába szállt a bátorsága.

Ugyanezekben a történelmi pillanatokban a feleség is a döntő mondatra készülődött. Elhatározta, hogy vállalja a felelősséget, lesz, ami lesz, legfeljebb utólag majd azt mondja: a férje erőszakoskodott, vegyenek televíziót. Határozott léptekkel, mindenre elszántan, veszekedésre készen, a férje elé lépett és...

Abban a pillanatban a férj felordított, mint akinek a bőrét nyúzzák:

– Megvesszük a televíziót, ha a fene fenét eszik, akkor is!

– Csinálj, amit akarsz – felelte az asszony. – Nincs ágyneműnk, rendes függönyünk, a bútorhuzatok rongyosak és akkor a nagyságos úr televíziót akar vásárolni... De csinálj, amit akarsz! – fejezte be elcsukló hangon, aztán szipogva visszavonult a konyhába, ahol örömében, féllábon állva, körülugrálta az asztalt.

A férj pedig már érezte a máglya füstjét.

Mikes György

Útrakészen

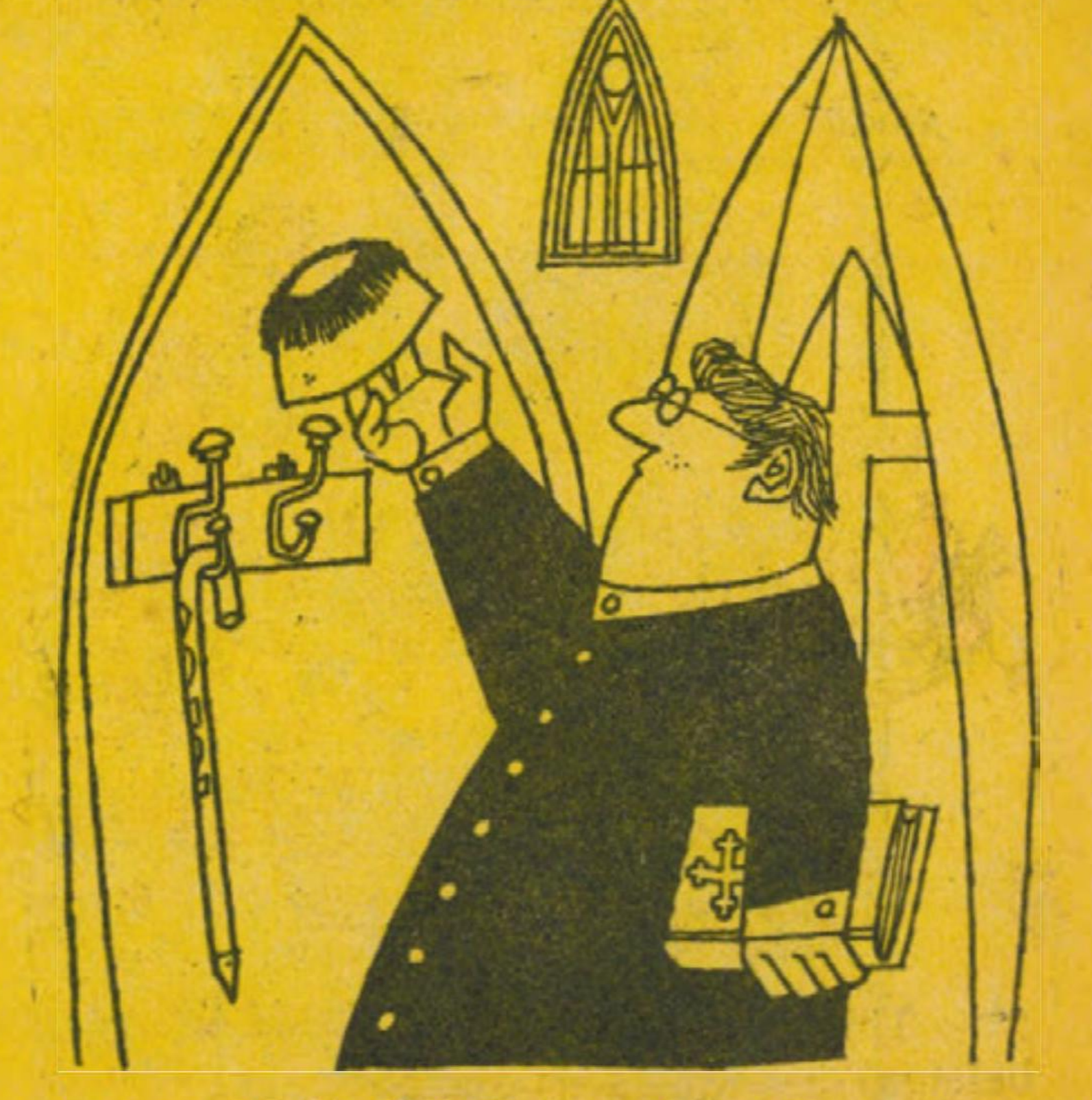

(A berlini Eulenspiegelből)

Robotember a családban

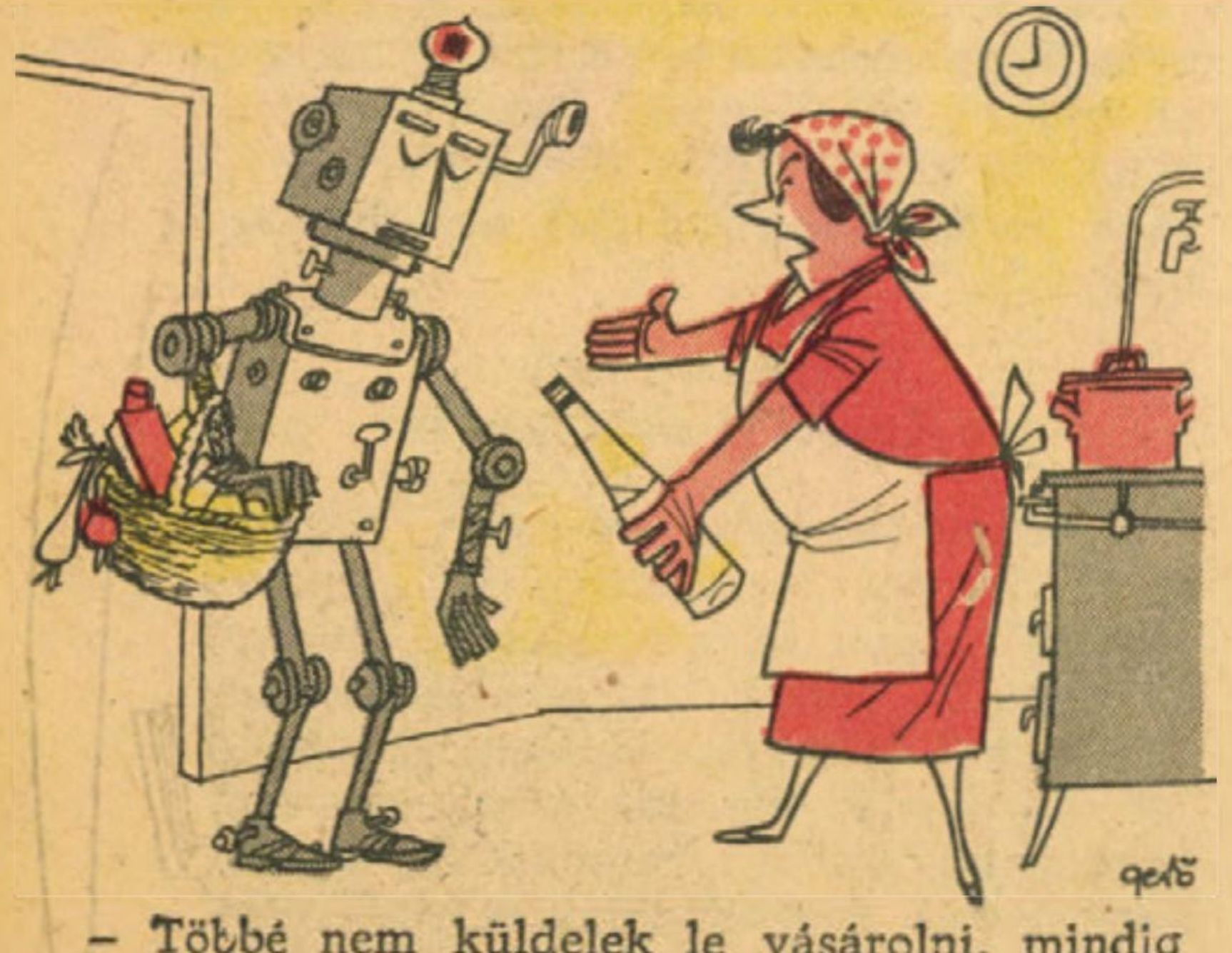

– Többé nem küldelek le vásárolni, mindig beletorkoskodsz az olajba!...

Készenlét

Szűr-Szabó József rajza

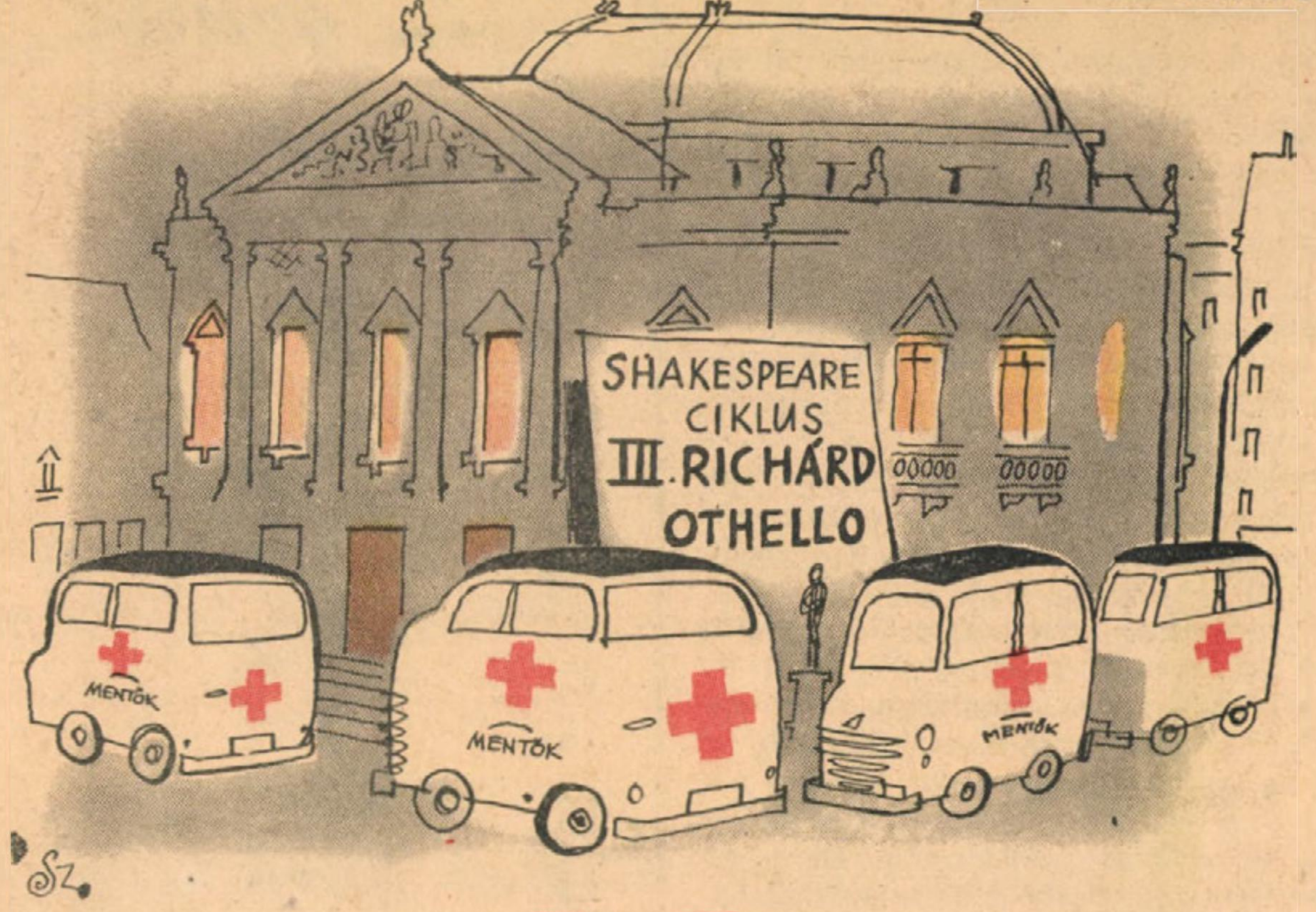

Drágább terv — több fizetés

Schwott Lajos rajza

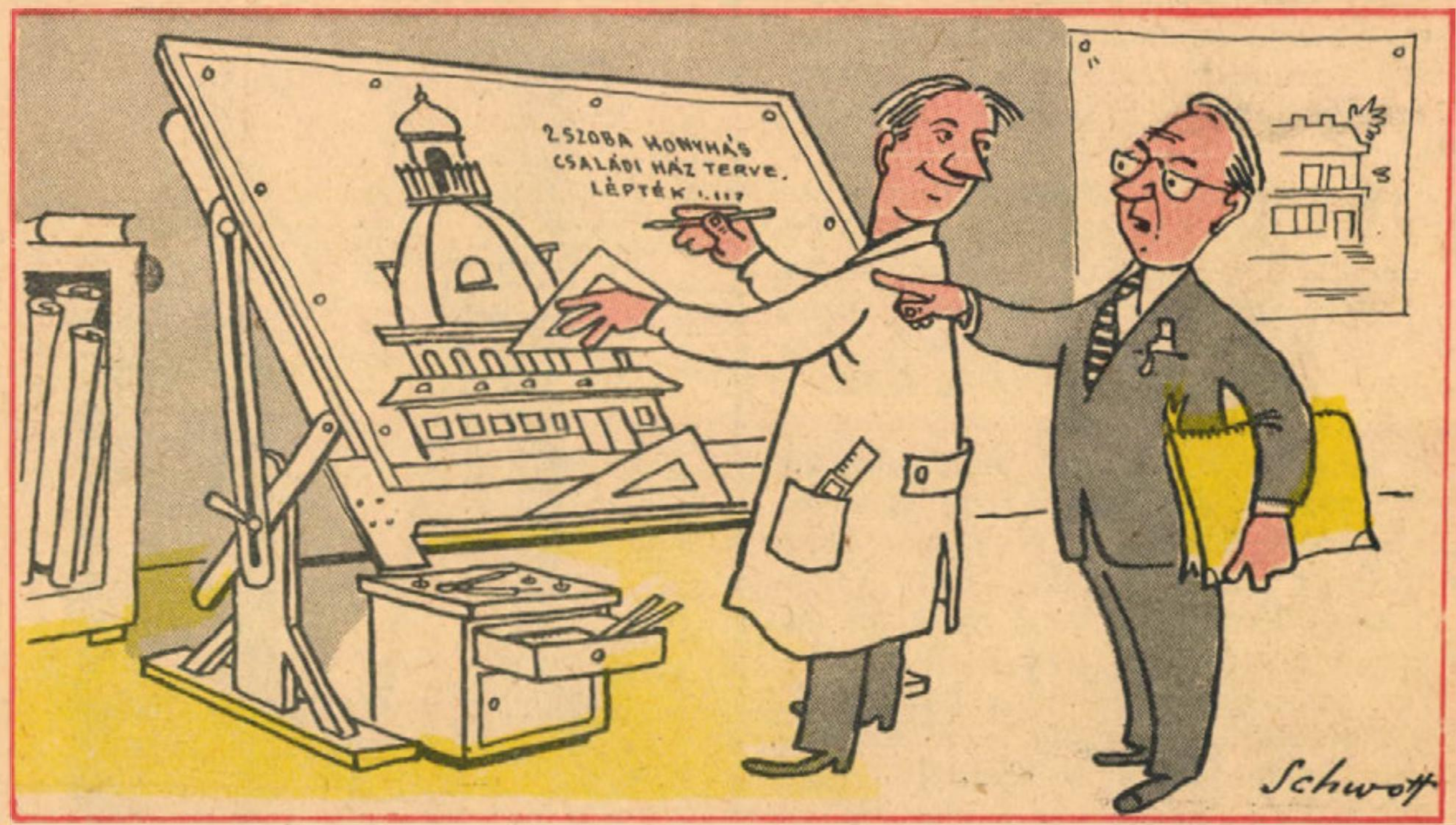
2 SZOBA KONYHÁS CSALÁDI HÁZ TERVE. LÉPTÉK 1:1

– Minek erre a kis házra ez a magas torony?
– Ettől lesz magasabb a fizetésem!

Példázat a szűklátókörről

Vasvári Anna rajza

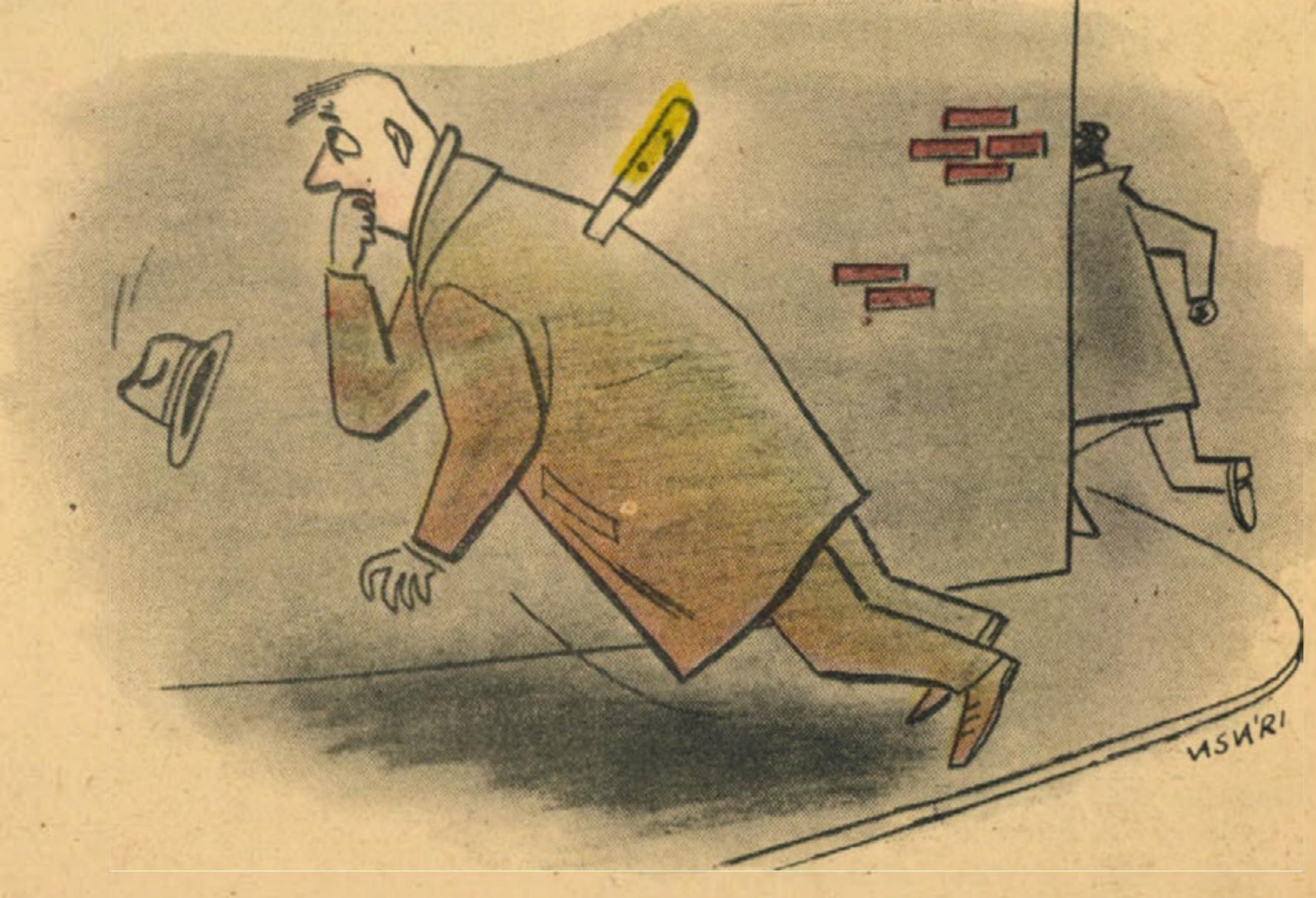

– Tudom, hogy ki tette ezt velem, de ha feljelentem, megfúr az igazgatómnál...

Az özvegy beszámolója

Gerő Sándor rajza

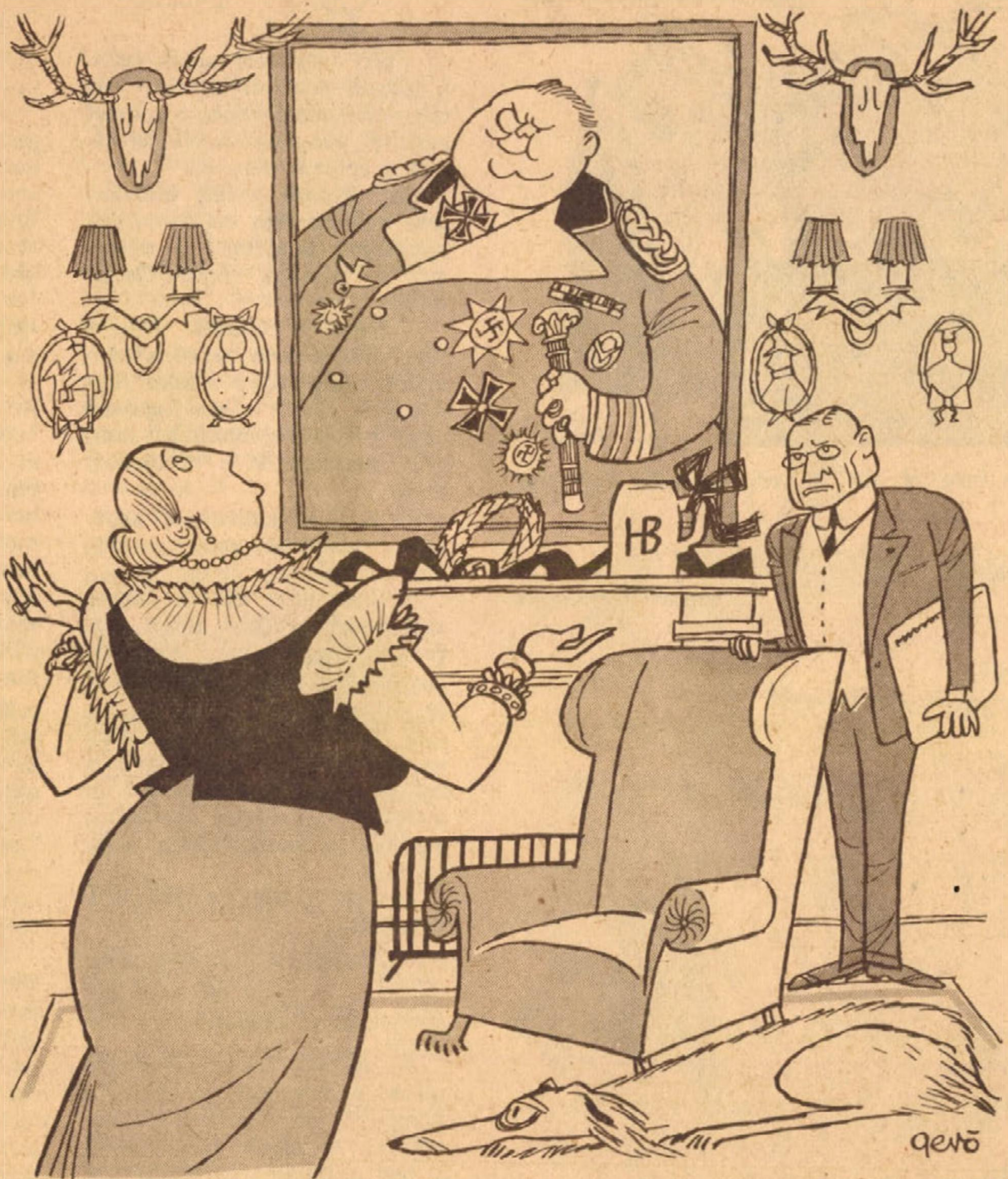

Göringné: Drága Hermannom, visszakaptuk a gyárat, a földbirtokot, a műkincseket, rehabilitálni fognak, hogy nem te gyújtattad fel a Reichstagot, most már csak a szentté avatásod van hátra ...

Salamon meséli:

Nagy Endre az Abbázia kávéháznak volt a törzsvendége és bizony sokszor megkritizálta az Abbázia feketéjét. Többnyire így rendelte meg a feketéjét a pincérnél, de úgy, hogy azt a Steuer, a főnök is hallja: „Hozzon nekem egy jó feketét, de a Japán kávéházból hozza!"

Egy kávés részére a legnagyobb sértés, ha a konkurrens kávéház feketéjét dicsérik és még hozzá az övét ócsárolják.

Egyszer Nagy Endre előadás után ezúttal is megrendelte feketéjét, de vigyázott rá, hogy Steuer, a kávés is hallja. „Kérek egy jó feketét, – szólt a pincérnek – de a Japán kávéházból hozza!" A tulajdonos már nem tudta magát türtőztetni. Gondolta, megleckézteti a sértegető vendéget, odament Nagy Endréhez és azt mondta: „Kedves Nagy Endre, ha magának csak a Japán kávéházban ízlik a fekete, miért nem megy oda feketézni?" Mire Nagy Endre azt felelte: „Mennék, de nem vagyok úgy öltözve."

Költői élmény

„A bányászokról írok mostan"
Így szólt a költő nagy-hangosan,
S leszállt a bánya mélyibe;
Ott írt egy verset, büszke ódát,
De ezalatt a bugyogóját
A szénpor dúsan lepte be.

Most eszpresszóban ül s így töpreng:
„Bányába nem szállok le többet,
Nehogy megint piszkos legyek.
A pincérnőkről írok inkább
A presszóban; a ragyogóját!
Azokról csak kényelmesebb."

Gyárfás Endre

Bevásárlás után

Pusztai Pál rajza

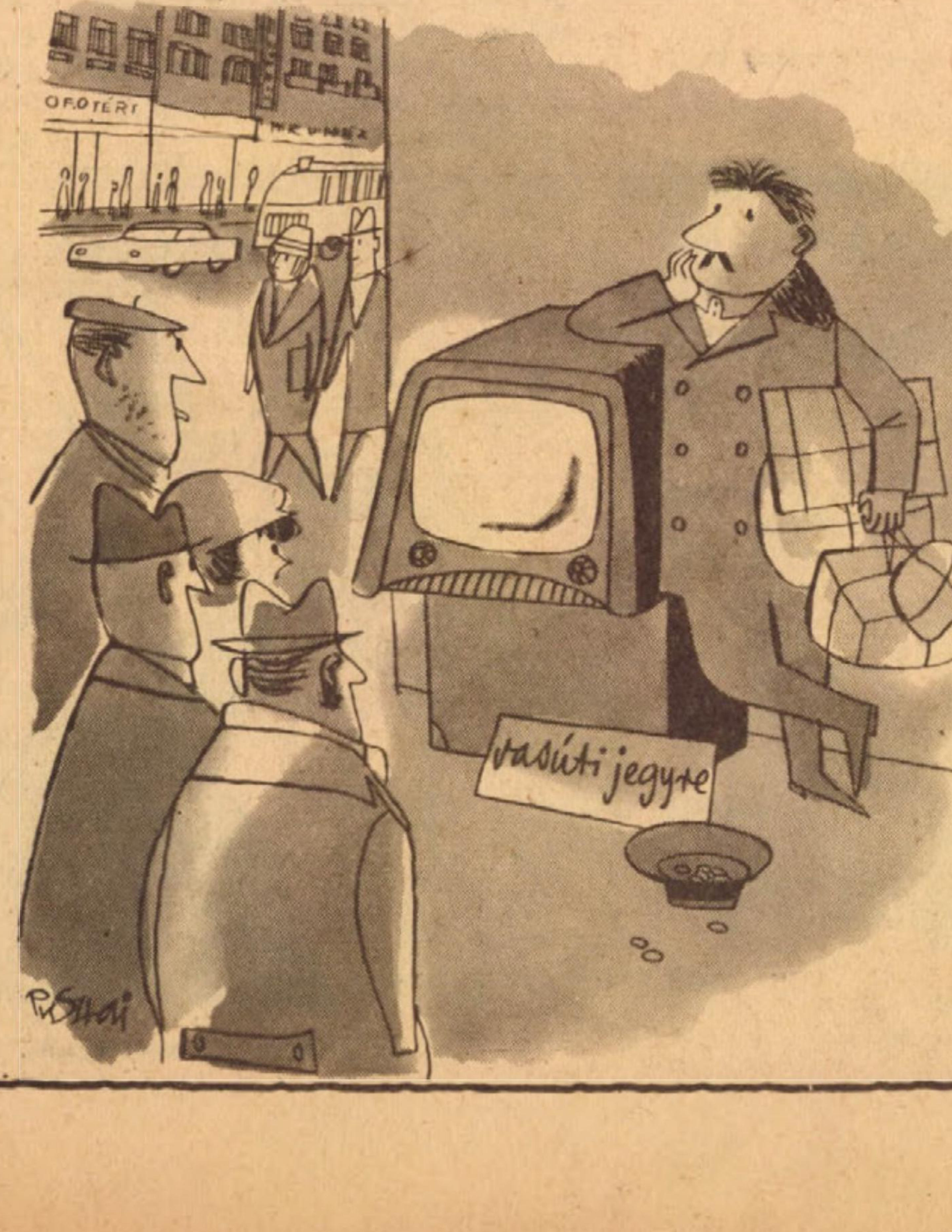

Maholnap így lesz ...

Toncz Tibor rajza

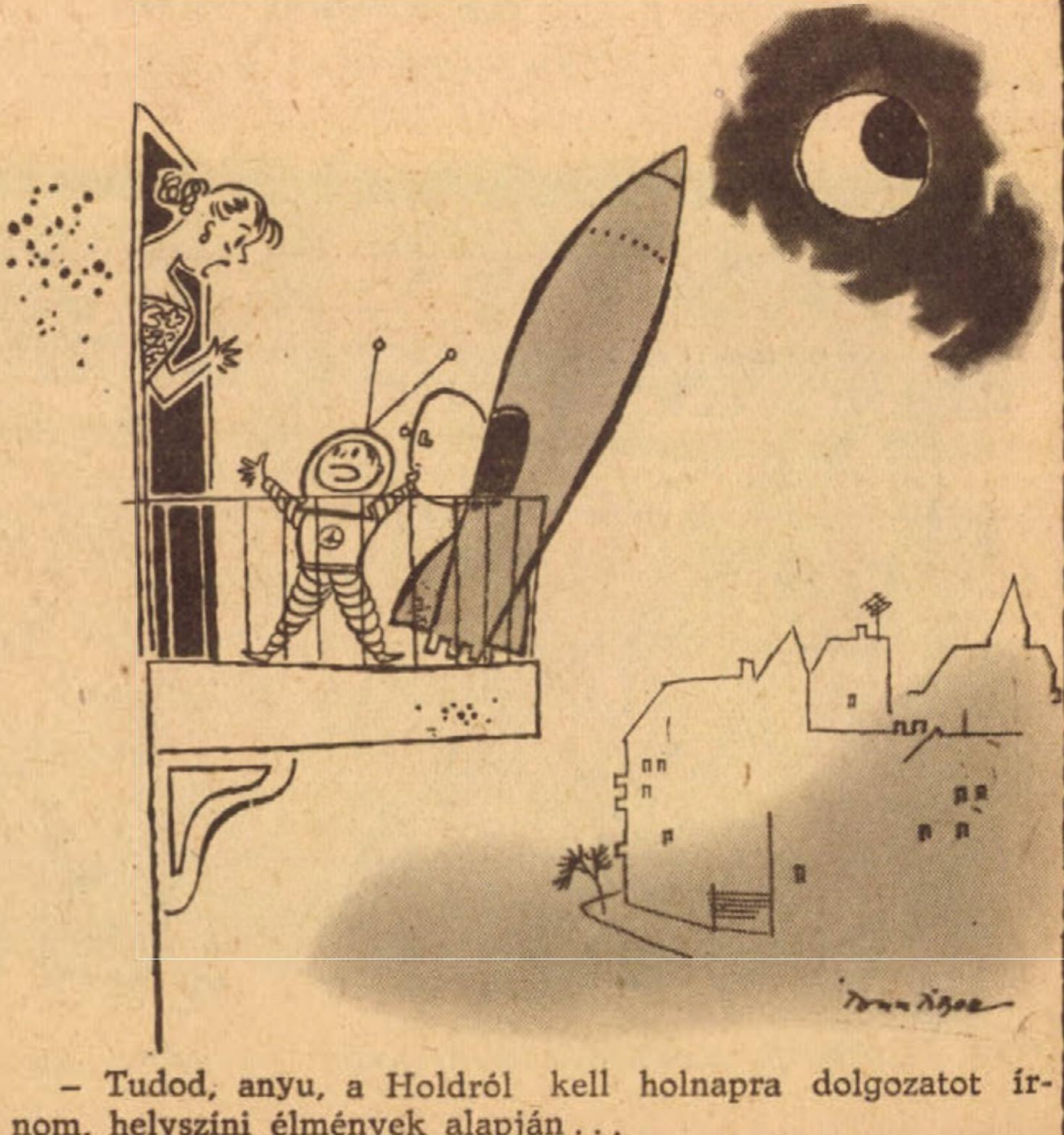

– Tudod, anyu, a Holdról kell holnapra dolgozatot írnom, helyszíni élmények alapján ...

Oltás helyett — két csepp!

Sándor Károly rajza

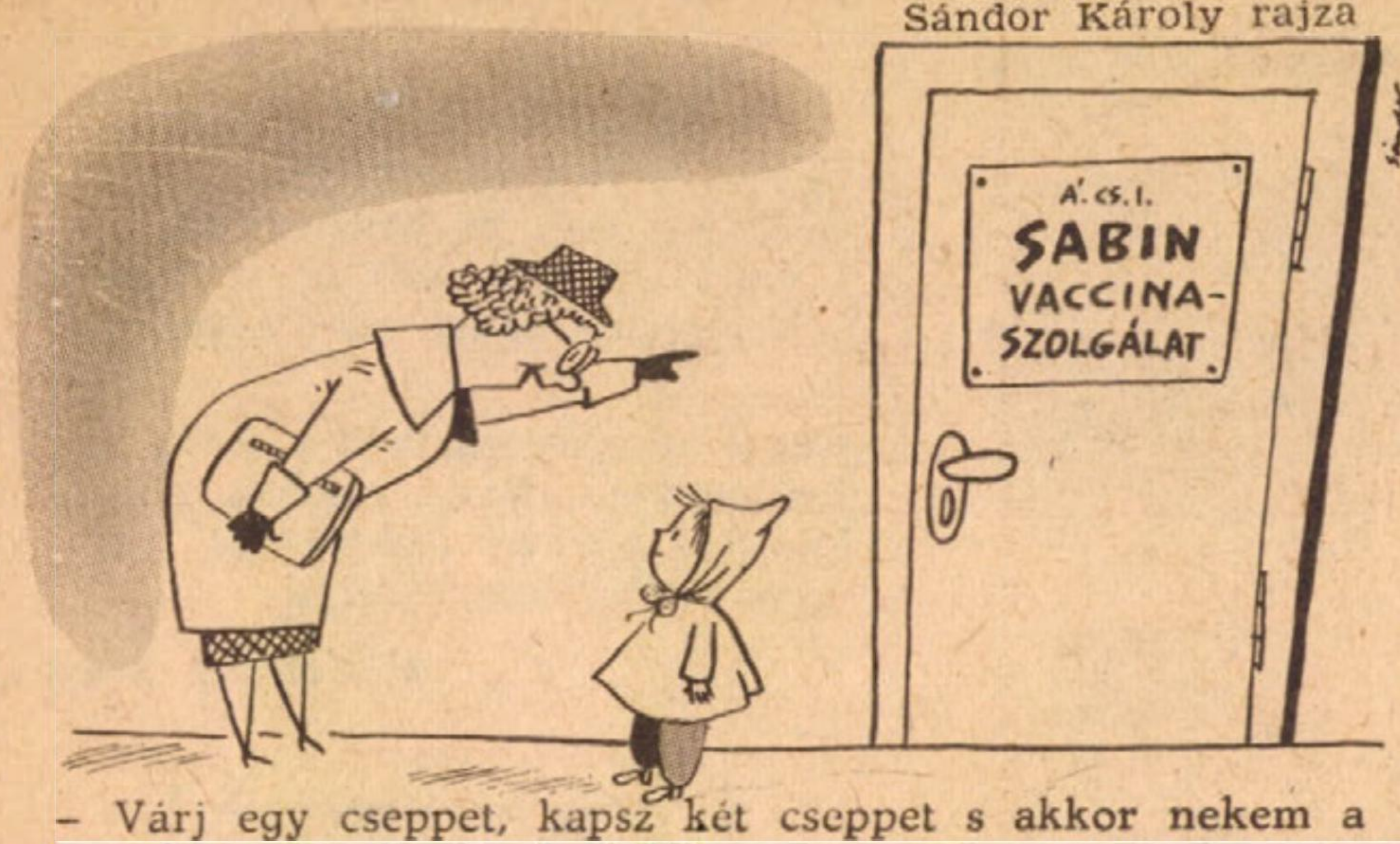

– Várj egy cseppet, kapsz két cseppet s akkor nekem a gyermekbénulástól nem kell félnem egy cseppet sem . . .

Nem lenne egyszerűbb így?

Hegedűs István rajza

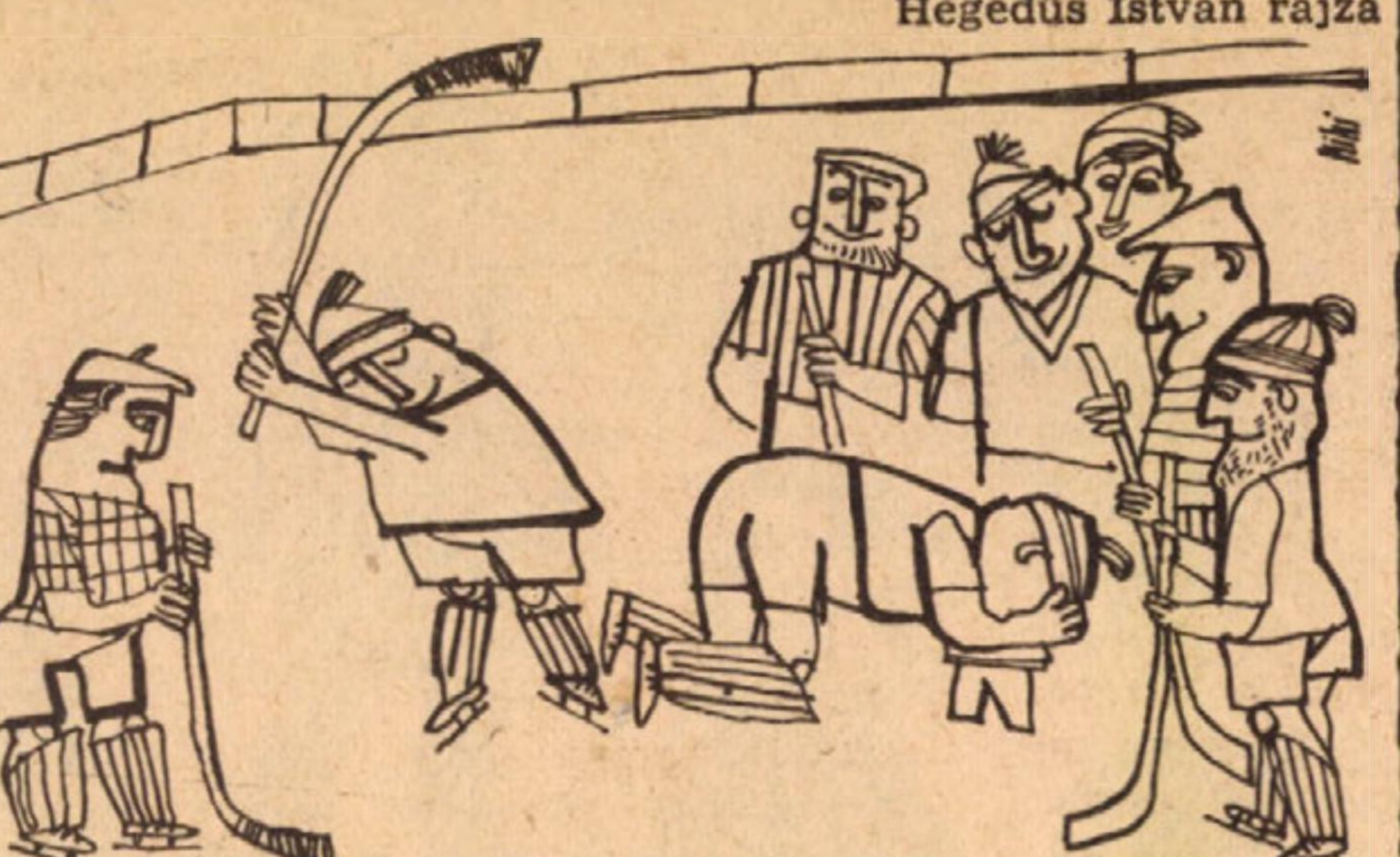

Minek az a korong?

Ügyintézés

Vannak rejtélyek, amelyek valósággal beleeszik magukat az ember csontjaiba. Nem voltam képes például megérteni, hogy miért bocsátották el állásából Turkevei Ilonát, ugyanakkor, amikor visszavették Simanek Mihályt. Mindketten a Furimpex (Fúrógép Import és Export Vállalat) rákostétényi raktárában dolgoztak. A különös az a dologban, hogy Turkevei Ilona mindenki által megbecsült dolgozó, Simanek Mihály személyét pedig enyhén szólva lényegesen kisebb elismerés övezi.

A rejtély nem hagyott nyugodni. Azonnal elmentem a Furimpex vállalat helyettes vezetőjéhez (a vezető hosszabb betegszabadságon van), és megkérdeztem tőle, hogy tulajdonképpen mi történt ebben a két ügyben. Igyekszem híven leírni a történteket, amelyeket a helyettes – egy nyíltarcú, rokonszenves, középkorú férfi – látható őszinteséggel elmondott nekem. Turkevei Ilona ellen bejelentés érkezett. A bejelentés szerint Turkevei lejáratja a raktárvezető tekintélyét, aláássa a raktár fegyelmét, anarchista kijelentéseket tesz, destruál, bomlaszt. Például, amikor a raktárvezető beszédet mondott az új raktár megnyitásának ötödik évfordulóján, T. I.-től megkérdezték, hogy mit szól a beszédhez. T. I. így válaszolt, hogy „beszélni azt tud!" Amivel a maga körmönfont módján gúnyosan azt mondta valójában, hogy a raktárvezető tehetségtelen, lusta, rosszindulatú, csak a szája jár.

– Természetesen – mondta a helyettes – magam mentem el a raktárba, hogy ellenőrizzem a bejelentésben foglaltakat. Mindjárt az elején rossz benyomást tett rám a kartársnő. Először tagadta a neki tulajdonított kijelentéseket, majd kénytelen volt elismerni, hogy igenis mondott hasonlót, szerinte azt, hogy „jól tud beszélni", ami lényegében ugyanaz, még ha a lényeg ködösítve van is. Nem tévesztett meg az sem, hogy dolgozótársai közül többen a védelmére keltek és elmondták, hogy jó munkaerő, rendes ember, jó a viszonya dolgozótársaihoz. Ismerem ezt a lágyszívű liberalizmust, az emberek nem szeretik exponálni magukat az igazság érdekében, ne szólj szám, nem fáj fejem, meg ilyesmi. Érveikre megvoltak az ellenérveim. Lehet, hogy Turkevei jó munkaerő, de rossz szellemű. A dolgok másik oldalát is meg kell nézni. Maga a raktárvezető is Turkevei védelmére kelt. Ez még inkább szükségessé tette az erélyes közbelépést, hiszen nyilvánvalóvá vált, hogy a raktárvezető nem képes megvédeni magát a tekintélyét súlyosan csorbító jelenségek ellen. Nem vagyok ingadozó, könnyen befolyásolható ember, engem sápítozással nem lehet levenni a lábamról. Vállalom a felelősséget Turkevei elbocsátásáért. Igyekezzék másutt megbecsülni magát.

Megköszöntem a kimerítő felvilágosítást, majd megkérdeztem, hogy milyen indokok alapján vette vissza a vállalat Simanek Mihályt.

– Simanek – kezdte a helyettes – beadvánnyal fordult hozzánk. Beadványában leírta, hogy megbánta azt, amit tett, az eltulajdonított alkatrészeket visszaszolgáltatta, büntetését kitöltötte, ami pedig két dolgozótársának megverését illeti, ez a sajnálatos eset egyedül ittas állapotának volt betudható, de azóta teljesen leszokott az ivásról, adják meg neki a lehetőséget, hogy dolgozhasson. Kezembe vettem Simanek ügyét, elmentem a raktárba és megmondtam a raktárvezetőnek, én úgy látom, helyes lenne Simaneket visszavenni, nem lehet egy embert elkallódni hagyni, a lónak is négy lába van, mégis megbotlik. A raktárvezető merevnek, megnemértőnek mutatkozott, helytelenítette álláspontomat és Simanek régi bűneiről beszélt. Mondtam, hogy nem kell azt olyan szigorúan venni, emberek vagyunk, régen volt már az, egy kis alkatrész még nem a világ, s különben is visszaadta, az ivásról leszokott, nyolcvanhét dolgozó közül mindössze kettőt vert meg, ez nem rossz arány. Lehet, hogy kötekedő ember, de melegszívű. A dolog másik oldalát is meg kell nézni. Beszéltem dolgozótársaival is. A legtöbben tiltakoztak Simanek visszavétele ellen, azt mondták, verekedős, megbízhatatlan. Láthatóan féltek tőle, én azonban nem vagyok ingadozó, könnyen befolyásolható ember, engem sápítozással nem lehet levenni a lábamról. Érveikre megvoltak az ellenérveim. Neveljék meg Simaneket, segítsenek neki. Ezek után értesítettem Simanek Mihályt, hogy felvétele érdekében jelenjék meg a központban.

Mindent megértettem.

Mi történt? A Furimpex helyettes vezetője lelkiismeretes ügyintéző volt. Mindkét esetben teljesítette a hozzá fordulók kérését.

Feleki László

Tudományos siker

Balázs-Piri Balázs rajza

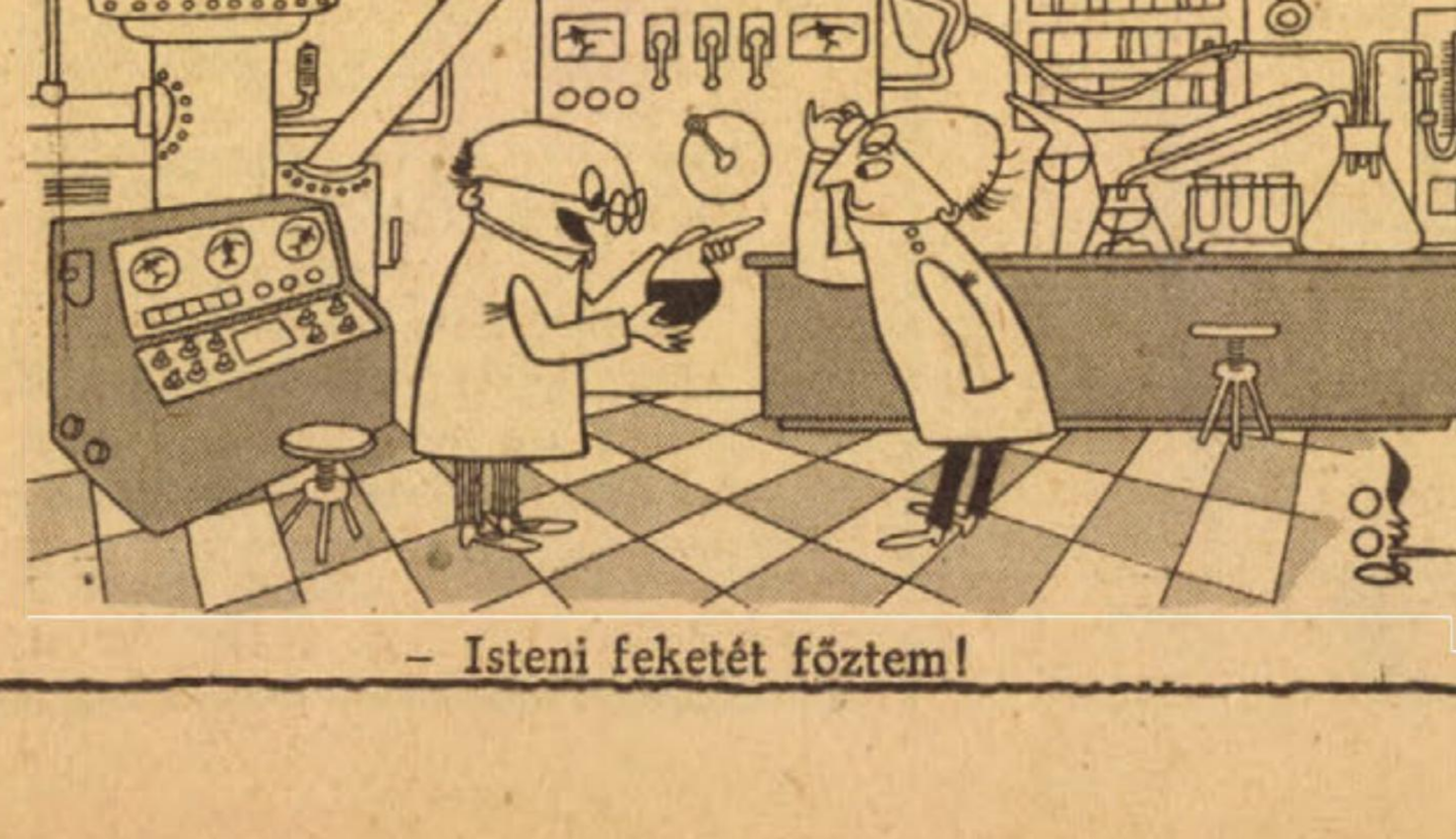

– Isteni feketét főztem!

Csoda a hangversenyen

Várnai György rajza

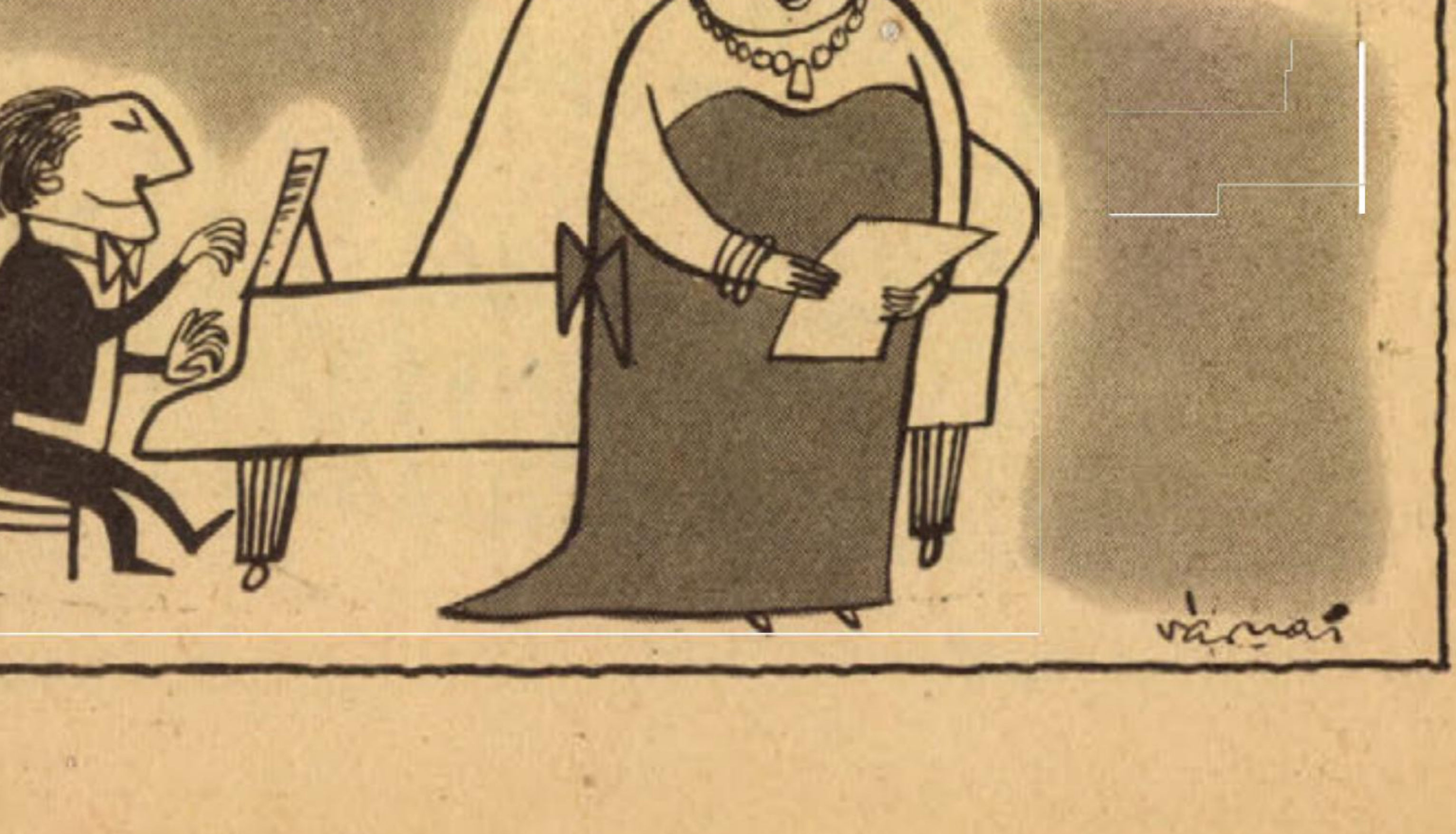

Furfangosok bajnoksága

Mészáros András rajza

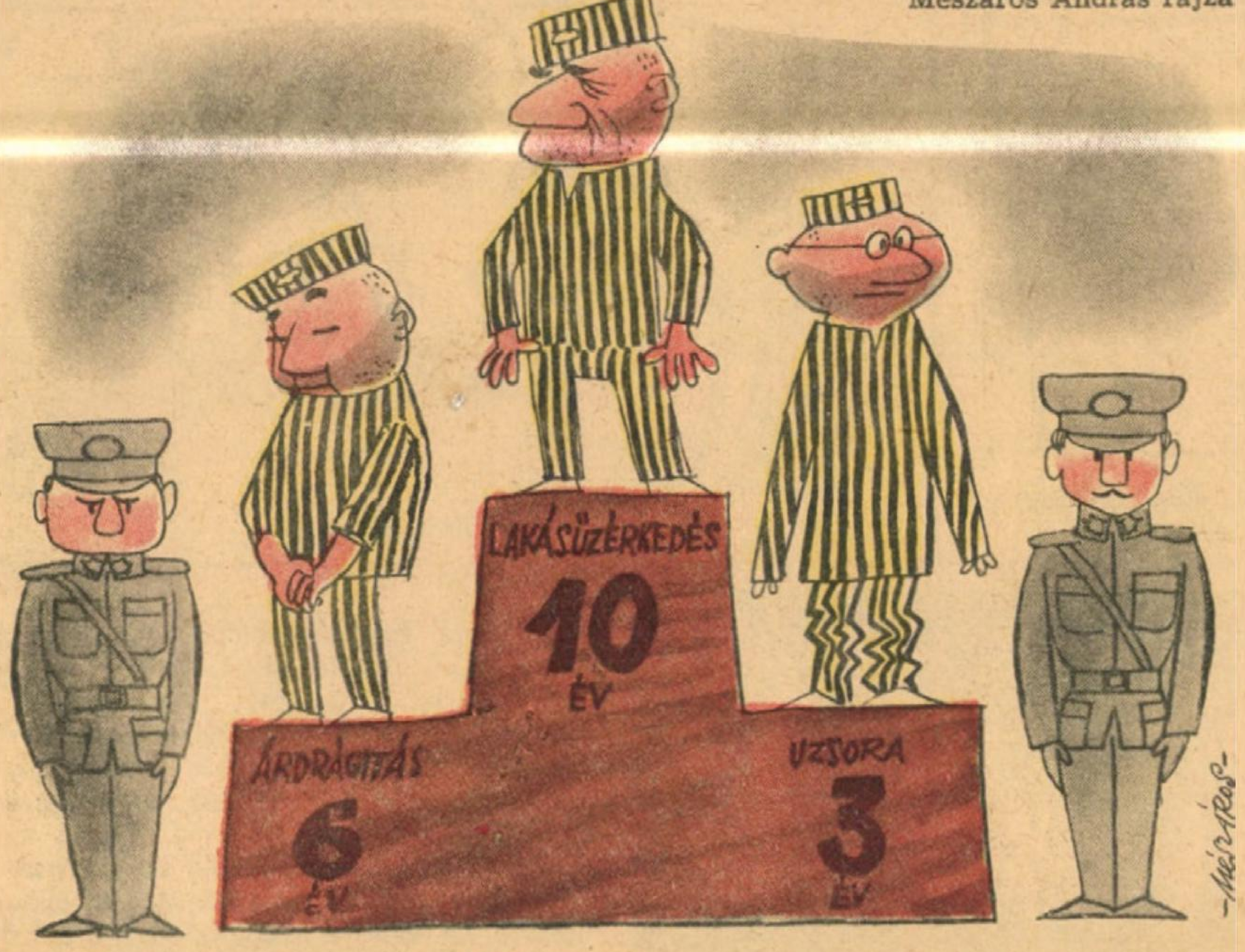
LAKÁSÜZÉRKEDÉS
10
ÉV
ÁRDRÁGITÁS
6
ÉV
UZSORA
3
ÉV
MÉSZÁROS

Korszerű gyümölcs-csendélet

Szür-Szabó József rajza

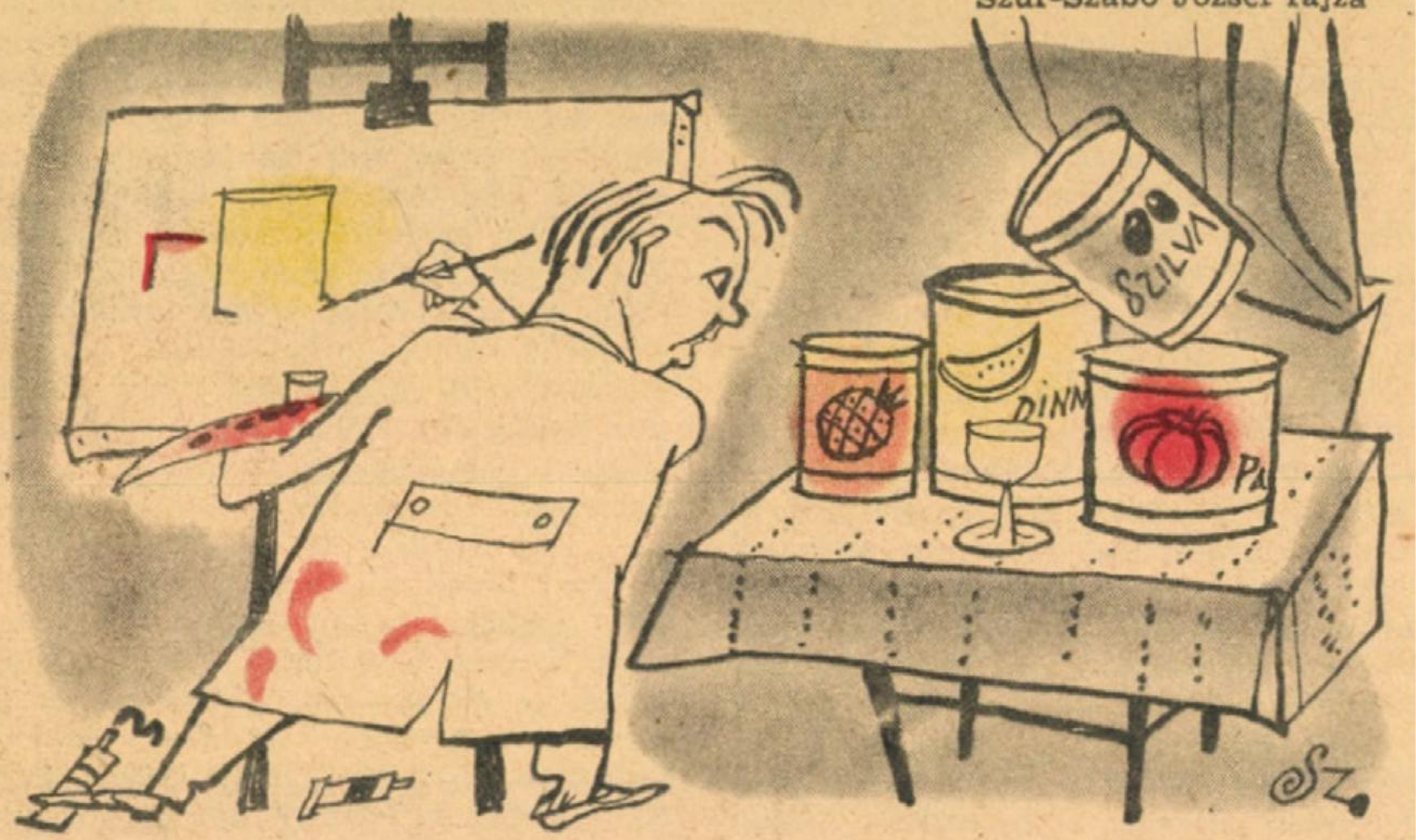
SZILVA
DINN
PA
Sz.

Őszinte ember

Várnai György rajza

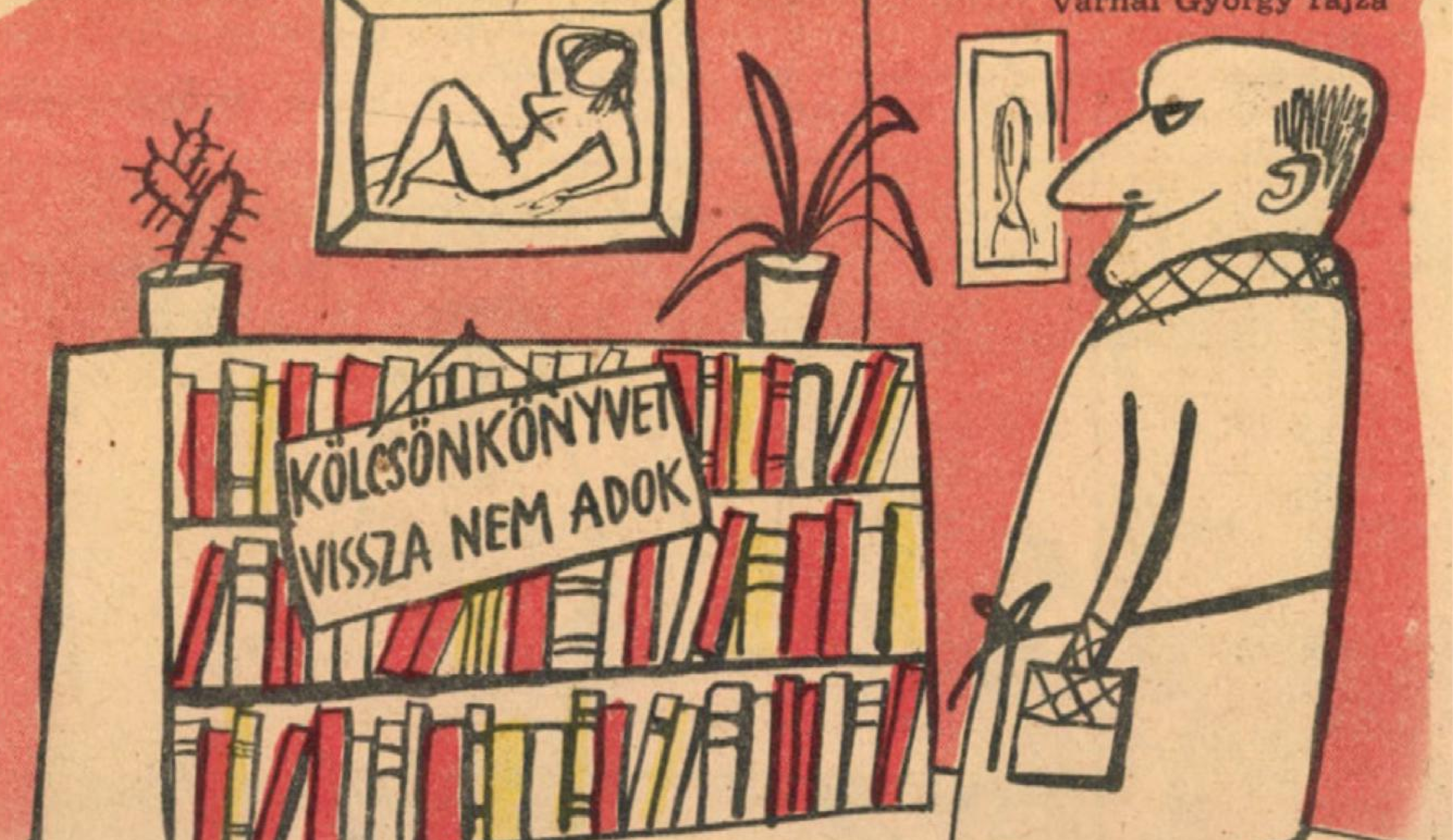
KÖLCSÖNKÖNYVET
VISSZA NEM ADOK
Várnai

BŐRDAL

Egy vállalat volt vezetője
Bőrökkel csalt és panamázott,
S mert ehhez is volt bőr a képén,
Sok jogtalan pénzt zsebre vágott.

Közel négyévi börtönt kapott,
Tekintettel a komoly kárra,
Bár más bőrével üzérkedett,
Saját bőrét vitte vásárra.

Hidvéghy Ferenc

E heti hirdetéseink

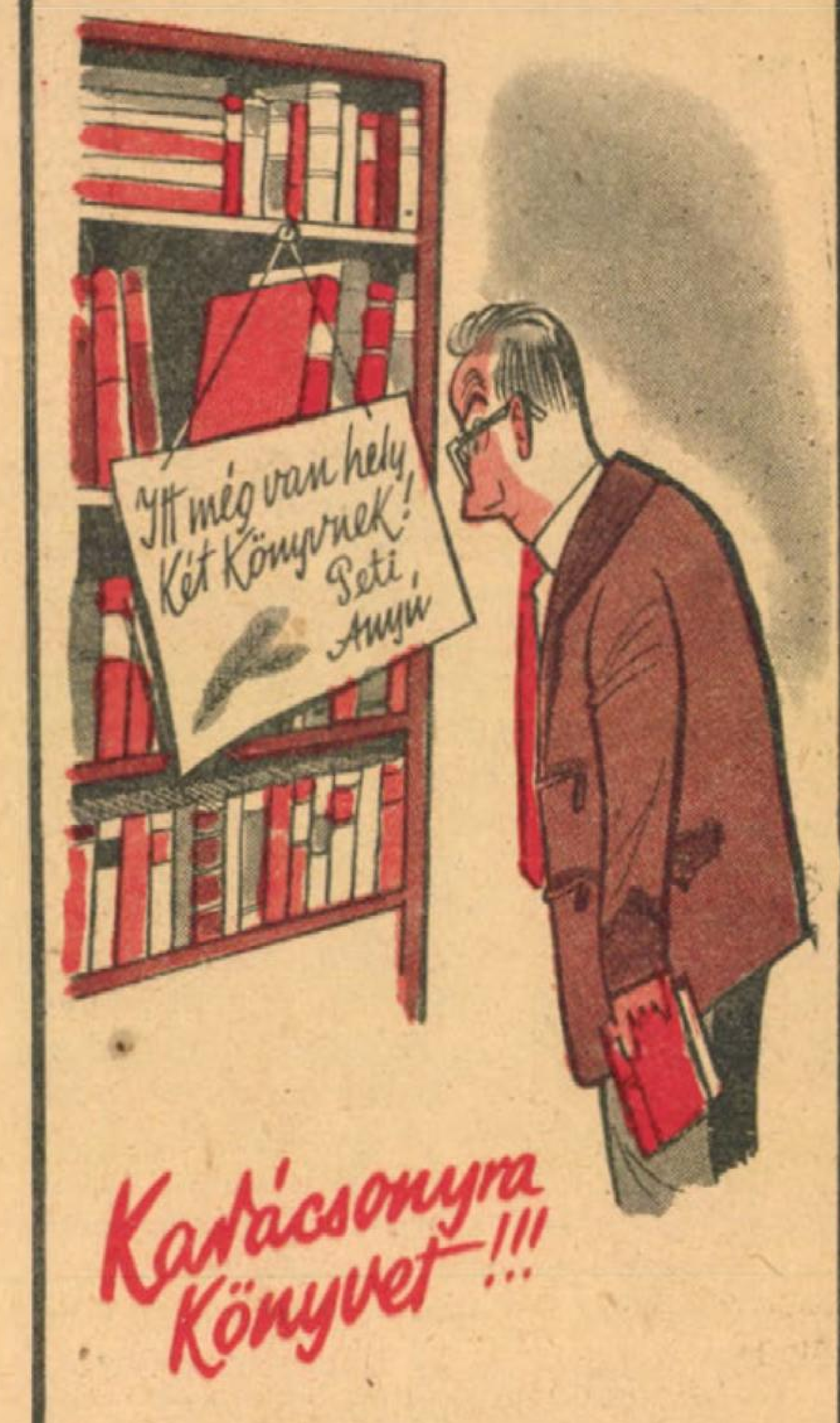
Itt még van hely
Két Könyvnek!
Peti
Anyu
Karácsonyra
Könyvet!!!

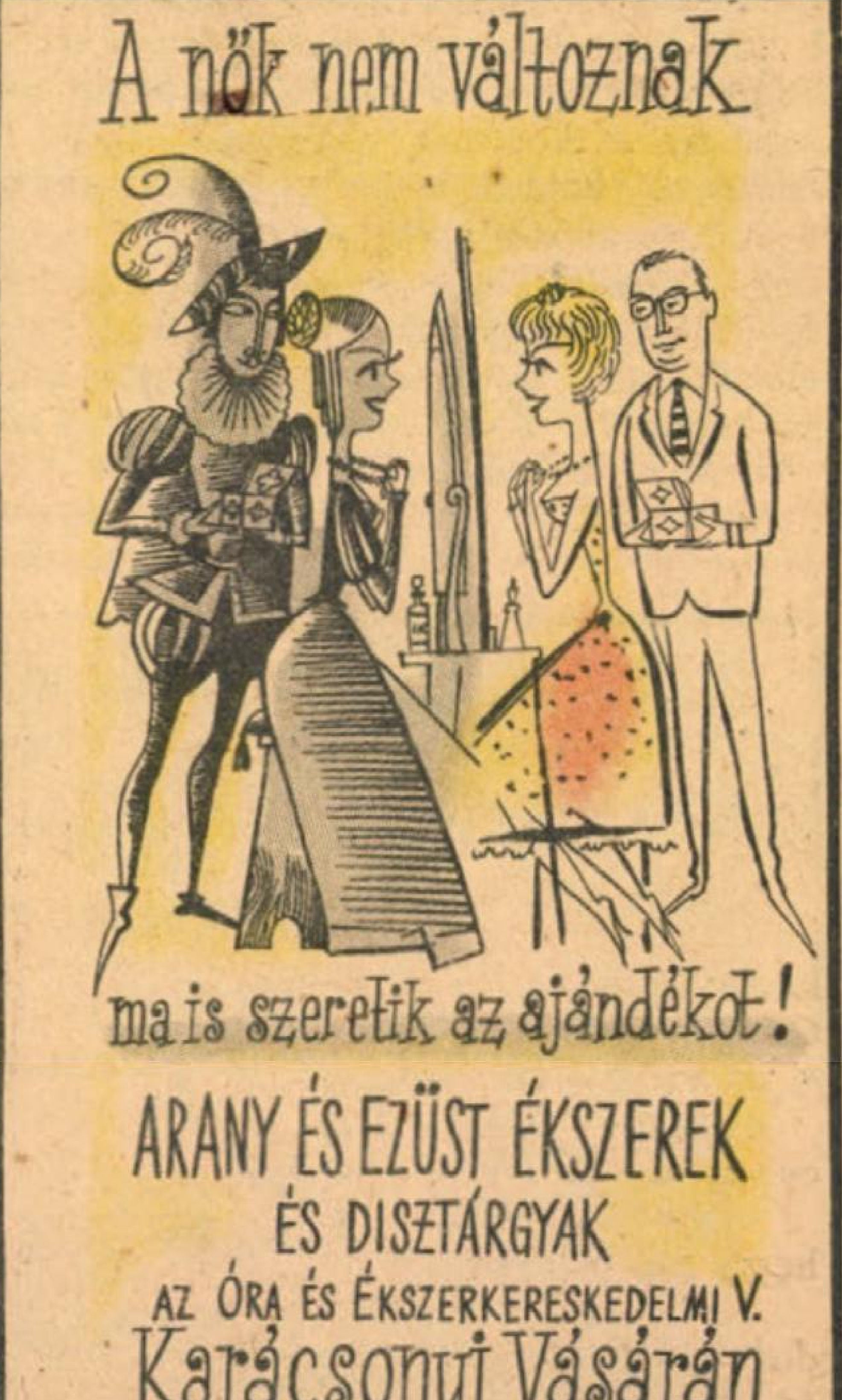
A nők nem változnak
ma is szeretik az ajándékot!
ARANY ÉS EZÜST ÉKSZEREK
ÉS DISZTÁRGYAK
AZ ÓRA ÉS ÉKSZERKERESKEDELMI V.
Karácsonyi Vásárán
Dec. 1–24-ig • V., Párizsi u. 5.

Már csak a portálokkal van baj…

Gerő Sándor rajza

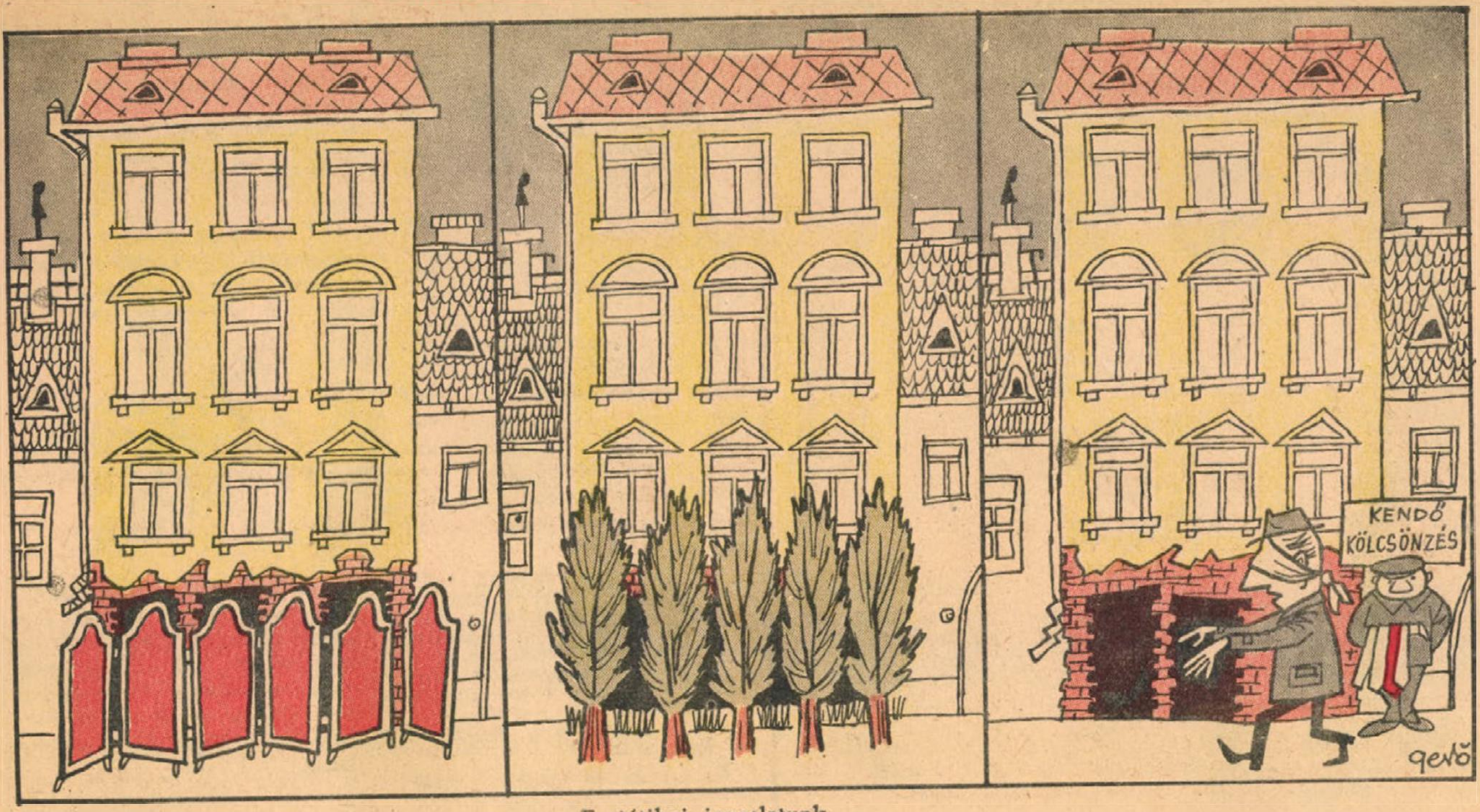

Esztétikai javaslatunk.

Az öszvér

– Mikor vette észre, hogy az öszvér hátsórésze hiányzik?

– Későn. Akkor már nem lehetett előkeríteni. Már hét óra volt.

– Közölte az öszvér mellső lábával, hogy a hátsófele nincs meg?

– Mindenkivel közöltem, akiket illet.

– A kérdésre feleljen! A mellső láb tudta-e?

– Ne gyötörjenek. Úgy emlékszem, tudta.

A törvényszék tagjai fejüket csóválták és összesúgtak. A vádlott szomorúan ácsorgott előttük. Az elnök újra faggatni kezdte:

– Hát akkor azt mondja meg nekünk, előfordult-e olyan eset, hogy az öszvér hátsórésze megvolt, de a mellső lába hiányzott?

A vádlott lecsüggesztette a fejét, fekete haja az arcába hullt és csöndesen elsírta magát.

A bíró keményen rászólt:

– Ne sírjon, kérem! Női könnyek itt nem segítenek. Csak az őszinteség. Feleljen!

A vádlott szipogott:

– Igen, előfordult. De csak egyetlenegyszer.

– És akkor a hátsórész hogy viselkedett?

– Az öszvér hátsórésze indulatosabb természetű. Kitört és dühöngött.

– Igen, a lármázásra mi is emlékszünk.

A baloldalt ülő bírónak megesett a szíve a vádlotton és úgy érezte, enyhítenie kell kollégájának zord, hivatalos hangján:

– Látja, kedves, az mindenesetre jó, hogy bevallotta egy előbbi bűnét is, meg azt, hogy a hátsórész dühbegurult. Az ítéletben figyelembevesszük ezt a töredelmes vallomását.

…Történt pedig mindez nem egy ezópusi mesében, hanem ma és itt. Egészen pontosan szólva, a Madách Színházban. Annak sem a színpadán, valami fura darabban, hanem az egyik józan irodájában. Olyan komolyan, hogy senkinek se jutott eszébe mégcsak elmosolyodni is.

Színházi törvényszék ült ugyanis össze a kedves és népszerű titkárnő ügyében. Két statisztának két alkalommal véletlenül hibásan adta ki a műsort és így előfordult, hogy a Csendháborítóban játszó öszvérnek a bőréből először a a mellső lábba való statiszta, másodszor pedig a hátsórészébe bújó statiszta hiányzott. Mindkétszer valaki másnak kellett beugrani az öszvér bőrébe, hogy a többi szereplő ki ne ugorjon a bőréből.

Ó, színház, ahol néha a legkomorabb valóság is ilyen játékosan mesebeli, és ó, színházi öszvér, melyben a Pegazus és egy hintaló kereszteződik!

Mátrai-Betegh Béla

Fodrász-bemutatón

Sándor Károly rajza

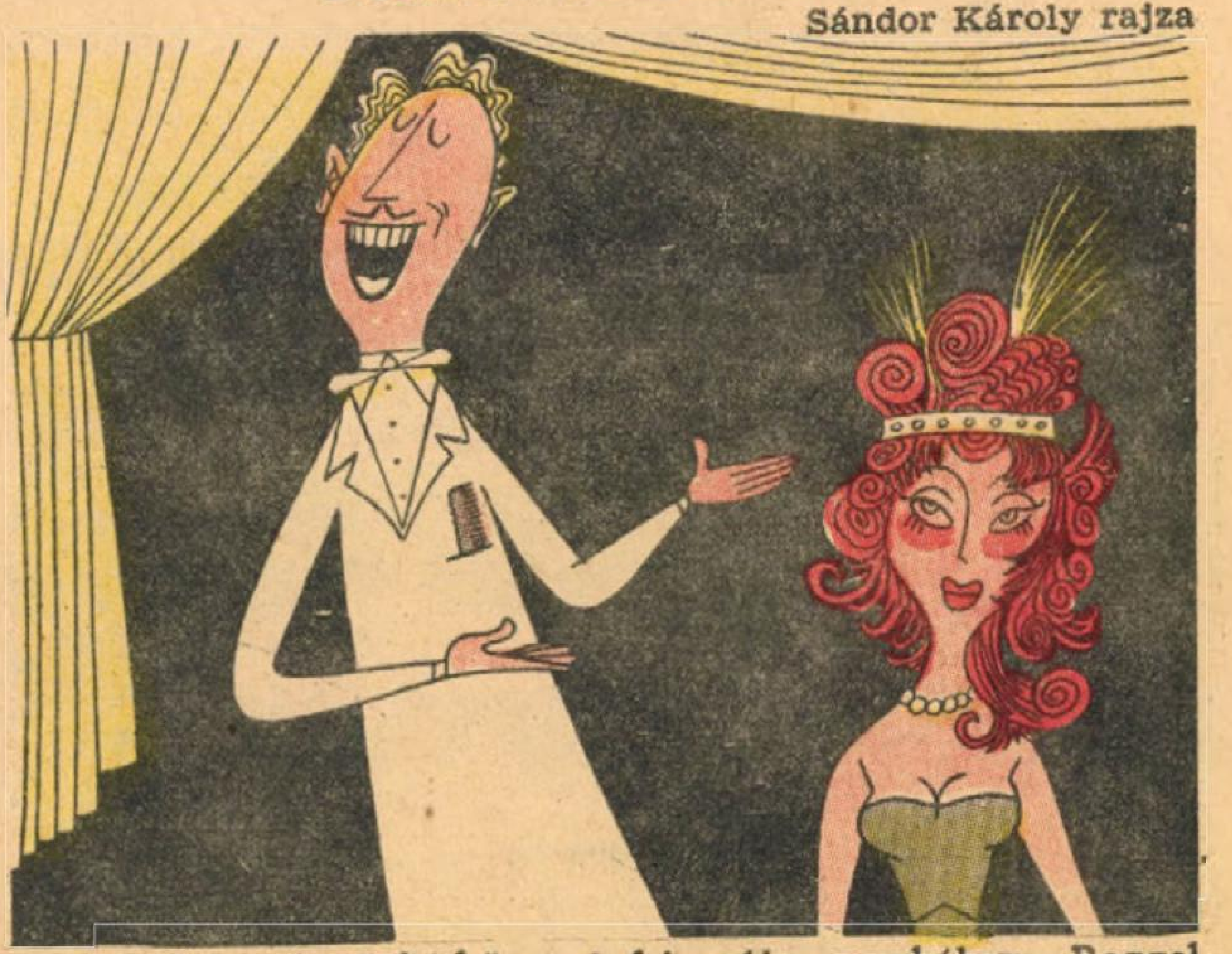

– A dolgozó nő hétköznapi frizurája, munkához. Reggel, otthon, kis ügyességgel, minden asszonytárs percek alatt elkészítheti…

Ván szívük

Várnai György rajza

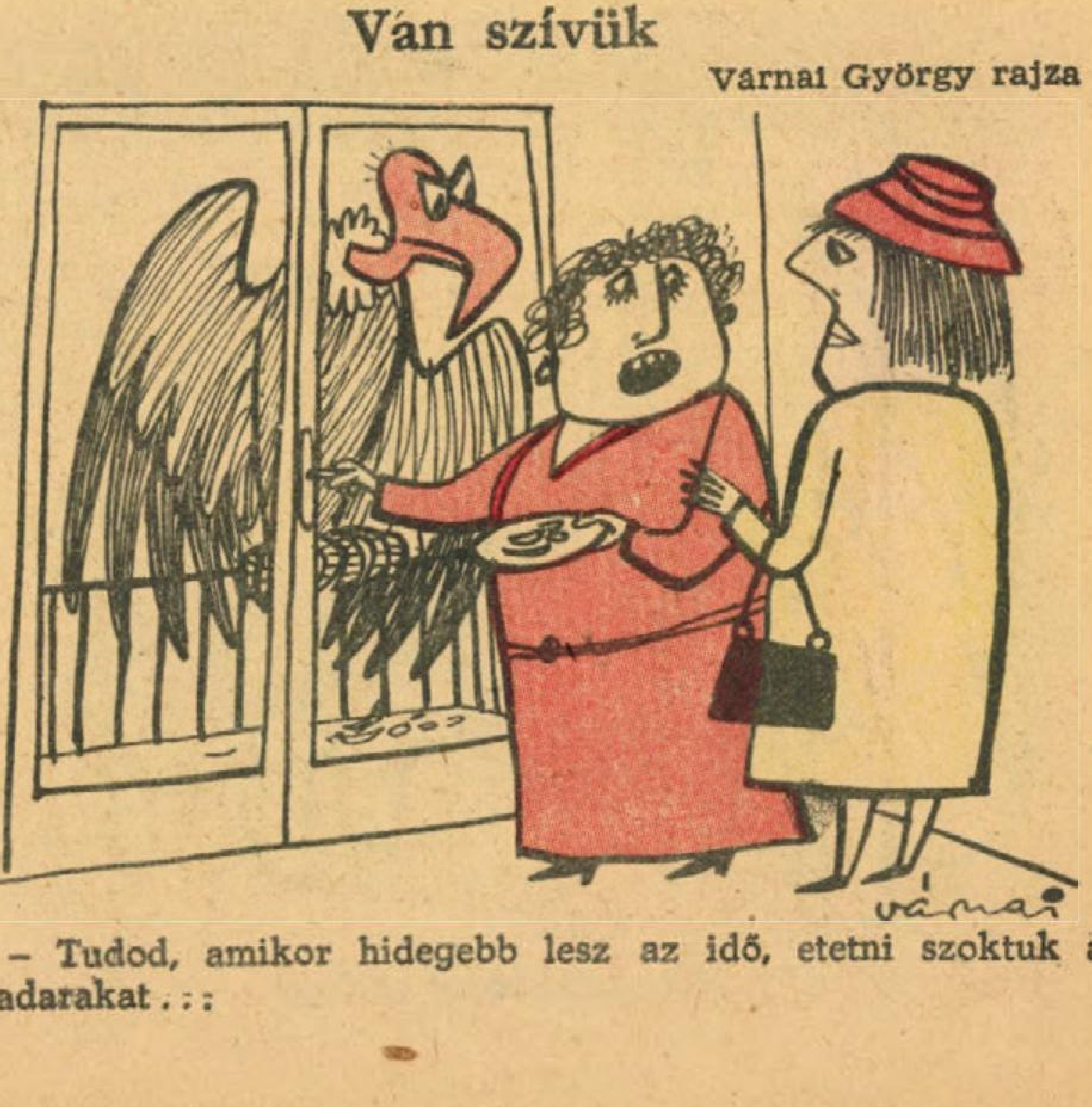

– Tudod, amikor hidegebb lesz az idő, etetni szoktuk a madarakat…

Megjelölik a műemlékeket a Hortobágyon

Erdei Sándor rajza

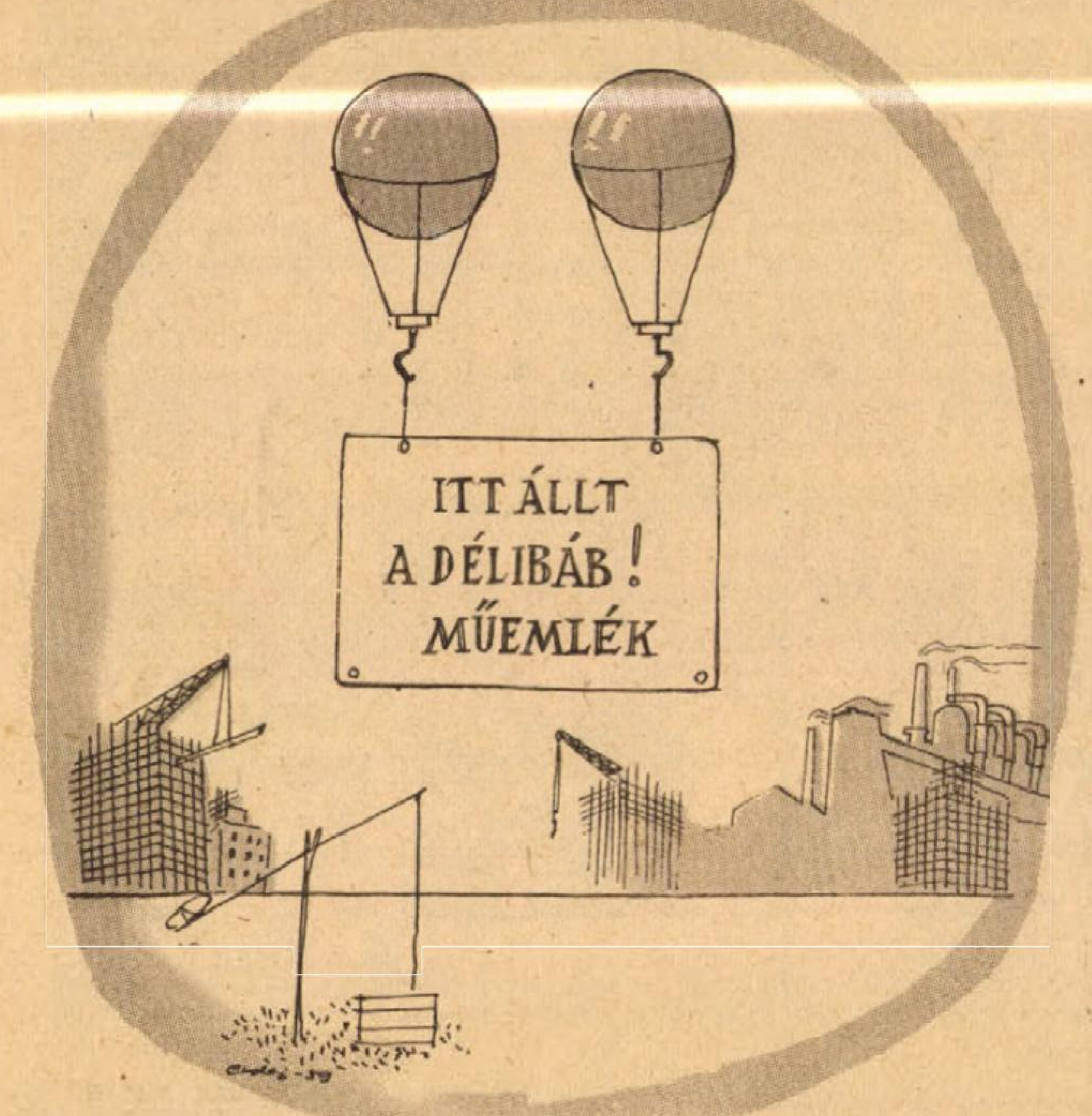

Üzemzavar

Tonez Tibor rajza

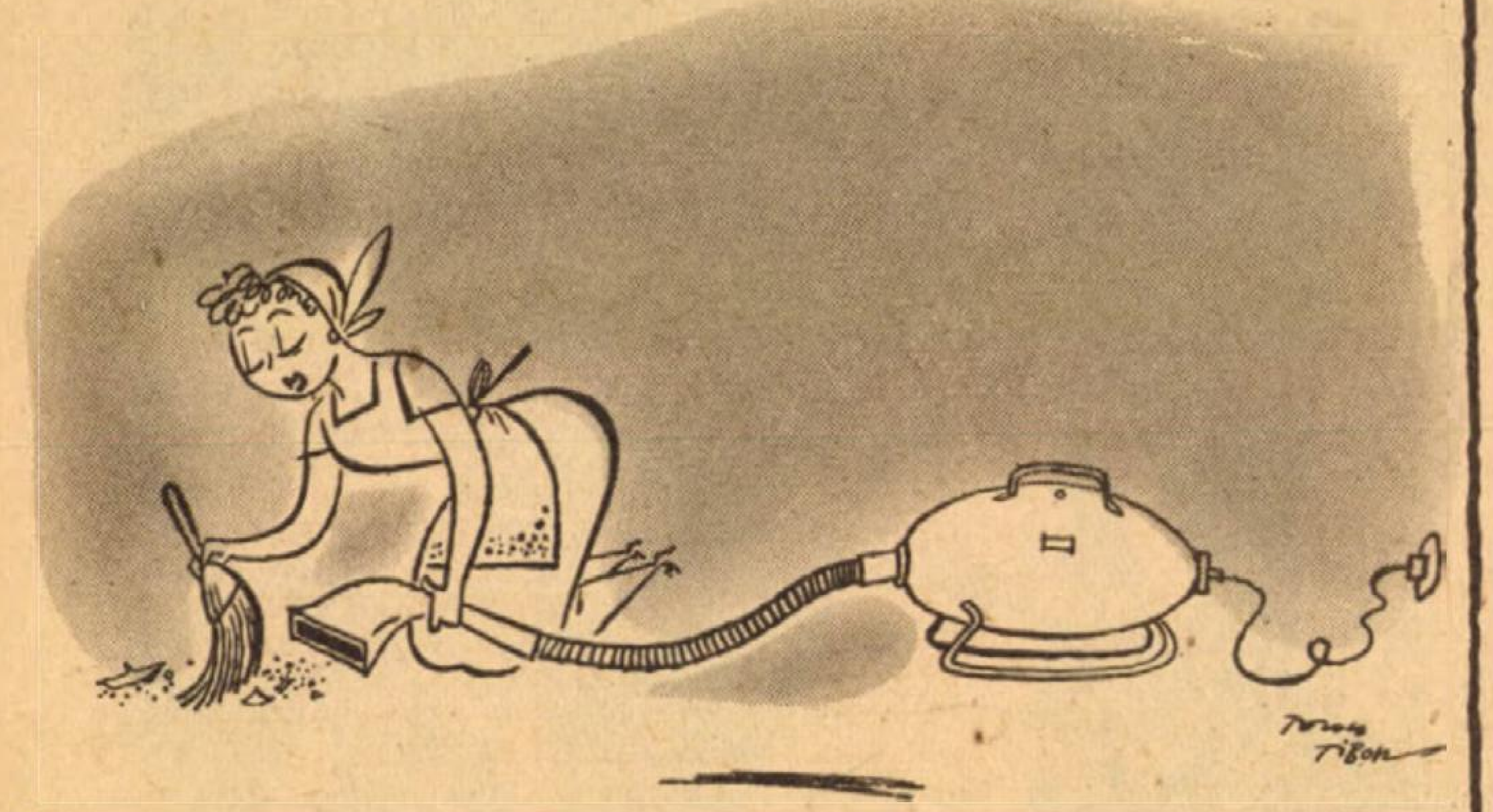

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

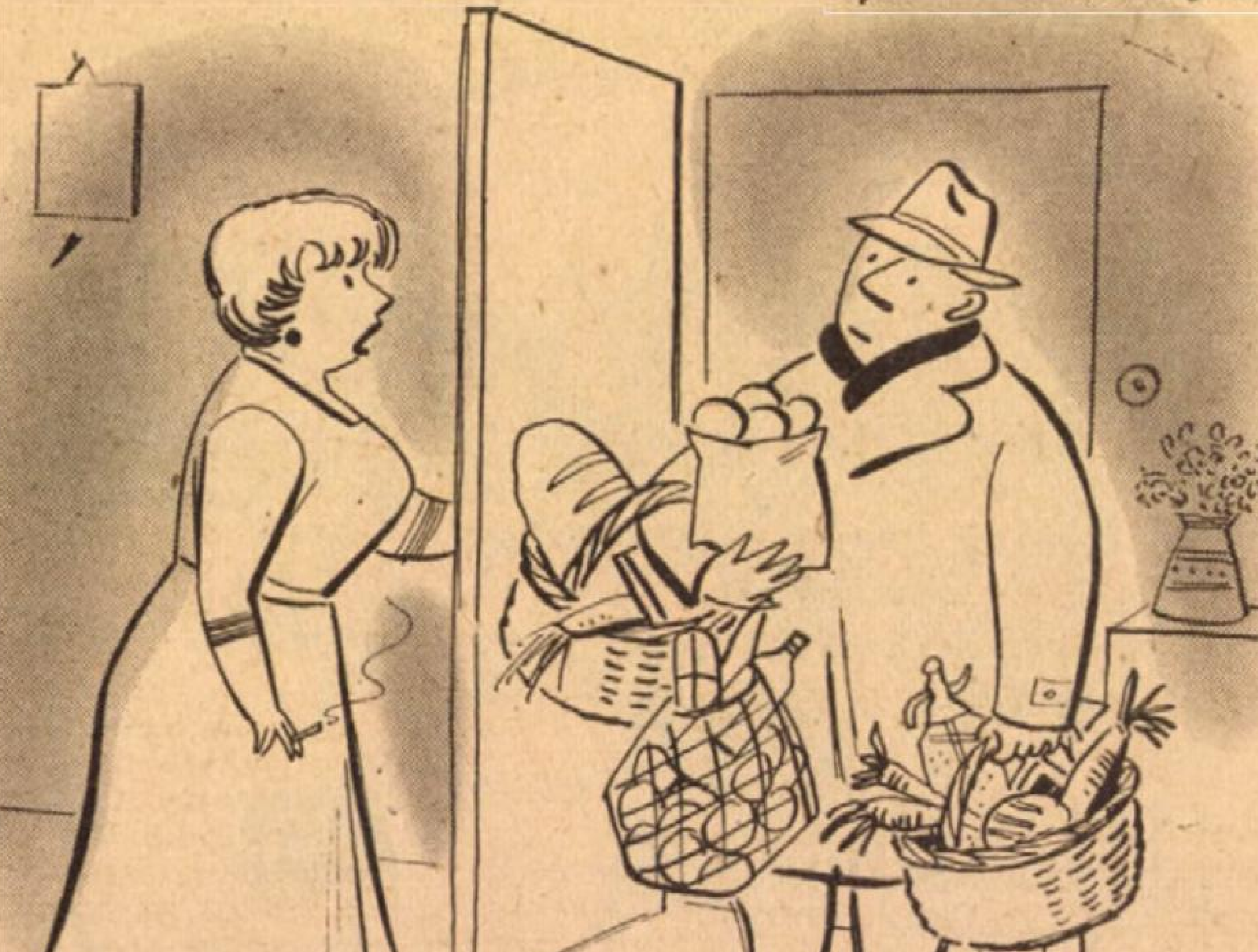

– Hol voltál ilyen sokáig?

elveszett kézirat

10 000 forint jutalmat adok a becsületes megtalálónak, aki a 44-es villamoson elveszett „Kacsaúsztató" c. regénykéziratomat visszajuttatja. Zab Lóránt író, Dugó út 7/cs.

Ezt az apróhirdetést olvasva, mélyen átéreztem a szegény Zab Lóránt nyilvánvaló kétségbeesését, aki ilyen nagy pénzáldozat árán próbálja visszaszerezni a számára bizonyára pótolhatatlan kéziratot. Hiszen az elveszett remekművet nem könnyű még egyszer megalkotni . . . Sajnos, a hirdetés nem járhatott eredménnyel, mert két nap múlva már a következő apróhirdetést olvastam ugyanabban az újságban:

50 000 forint jutalom! Elvesztettem a 44-es villamoson „Kacsaúsztató" c. társadalmi regényem kéziratát. A becsületes megtalálóval, a fenti készpénzjutalmon felül, a várható összes szerzői jogdíjakat is megfelezem. Zab Lóránt író, Dugó út 7/cs.

Ezek után elhatároztam, hogy a rákövetkező vasárnap felkeresem Zab Lórántot. Bevallom, nemcsak a szegény íróval való együttérzés, de a kíváncsiság is vezetett ennél a látogatásnál. Zab mestert egy ócska írógép és nagy halom kéziratpapír mellett találtam, szerényen berendezett albérleti szobácskájában. Bizalmatlanul pislogott felém szemüvege alól, amelyet spárgával erősített a füléhez.

– Megtalálta a kéziratot? – kérdezte minden megrendülés nélkül.

– Sajnos nem – mondtam. – Csupán kartársi érdeklődés . . .

Zab Lóránt keserűen felkacagott.

– Maga az egyetlen, aki a szakmából jelentkezik! Hát tudja meg, hogy a regényem megvan, nem is veszett el soha, csupán az érthetetlenül közönyös kiadók érdeklődését akartam felkelteni a művem iránt, amely 64 ív terjedelmű, de eddigelé még sehol sem sikerült elhelyeznem... Ez a magyar író sorsa, ha nem rendelkezik megfelelő összeköttetéssel.

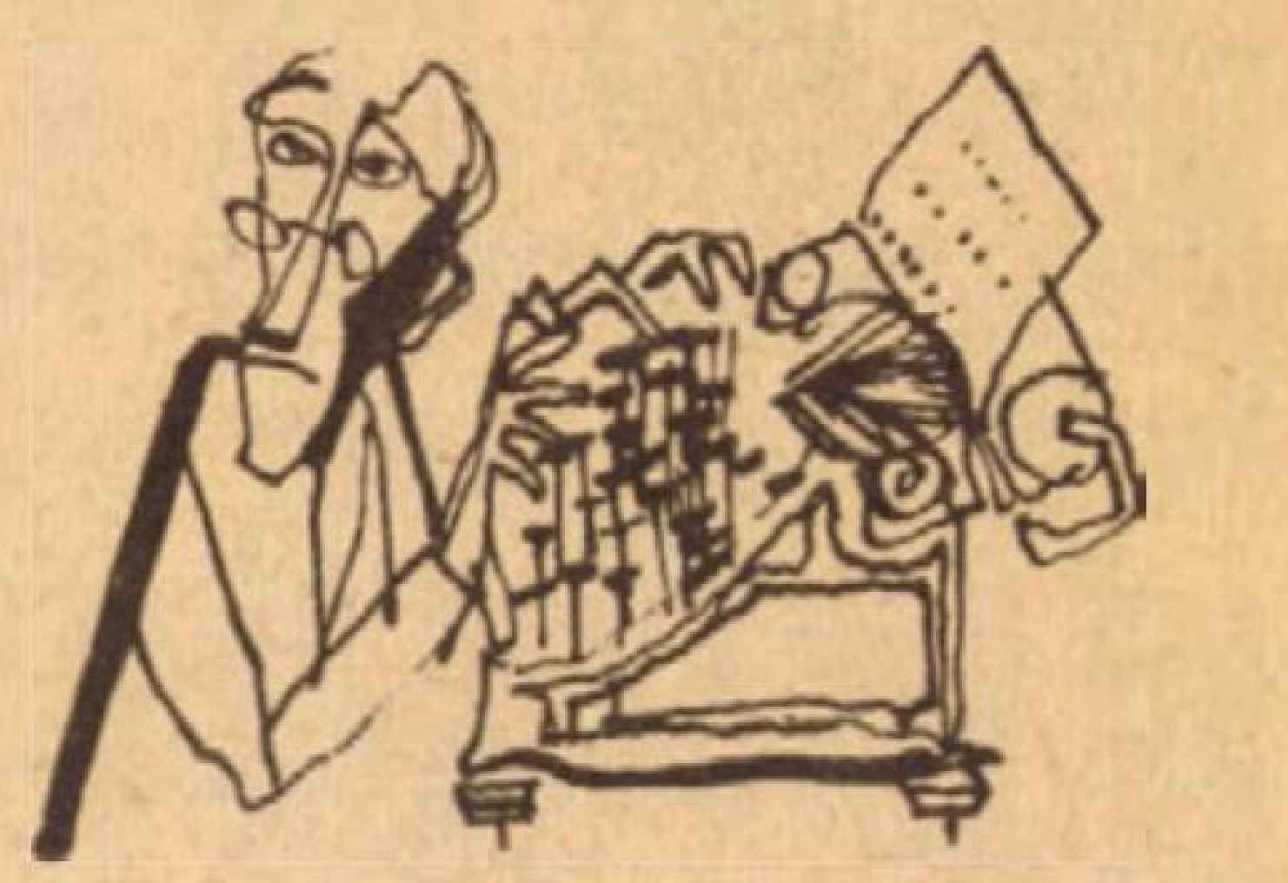

– Tehát teljesen eredménytelenül hirdetett? – kérdeztem némi kínos szünet után, csak azért, hogy még mondjak éppen valamit.

– Azt azért nem mondhatom – felelte Zab Lóránt. – Társadalmi ellenőrök jártak nálam, mert tudni akarták, hogy kegydíjas létemre, honnan van annyi pénzem a megtaláló jutalmazására . . .

Heves Ferenc

SERTÉSSÜLT

– Ebédelni szeretnék . . . Étlapot kérek.

– Parancsoljon, de ha megengedi, én sertéssültet javaslok párolt káposztával . . . Kitűnő, porhanyós hús.

Nézem az étlapot, a pincér agitál a sertéssültre. Nem hagyom magam. Nekem szabadakaratom van, megteremtésem óta. Töltöttpaprikát kérek. A pincér elkomorodik, sérti a bizalmatlanságom, bántja, hogy tanácsai süket fülekre találnak.

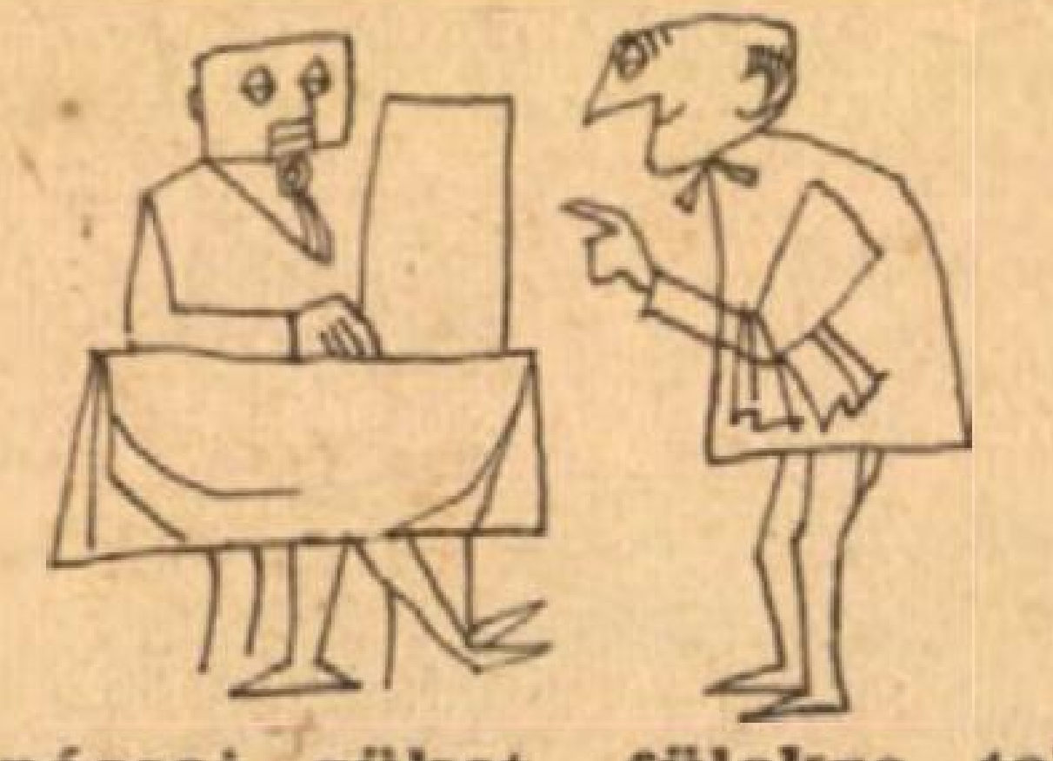

– Kérem, máris rendelem – mondja rezignáltan. Elrohan, de egy perc múlva már ismét ott áll az asztalomnál.

– Nem azért mondom én kéremszépen . . . A vendég azt kér, amit akar. Én csak jót szándékoztam tenni önnel. Töltöttpaprika. Azt én itt meg nem enném . . . Tetszik tudni mi van abban? Hajaj! Na de hát, ha a vendég úgy akarja – és nyargalna tovább.

– Miért, mi van abban? – kérdem meghökkenve és utánaszólva. A pincér boldogan fordul meg:

– Hogy mi? Hát húsvég, fecnik . . . húsfecnik, kérem. Meg kenyér, vízbeáztatott száraz kenyér, de mennyi. Csak a színhús az igazi . . . Összedarálnak ebbe mindent kérem. Ki látja? A vendég eszi, a szósz úgyis elveszi az ízét, színét . . . Az omlós sertéshús, illatos káposztával és pirított burgonyával, az más, az olyan, mint a vaj, s azt nem lehet hamisítani.

Elkeseredek. Az én makacs fejem az oka mindennek, mert én nem akarok hallgatni senkire, még a szakemberre sem. Aki csupa szív, jóindulat, akit egy pillanat alatt megnyert egyéniségem varázsa, természetes magabiztonságom, igaz emberi közelségem . . .

– Ha vissza lehetne csinálni . . . kérem . . . akkor inkább a sertéssültet . . . Mégis, ha úgy gondolja.

– Igenis . . . máris hozom – repül győzelme boldog tudatában a pincér.

Eszem a sültet és hallgatom a szomszéd asztalt, ahová új vendég érkezett. A vendég imigyen szól:

– S jó ez a töltöttpaprika?

– Kifogástalan kérem . . . Teljességgel kifogástalan – biztosítja az étel kiváló minőségéről a pincér.

Egy pillanatra nem értem a dolgot. Aztán igen: a győzelemhez nem vezet mindig tisztességes út.

Gyurkó Géza

Pótvizsga

A Munkaerőgazdálkodástól küldtek ki a Paulay Ede utca 41. szám alatt lévő Bőr- és Cipőkellék Ellátó Vállalathoz beosztott könyvelői állásra. A számviteli vezetőhöz kerültem egy ugyancsak kiküldött kartársnővel.

A számviteli vezető nem közölte, mi a munkakör, mit kellene könyvelni, mennyi a bérezés, hanem a következő „vizsga-tételt" tolta külön-külön elénk:

$$x-(-3+4)=[(6+4)\cdot(6-4)]+(10-3)$$

Ezen elsőfokú egyismeretlenes egyenletet visszatoltam azzal, hogy nagyon viccesnek találom és miután úgy látszott, a kartárs ezért megsértődött, nem találtam helyénvalónak, hogy kíváncsi kérdésekkel zaklassam, annál inkább sem, mert arra a kijelentésemre, hogy úgy látom, tárgytalan az állás: igennel válaszolt.

Kérem a Ludast, segítsen kíváncsiságomat kielégíteni, vajon a számviteli vezető kartárs, amikor őt erre a jelenlegi beosztására alkalmazták, tett-e vizsgát a fenti „tárgykörből"? Vagy talán valamelyik középiskolás gyermekének az iskolai matematika példáját akarta az állásért jelentkezőkkel megoldatni?...

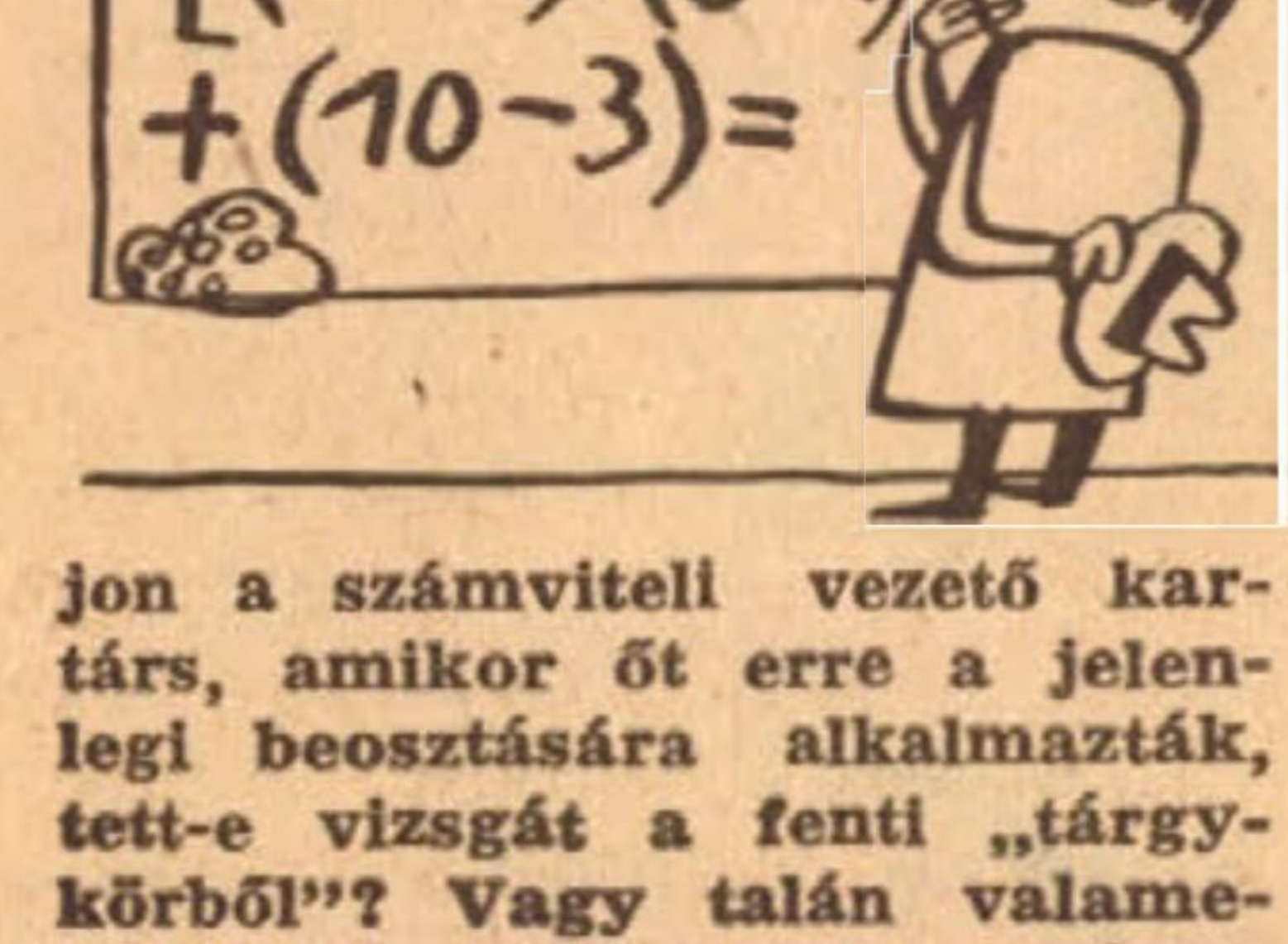

P. Gy.
Budapest

Egy kalendárium szerkesztőségében

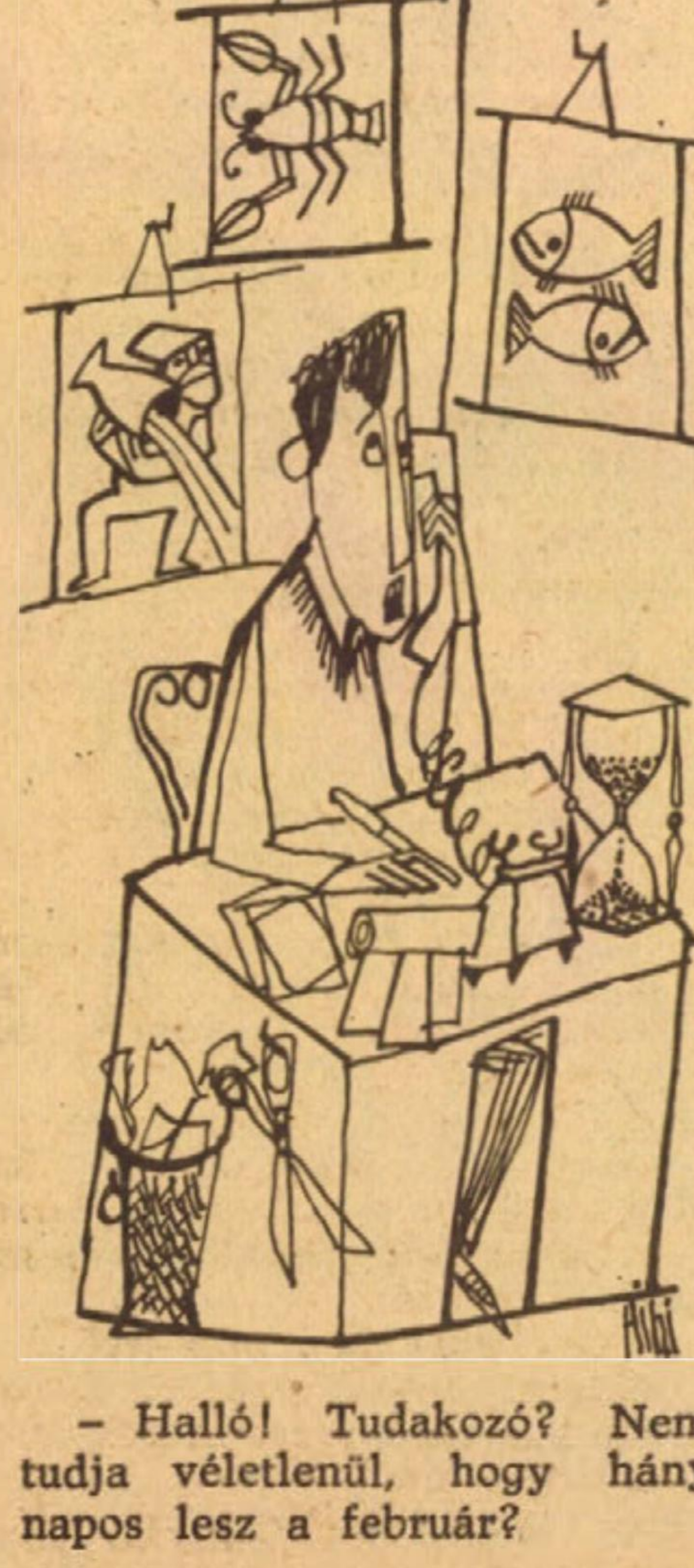

– Halló! Tudakozó? Nem tudja véletlenül, hogy hány napos lesz a február?

Le a bürokráciával!

Egy és más a komáromi határállomásról

Pozsonyból jövet, a magyar–csehszlovák határon, miközben a komáromi vámhivatalnokok szemrevételezik egyetlen bőröndöm tartalmát, azon elmélkedem, miért is nem tudunk mi egy és mást jobban és tökéletesebben megoldani. Az késztet erre a tanakodásra, hogy öten hasalunk a vámhivatal hosszában, ellipszis alakban elhelyezett „vizsgáló pult" előtt és ceruzával a kezünkben töltjük ki az ilyenkor szokásos nyomtatványt. Bocsánat, nem mindegyikünk hasal, van, aki csak a pult fölé görnyed éppen úgy, mint a vámhivatalnokok, akik szinte hegyes szögben ráhajolnak a modern, ellipszis alakban körülfutó és zárt egységet alkotó pultra. Mert görnyednie kell itt hivatalnoknak és utasnak egyaránt: alacsonyra sikeredett a vizsgáló asztal. Arra megfelel, ami a rendeltetése volna, vagyis hogy a vámolásra kerülő csomagokat ráhelyezzék, de arra alkalmatlan, hogy az utas kiállítsa rajta a nyomtatványt, vagy a hivatalnok elvégezze a vámolással járó adminisztrációt. A berendezés tervezői ezzel – használhatóság szempontjából – alaposan elrontották az egyébként korszerű, nagyon ízlésesen berendezett és a forgalomnak nemrég átadott új, komáromi vámhivatalt. A tágas terem, mai állapotában, csak a vámvizsgálat elvégzésére jó, de az ezzel járó irodai teendők ellátására és a felek fogadására nem alkalmas. Úgy látszik, a tervekből kifelejtették az irodahelyiségeket, ami talán nem is olyan nagy dolog, hiszen hangos szóval csak az utasok méltatlankodnak a sok kényelmetlenség miatt, de a vámhivatalnokok nem méltatlankodhatnak: őket kötelezi a hivatali titoktartás.

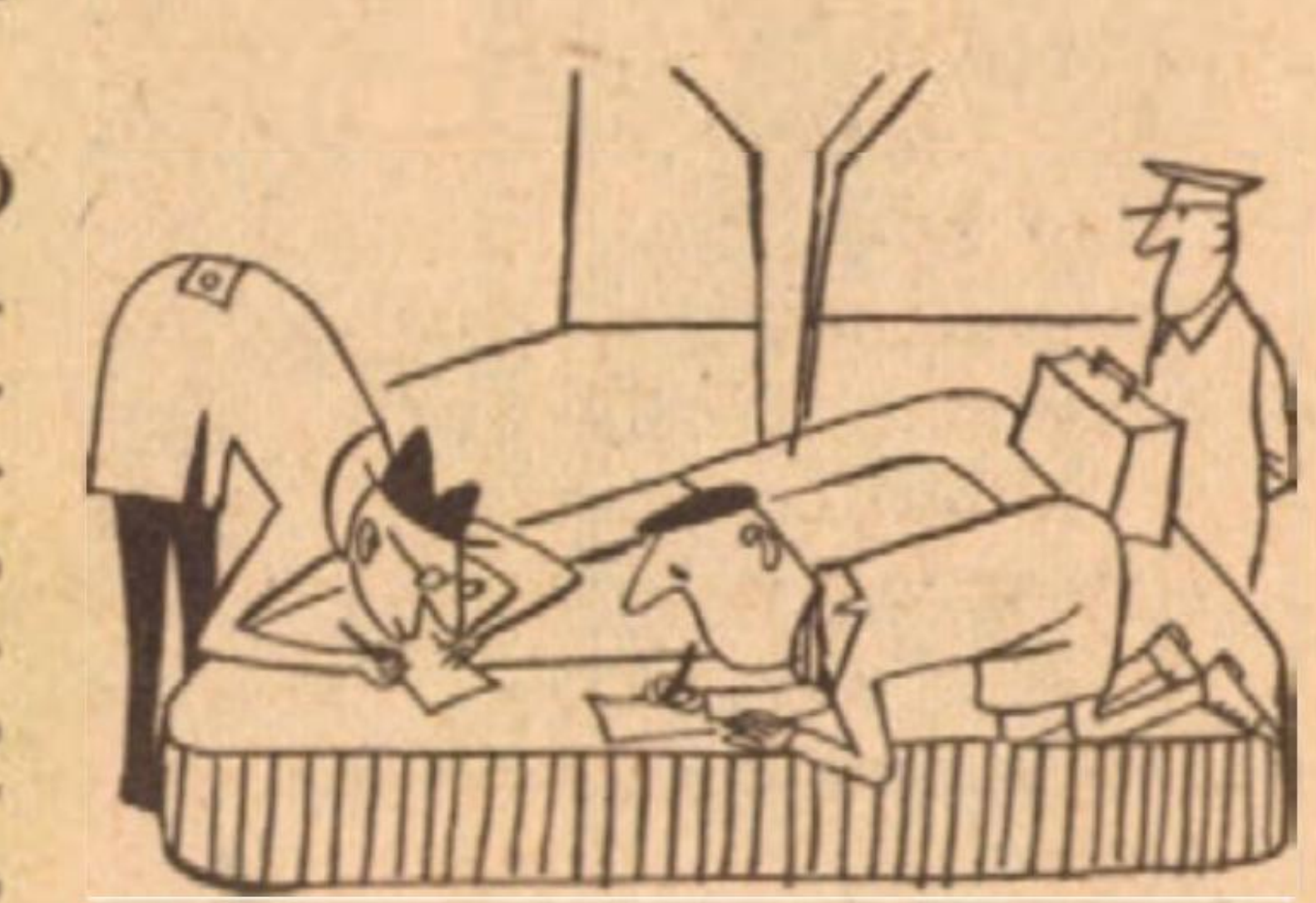

*

Alig néhányszáz méternyire a komáromi vámhivataltól, a bécsi országúton, megállunk a benzinkút előtt. Zárva. Csak délután ötig található itt a kútkezelő, most pedig már negyed hatot mutat az órám. A kútkezelőt keressük a sűrű sötétben, a lakásán, a vendéglőben, az új cukrászdában, de nem találjuk. Isten tudja, hol lehet ilyenkor egy benzinkútkezelő Komáromban? Nem lehetett kinyomozni. Kölcsön benzinnel érkezünk meg Budapestre.

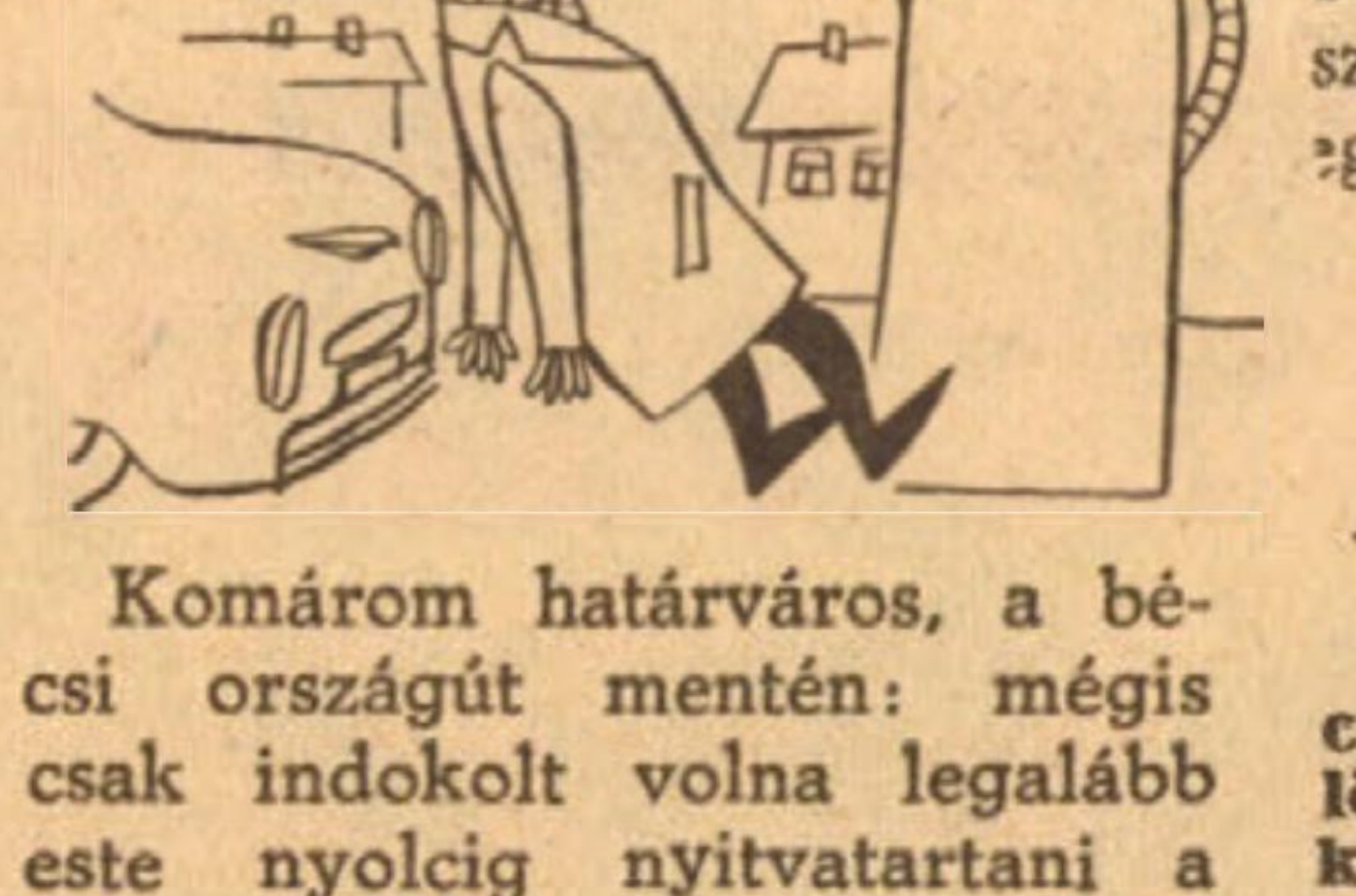

Komárom határváros, a bécsi országút mentén: mégis csak indokolt volna legalább este nyolcig nyitvatartani a benzinkutat!

*

Azóta is változatlanul azon elmélkedem, miért nem tudunk mi egy és mást – ilyen kis ügyeket is – jobban és tökéletesebben megoldani.

Földes György

Válogatottan kopott mez?...

Már az osztrákok elleni olimpiai selejtező mérkőzéseken feltűnt minden nézőnek, hogy a magyar válogatott csapat játékosainak trikója kopott, fakult és a halvány rózsaszín számfeliratok beleolvadnak a piszkosvörös alapba.

Amikor azután november 29-én a magyar B-válogatott az olaszok ellen pályára lépett, ismét ezt a kopott mezt öltötte magára. Ez a futballdressz szegényesen, szánalmasan hatott mind az osztrákok, mind az olaszok szép trikója mellett.

Egy-egy válogatott mérkőzés nagy bevételt jelent. Igazán jutna a százezrekből a párszáz forint tizenegy trikóra is.

Mosógéptelen helyzet

Hivatali mosógépünk még az ősz elején elromlott és azt javításra átadtuk a Komlói Helyiipari Vállalatnak. Pár hetet türelmesen vártunk a mosógépre, aztán pár hetet türelmetlenül, és most már néhány hete egyre türelmetlenebbek vagyunk. A Komlói Helyiipari Vállalat mossa a kezét, de nem a mi mosógépünkön, mert az változatlanul olyan állapotban van, ahogyan azt az ősz elején hibásan beszállítottuk. A vállalat – állításuk szerint – a javításhoz nem képes beszerezni azt a hat darab tűgörgőt, mely a mosógépünkön elromlott, és reménytelenül kutatnak az alkatrész után.

Ez úton kérjük a Jószívű Vállalatot, ki mosógépalkatrészeket gyárt és rendelkezik hat darab tű-görgővel Sabaria típusú mosógépbe, segítse ki a Komlói MÁV-állomást, illetve a javító vállalatot a keresett tű-görgőkkel. Gondoljanak arra, hogy ők is juthatnak még ilyen helyzetbe, és milyen jó lesz, ha az ő számukra is akad majd valahol egy tányér meleg – alkatrész!...

MÁV Állomásfőnökség

Ludas Matyi postájából

„Vigyázat! Irányár!" című cikkükre tájékoztatásul közlöm, hogy az állami kiskereskedelem kizárólag hatóságilag megállapított szabott árakon hozza forgalomba cikkeit, feltételezhető, hogy a cikk írója vagy kisiparos szövetkezetek valamelyik boltjában, vagy magánkisiparosnál járt vásárolni.

Salgó Erzsébet főig.
Belker Ruházati Főigazgatóság

„Őszi látogatás Hévízen" című cikkünkben aggodalmunkat fejeztük ki a hévízi beutalt betegek nevében a vonatok téli menetrendje miatt. A Közlekedési Minisztérium Vasútügyi Főosztálya most megnyugtat bennünket és a hévízi utasokat: télen is lesz közvetlen vonatpár Keszthelyre, azonkívül a csatlakozó vonatoknál Balatonszentgyörgyön mindössze 10–20 métert kell gyalogolniok az átszálló utasoknak.

Reméljük, ezt a pár métert fel sem veszik a hévízi beutaltak – különösen visszafelé jövet, – amikor már befejezték sikeres kúrájukat.

„Lassú víz – partot mos" című cikkük megjelenése után pincénket alácsatornázással és önműködő szivattyúval próbálják használhatóvá tenni. Az egy év óta vízben állt tüzelőnk alól a víz eltűnt, s remélhetőleg többet vissza sem tér. Fáradozásukért és segítségnyújtásukért fogadják legőszintébb köszönetünket.

Kálmán Ákosné,
II., Fényes E. u. 5. sz. ház
lakói nevében.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.8291 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.